



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 54 / II Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 26 de febrer de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 46

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de Llei que declara Paisatge Natural d'Interès Nacional els Terrenys del Vessant Sud del Massís de l'Albera i vot particular reservat per a defensar en el Ple (Punt primer de l'ordre del dia.)

Articles 1, 2, 3 i 4

Disposició final i títol

Text del Dictamen

Votació : aprovats per unanimitat (p. 2397).

Disposicions addicionals

Vot particular del Diputat I. Sr. Casanovas (ER) (núm. 1, d'addició)

LI. Sr. Casanovas (ER) intervé per retirar-lo (p. 2397).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 2397).

Explicació de vot : I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2398), I. Sr. Veray (P) (p. 2398), I. Sr. Masó (CiU) (p. 2399), H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2399) i I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2399).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia una modificació dels punts tercer i setè de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment

(p. 2400).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les cambres agràries (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 2400).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de les cambres agràries (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2401).

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2403).

Rèpliques : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 2405) i *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2406).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2407).

Interpel·lació a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el foment i la promoció del cooperativisme (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2407).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2408).

Rèplica : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2410).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2411).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els dies festius a Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 2411).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2412).

Rèplica : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 2413).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la Llei de l'Estat 9/1985 i la despenalització parcial de l'avortament (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2413).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2414).

Rèplica : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2414).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2415).

Moció subsegüent a les interpel·lacions al Consell Executiu sobre la Política General de Relacions Laborals i la Participació Institucional dels Sindicats (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 2416).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2417), *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 2418), *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2418) i *I. Sr. Sesmló (CiU)* (p. 2419).

Votació de la Moció (llevat del darrer paràgraf) : *rebutjada per 31 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 2421).

Votació del darrer paràgraf de la Moció : *rebutjat per 31 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions* (p. 2421).

Se suspèn la sessió a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les cinc en punt de la tarda.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els Centres de Planificació Familiar (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2421).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor : *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 2422).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2423).

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Curto (P)* (p. 2423) i *I. Sra. Servitje (CiU)* (p. 2424).

Posició del Grup presentant : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2425).

Votació : *aprovada per 96 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 2425).

Preguntes (Punt desè de l'ordre del dia.)

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el servei públic de pediatria al Barcelonès i al Baix Llobregat

Formulació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2425).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2426).

Repregunta : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2426).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2427).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'obertura d'un CAP al barri del Casc Antic, de Barcelona

Formulació : *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 2427).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2427).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el pagament de les subvencions concedides l'any 1985 per la Direcció General de Serveis Socials

Formulació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2428).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2428).

Repregunta : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 2429).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2429).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre la construcció d'una guarderia al Polígon Gornal

Formulació : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU)* (p. 2429).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2430).

Rèplica : I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 2430).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del Centre d'Assistència Primària de Falset

Formulació : I. Sr. Vernet (CiU) (p. 2430).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2431).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre les receptes mèdiques i el dret a la intimitat

Formulació : I. Sr. Garriga (P) (p. 2431).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2431).

Rèplica : I. Sr. Garriga (P) (p. 2432).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2432).

LI. Sr. Clotas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2432).

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 46

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de Llei que declara Paratge Natural d'Interès Nacional els Terrenys del Vessant Sud del Massís de l'Albera i del vot particular reservat per a defensar en el Ple.*

2. *Interpellació al Consell Executiu sobre les cambres agràries.*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial de gamma blanca.*

4. *Interpellació a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el foment i la promoció del cooperativisme.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre els dies festius a Catalunya.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la Llei de l'Estat 9/1985 i la despenalització parcial de l'avortament.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de les cambres agràries.*

8. *Moció subsegüent a les interpellacions al Consell Executiu sobre la Política General de Relacions Laborals i sobre la Participació Institucional dels Sindicats.*

9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Centres de Planificació Familiar.*

10. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència té l'honor d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades.

Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Essent així, podem passar ja al primer punt de l'ordre del

dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de Llei que declara Paratge Natural d'Interès Nacional els Terrenys del Vessant Sud del Massís de l'Albera, i del vot particular reservat per defensar en el Ple. Perdó, abans d'entrar en aquest punt de l'ordre del dia, voldria saludar el nou Diputat, senyor Magí Cadevall, que substitueix el que va presentar la seva dimissió per haver passat a ser Magnífic Rector de la nostra Universitat. Jo saludo molt afectuosament el nou Diputat i espero que la seva estada entre nosaltres li serà satisfactòria, i nosaltres esperem també molt de la seva col·laboració. Bé, fet això, passem ara, com dèiem, al debat i votació d'aquest Dictamen.

Proposició de Llei

que declara Paratge Natural d'Interès Nacional els Terrenys del Vessant Sud del Massís de l'Albera

Algun Diputat ha estat encarregat per la Comissió per a presentar el Dictamen? (Pausa.) No? Bé; aleshores, doncs, comença el debat de la Proposició de Llei.

En haver-hi només un vot particular reservat per defensar en el Ple, referent a la Disposició addicional, aquesta Presidència proposa de votar conjuntament els quatre primers articles, la Disposició final i el títol de la Proposició de Llei, si cap de les senyores i els senyors Diputats no hi té inconvenient. (Pausa.) Essent així, doncs, sotmetem aquest conjunt a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt relatiu a aquesta Proposició de Llei ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, cal que vegem que com que hi ha un vot particular a la Disposició addicional, presentat per l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas, tinc el gust de donar la paraula a aquest Diputat, per defensar-lo.

El Sr. CASANOVAS (de l'escó estant) : Senyor President, el retirem.

El Sr. PRESIDENT : Retirat; molt bé, gràcies. Naturalment, retirat, no hi haurà tampoc torn en contra, i, acabat el debat de l'articulat, voldria demanar —la votació ha estat ja completada— si algun Grup parlamentari vol donar explicació de vot... ah, perdó, s'ha de votar la resta.

Anem a votar, doncs, la resta del Dictamen que no s'ha aprovat fins ara.

Els qui siguin favorables a aquesta part que no s'ha votat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta resta de la Llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Anem ara, doncs, a la qüestió de l'explicació de vot. Algun Illustre membre de la Cambra vol fer explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL : En nom del Grup Socialista, mostrar el meu acord i la meva satisfacció amb la Llei que acabem d'aprovar.

És la primera zona que protegim d'acord amb la Llei d'Espais Naturals, que vam aprovar el passat mes de juny; això és un fet important. Crec que donem resposta a un anhel popular, que s'ha traduït en una important mobilització de ciutadans d'aquelles comarques altempordaneses i en una important recollida de signatures, i, d'alguna manera, voldria expressar a la Cambra per què aquesta Llei és important.

Doncs, perquè ens trobem davant d'un massís que té unes característiques especials. És la columna vertebral d'aquest país que no va arribar a ser; és la zona de pas entre la Catalunya Nord i la Catalunya Sud, i té unes característiques de fauna i de flora importants, i això és el que ha quedat, d'alguna manera, recollit en la Llei, en preveure la declaració d'una reserva natural parcial amb una zona de fàgeda, que és la fàgeda més a prop del Mediterrani que hi ha a l'Estat espanyol, i també la proposta de declaració de reserva herpetològica, és a dir, de reserva dels amfibis i els rèptils, d'una zona que és on hi ha l'últim relict a la península ibèrica de tortuga mediterrània, les últimes poblacions de tortuga mediterrània que encara tenen capacitat reproductora pel nombre de població que hi ha. Hi ha alguns nuclis aïllats de tortugues mediterrànies d'altres zones, com poden ser cap a la zona de Tortosa o el Garraf, però són individus aïllats que no tenen capacitat reproductora perquè és impossible que es localitzin els uns als altres.

Per tant, és important el fet aquest que haguem protegit aquesta zona del massís de l'Albera. De tota manera, tant les reserves que hem declarat —o que el Consell Executiu haurà de declarar i que queden contemplades en la Llei— com els paratges naturals d'interès nacional que es preveu, i que s'ha previst, que declarem avui, queden aïllats. Tenim dos paratges aïllats, en dues zones separades, sense que sigui un continu. Per tant, seria important que dins del Pla d'Espais Naturals de Catalunya aquestes zones que han quedat aïllades quedessin unides en forma de parc natural o la forma que el Consell Executiu cregués oportú. Això em dona peu a fer una crida perquè el Pla d'Espais Naturals de Catalunya s'acceleri, perquè d'aquesta manera veuríem com es dona satisfacció a moltes voluntats de molts sectors del poble que estan demanant protecció de zones que en aquests moments no la tenen, i que, d'alguna manera, fan necessari que s'aprovin lleis tan parcials com aquesta Llei que avui hem aprovat aquí, i que ara, d'aquí a uns quants dies, ens obligaran, al Grup Socialista, al Grup Comunista i al Grup d'Esquerra Republicana, a demanar també una proposta de llei per protegir la zona dels aiguamolls de Pals, que en aquests moments està essent afectada per un pla d'urbanisme.

Cal l'aprovació del Pla d'Espais Naturals, que faci possible

que aquestes zones que s'han de protegir, i que la Llei d'Espais Naturals deia que s'havien de protegir, no hagin d'esperar una llei especial, sinó que el mateix Pla ja les contempli.

Per tant, d'alguna manera hem d'aconseguir en aquests moments que el Pla d'Espais Naturals de Catalunya unifiqui aquestes dues zones aïllades que hem protegit avui, i que el Pla d'Espais Naturals de Catalunya s'acceleri —perquè d'alguna manera hi ha alguns terminis que s'havien d'haver complert ja— en l'adequació dels organismes de gestió dels diversos espais naturals que no s'han adequat a la Llei d'Espais Naturals de Catalunya aprovada per aquest Parlament.

Jo aprofito avui aquesta tribuna per reclamar, doncs, l'acceleració del Pla d'Espais Naturals i l'acceleració en el compliment d'uns terminis que ja no s'han complert, d'adequació dels òrgans de gestió dels diversos espais naturals de Catalunya a la Llei d'Espais Naturals que va aprovar aquest Parlament.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Veray té la paraula.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. En nom del Grup Popular, que ha donat suport a l'aprovació d'aquesta Llei, només voldria fer tres consideracions sobre l'aprovació d'aquesta Llei que avui ha estat feta.

En primer lloc, hem de pensar que aquesta Llei va entrar al Parlament de Catalunya —o aquesta proposta de llei— el dia 24 d'octubre de 1984, la qual cosa vol dir que el seu tràmit parlamentari ha estat una mica llarg; ha estat una mica llarg perquè s'han presentat, no solament moltes esmenes, sinó que en ponència s'ha treballat conjuntament. Jo sé que quasi tots els ponents hem estat enraonant amb la gent d'aquelles contrades, i hem estat enraonant amb els propietaris que han pogut ésser afectats avui per aquesta Llei.

Com l'altre dia, abans d'ahir, enraonant amb una persona de Cantallops, em deia : « Això de les Alberes ha estat més llarg que un dia sense pa. » Sí, ha estat més llarg que un dia sense pa, però, al final, l'hem fet.

En segon terme, jo no sé si vostès han llegit la proposta que va entrar, amb la Llei que s'ha fet. Fixin-s'hi bé que no és... pràcticament no hi ha, quasi, quasi, res igual. S'assembla com un ou a una castanya.

Això vol dir que en la Ponència i en les discussions que s'han tingut, s'ha intentat buscar que no hi hagués oposició per part ni de propietaris ni de gent de les contrades, ni de caçadors, ni d'agricultors. Això potser ha estat una de les feines més fortes que ha hagut de fer la Ponència.

I, en tercer lloc, voldria posar en consideració de vostès que d'aquesta Llei que hem acabat d'aprovar, potser dintre de poc temps n'haurem de variar alguna cosa. I n'haurem de variar alguna cosa perquè estem en el Mercat Comú; estem a Europa. La Llei d'Espais Naturals és una de les lleis que s'ha de posar en contacte amb les organitzacions europees.

Jo no fa gaires dies —aquestes vacances passades de Nadal— enraonant amb uns ciutadans —uns francesos, i uns altres alemanys—, precisament parlàvem d'aquestes coses : de la protecció d'espais, i ells no comprenien quan aquí s'intenta fer una protecció d'un espai natural sempre hi trobes oposició. Els propietaris no hi estan conformes, molta gent de per allà, tampoc; altres, sí. I em deien per què passava això. I això passa no solament aquí a Catalunya, sinó a tot Espanya i per una raó

molt senzilla. A l'estranger —i nosaltres potser haurem de posar les nostres lleis tal com diu la Comunitat Europea—, quan es vol fer un espai protegit es compra; aquí, primera cosa: s'expropia, ja no és igual comprar que expropiar. Segona cosa: molts dels propietaris rurals els seus predis els ofereixen perquè tinguin aquesta protecció, i és per dues causes. Primer, perquè automàticament tenen unes bonificacions fiscals, els treuen els impostos. Aquí, la majoria de les vegades els augmentem. I, segona cosa, perquè se'ls dona unes subvencions perquè puguin portar a terme les gestions, perquè puguin netejar, perquè puguin tenir aquell entorn tal com diu la Llei. Aquí, d'ajudes, cap. Al revés, si de cas, encara se'ls fa alguna limitació.

Per això dic que potser aquesta Llei que avui hem aprovat serà modificada, o haurà de ser modificada d'acord amb les normatives de la Comunitat Econòmica Europea.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Ricard Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats; faré una explicació de vot molt breu, com breu ha estat també la votació i aprovació d'aquesta Llei avui en el Ple d'aquesta Cambra.

El debat i tràmit en aquesta sessió ha estat curt, no perquè es partís de posicions similars quan Esquerra va presentar la Proposició en el seu dia, sinó que, tot i haver-hi posicions molt diverses i fins i tot contraposades, la voluntat de diàleg i el clima de cordialitat mantingut per tots els qui hi han col·laborat, ha fet possible, després de moltes hores de treball, de visita sobre el mateix territori, de reunions amb els sectors afectats o interessats, que s'hagi pogut arribar avui aquí amb un Dictamen acceptat unànimement per tots els Grups parlamentaris.

Vull agrair, per tant, i d'una manera especial, la gran cordialitat dels membres de la Ponència; l'agilitat de la Comissió de Política Territorial; l'ajuda i assessorament eficaç dels lletrats que ens han acompanyat i també, fora d'aquest Parlament, la col·laboració tècnica prestada per la Direcció General del Departament. També, en un altre sentit, el treball sobretot i la labor de sensibilització que ha fet el grup, la Coordinadora per a la Defensa de l'Albera, gràcies a qui és possible avui també que aquí s'aprovi aquesta Llei, en aquest Parlament.

Quan el 29 de maig de l'any passat va ser admesa a tràmit la Proposició que presentava Esquerra Republicana, el nostre Grup va proposar fer-hi algunes modificacions pel que feia a la zona a protegir, pel que feia a les modalitats de protecció, pel que feia a preservar d'una manera molt especial les activitats de les persones que vivien a la zona, i preservar la cacera en aquells casos que no requerissin una protecció especial.

Gràcies a la bona disposició al diàleg, que ja he dit, i a la possibilitat de parlar de bé a bé entre tots, aquests objectius han estat aconseguits, i d'això em penso que ens n'hem de congratular.

Hem votat, nosaltres, amb satisfacció l'aprovació d'un nou instrument a la llarga sèrie de lleis i actuacions de les quals ja ara compta Catalunya per a la protecció del medi. Perquè en aquest sentit, s'actua, i s'hi actua intensament, no només amb lleis de protecció del paisatge, sinó que la creació per llei i per decret de reserves i parcs, això és protecció del medi; la rehabilitació de barris i nuclis de població i habitatges també això és

protecció del medi; l'actuació eficaç del cos de bombers, per exemple, en el medi natural, també això és protecció del medi. La cura amb què el planejament urbanístic existeix i es compleixi, això també és protecció del medi. Les actuacions sobre els rius i les aigües de Catalunya que es fa a través de les juntes de sanejament, això també és protecció del medi. I segur que tots en voldríem encara més, però les possibilitats no donen per a més, i és normal que en volguéssim més perquè sense aquesta voluntat no hi hauria progrés possible.

Avui, senyores i senyors Diputats, Convergència i Unió ha votat satisfeta aquesta Llei, que se suma als mitjans que ja es van configurant per assegurar la protecció del país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? L'Honorable Diputat senyor doctor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA: Gràcies, senyor President. També molt breument, en nom del Grup parlamentari del PSUC, per felicitar-nos, perquè amb aquesta Llei amb què acabem de declarar Paratge Natural el Massís de l'Albera, desenvolupem la Llei d'Espais Naturals, aprovada per aquest Parlament el 1985, és a dir, posem en pràctica la recuperació de competències i de capacitat de decisió sobirana d'aquest Parlament sobre assumptes que afecten el territori català.

Estem també satisfets —com ja han dit altres portaveus— perquè aquesta llei ve a reconèixer, i a donar rang de llei —valgui la redundància—, un seguit d'inquietuds populars, de mobilització, d'interès sorgit des dels diversos sectors que estaven interessats a protegir aquesta zona geogràfica amb les característiques especials que ja s'han mencionat, i declarar-la Paratge Natural.

Crec que el Parlament ha tingut, a través dels ponents, a través dels diversos Grups parlamentaris, de les esmenes i del seguit de converses, discussions i debats que s'han tingut amb tots els sectors interessats, una actuació positiva, i en aquest sentit cal remarcar-ho, perquè hem aconseguit fer una llei que tots hi hem estat d'acord, que l'hem votat unànimement i que, a més, representa i expressa exactament el que eren els interessos dels diversos sectors que viuen, treballen o gaudeixen d'aquest territori, d'aquest paratge que, a partir d'ara, és declarat Paratge Natural, el del Massís de l'Albera.

En aquest sentit, crec, creiem que ens podem felicitar de la tasca feta i podem estar segurs que tot el que s'ha fet en Ponència i en Comissió i en el debat directe amb tots els Grups ha donat aquest resultat que avui la Cambra ha pogut constatar, una Llei aprovada per unanimitat, una Llei que desenvolupa una Llei marc més general —la Llei d'Espais Naturals del 1985— i una Llei que ve a protegir unes zones que calia protegir amb la intensitat i l'abast amb què aquesta llei finalment ho fa.

El Sr. PRESIDENT: Una altra intervenció encara? L'Illustre Diputat senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, és amb satisfacció de progenitor que els dirigeixo aquests quatre mots.

Arribar a l'aprovació d'aquesta Proposició, ara ja Llei, ha necessitat la gestació llarguíssima i, en part, força complicada. Ha estat una mena de cursa d'obstacles, no a partir de l'any 84, senyor Veray, sinó a partir del 28 de juliol de l'any 1983, que va ser quan —aproximadament fa dinou mesos— es va presentar

per primera vegada aquesta Proposició de Llei.

No sé si aquesta tramitació ha batut algun record; el que sí que puc dir és que ha estat maratoniana i, si no m'erro, tal com van les coses, per ara, serà l'única Proposició de Llei que aprovarem aquesta Legislatura. Per arribar a bon port han calgut tres preses en consideració i la seva adaptació consegüent a l'aprovació, entremig, de la Llei d'Espais Naturals, i la seva adaptació a la Llei d'Espais Naturals.

En tot aquest recorregut la Llei ha perdut bona part de la seva eficàcia, protegeix —encara no— la meitat del que inicialment es proposava. Per arribar a bon fi ha calgut deixar fora del paratge natural protegit bona part del que inicialment afectava el municipi d'Espolla, i això ha calgut fer-ho sense cap motivació del perquè es feia.

En compensació —cal dir-ho tot— s'han creat dues reserves naturals, una per a la Tortuga Pirinenca, a la Vall de Sant Quirze, i l'altra per a la Fageda, a tocar de la frontera. No els diré l'interès d'aquestes reserves, perquè ja un Diputat que m'ha precedit els n'ha parlat extensament. Això es troba, aquesta fageda, entre el Puig de Sallafort i el Coll dels Emigrats, a tocar a la part protegida també per la part francesa.

No em puc estar de dir que lamento en certa manera la gasiveria amb què ara el Grup majoritari de la Cambra s'ha mirat una protecció que, paradoxalment, en la primera legislatura creia massa limitada i volia fer extensiva fins al mateix Cap de Creus, per mitjà d'esmenes. Aquesta vegada s'ha inclinat inexplicablement per una dràstica reducció, sense cap mena de motivació mínimament plausible. Això ho ha fet perquè per aquelles terres de l'Empordà, males llengües, que jo em resistixo —i ho dic sincerament— a creure, vagin dient que aquest canvi d'actitud ha estat degut a pressions de certs interessos.

Ja sé que se'm pot dir que, si bé s'ha reduït el paratge protegit, les zones excloses es poden incloure en el futur parc natural de les Alberes que es crearà. Vull creure que això és veritat, però el nostre Grup no creu que això es faci, perquè la disposició addicional que acabem d'aprovar hi obligui. La disposició addicional, d'acord amb el nostre criteri, diu, ve a dir que cal protegir allò que sigui necessari de la serra de les Alberes sense, ni tan sols, dir el que és necessari protegir; serà el Govern català, serà el Consell de la Protecció de la Natura? No ho sabem. Crec que, com a mínim, calia determinar aquest punt.

Per acabar, i perquè tinguin una clara idea del que encara queda sense protecció al Massís de l'Albera, els donaré algunes dades: de trenta-set dolmens recensats no n'hi ha cap en la zona protegida; de vuit coves, antigament habitades, tampoc no se'n protegeix cap; de set menhirs tampoc cap; de quinze esglésies romàniques o pre-romàniques se'n protegeixen tres. De tota manera, i malgrat tot, ens cal ser possibilistes i val més protegir una part del Massís de l'Albera que no protegir-ne res; això és el que ens ha portat a acceptar i a negociar aquesta Proposició de Llei.

En aquest sentit, benvinguda sigui la nova llei.

Moltes gràcies, senyor President.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Acabat aquest punt de l'ordre del dia

aquesta presidència fa avinent, de cara a la continuació de la sessió, que, d'acord amb la pràctica parlamentària, l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura demana que s'acumulin, als efectes de resposta i rèplica del Consell Executiu, les interpellacions que hi ha en aquesta sessió per al mateix tema.

Per tant, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, aquesta Presidència té l'honor de proposar l'alteració de l'ordre del dia de tal manera que el punt set d'aquesta sessió passaria a ésser el número tres, o sigui que comencariem ara per les dues interpellacions sobre aquesta mateixa matèria.

Si no se suscita cap objecció o cap oposició, considerariem aprovada aquesta proposta per assentiment.

Bé, doncs, no havent-hi objecció queda aprovada aquesta proposta. Ja que estem parlant de l'ordenació d'aquesta part de la nostra sessió, aquesta Presidència ha de proposar també, d'acord amb el susdit article del Reglament, una altra alteració de l'ordre del dia que suprimeix el punt tres, que és la interpellació al Consell Executiu, de l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó, sobre la gamma blanca, atesa la sol·licitud d'ajornament que formula l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó i la conformitat de l'Honorable senyor Conseller.

Hi ha alguna objecció a aquesta alteració? Si no hi és, doncs, donem per acceptada per assentiment aquesta alteració.

Interpellació al Consell Executiu sobre les cambres agràries

I ara, doncs, podem passar ja a la discussió de les interpellacions. La primera és la que sobre les cambres agràries presenta o formula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats. En aquesta Cambra hem parlat, hem debatut, hem discutit i hem discrepat sobre un tema llargament, sobre el tema de les cambres agràries.

Avui, però, que en aquests dies propers comença un compte enrere, que penso que no es pot acabar en cap cas, que no es pot aturar en cap cas, que és l'inici del període transitori per a la integració plena d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, en què aquesta integració suposarà importants sacrificis, enormes esforços, esforços que en aquells que tenim una certa responsabilitat o unes especials responsabilitats hem de fer, a més, un esforç complementari, l'esforç complementari d'entendre'ns, d'entendre'ns perquè, d'acord amb aquesta integració tot haurà de canviar i hauré d'adequar les nostres estructures a les de la Comunitat Econòmica Europea; entendre'ns respecte al tema de les cambres agràries, a més a més, per l'especial connotació que significa per a Catalunya, és un exemple a seguir per a tota la resta de l'Estat; és, per tant, molt important entendre'ns aquí, en el nostre país.

Al Parlament de Catalunya ha entrat una Llei, que és la delegació de competències al Consell Executiu per a l'adequació de les lleis catalanes al marc legal europeu. En l'annex d'aquesta Llei hi ha —com en una ordre— la Llei de Cambres Agràries, que caldrà adequar a la Comunitat Econòmica Europea. Quin és el marc jurídic, territorial i competencial europeu sobre aquest tema? Se n'ha parlat a bastament. A països com Dina-

marca, Anglaterra, Irlanda, Noruega, Holanda, Portugal, Grècia, Luxemburg i Finlàndia no hi ha cambres agràries; a països com França n'hi ha cent setze; a països com Bèlgica, i a més, amb una barreja de sindicats, les autoritats nomenades pel Ministeri d'Agricultura i representants de l'Administració, n'hi ha deu. A Alemanya, que a més tenen un caràcter facultatiu, n'hi ha nou. A Espanya, i actualment, i mentre no s'aprovi la llei de l'Estat, n'hi ha vuit mil cinc-cents tretze. A Àustria n'hi ha deu. A Suïssa n'hi ha quatre, de dret privat, coincidents amb els sindicats i sense serveis públics. A Suècia, són pràcticament per a qüestions de tipus domèstic, i només n'hi ha vint-i-cinc. A Catalunya, mentre això succeeix a Europa, hem aprovat per aquest Parlament una llei que perpetua a tot Catalunya més de vuit-cents cinquanta cambres agràries, que, a més, manté una afiliació obligatòria; que, a més, el seu marc competencial és concurrent amb els sindicats, els ajuntaments i l'Administració de la mateixa Generalitat de Catalunya; que, a més, marca i perdura un enfrontament diferencial amb la Llei de Bases que es discuteix, en aquest moment, a les Corts de l'Estat i que, a més, té una presència en el Tribunal Constitucional.

Sembla, però, que per al Conseller d'Agricultura l'únic important, respecte a les cambres agràries, és la consecució del seu traspàs, i per al Grup Socialista, que ha mantingut en línia recta una posició des de l'any 1980 sobre aquest tema, ens estranya. El Grup Socialista no ha dubtat mai de les competències plenes respecte a les cambres agràries per part de la Generalitat de Catalunya, no solament no n'ha dubtat, sinó que ho ha defensat en aquesta Cambra i fora d'aquesta Cambra, n'ha donat complides mostres. Qui sembla que ho dubtava l'any 1980, després d'una interpellació presentada per l'Illustre Diputat senyor Maties Vives i per jo mateix —per separat—, era el Conseller d'Agricultura, el senyor Carol, que mitjançant un document o un dictamen del Gabinet jurídic assessor posava en dubte la constitucionalitat de la competència sobre cambres agràries.

Posteriorment, i més o menys en aquelles mateixes dates, el senyor Roca i el senyor Martín Villa acorden el traspàs sobre cambres agràries, i és curiós que, després de la resolució aprovada majoritàriament per aquesta Cambra sobre la dissolució de les cambres agràries, el senyor Roca retorna el document de compromís al senyor Martín Villa.

Tenim la seguretat que tenia importants i dignes consellers el senyor Martín Villa, en aquells moments, que li aconsellaren que no es fes aquest traspàs. És curiós veure com aquells mateixos consellers avui el demanen tan reiteradament.

El Grup Socialista, en aquells moments, mantenia una posició clara que és idèntica a la que manté encara avui. És curiós, a més a més, el silenci, mentre governa la UCD, del senyor Roca, i és curiós que, una vegada governen els socialistes a nivell de l'Estat, el senyor Roca, després d'una conversa amb el senyor De la Quadra, inicia la reivindicació per a Catalunya del traspàs de les cambres agràries, com era la seva obligació de reivindicar, d'exigir, perquè és competència de la Generalitat de Catalunya des de molt abans, des de molt abans. És curiós que, davant d'aquestes declaracions del senyor Roca, el senyor De la Quadra contesta dient que «Catalunya no té competències respecte a les cambres agràries.» El Grup Socialista d'aquesta Cambra es posa en moviment, fa un conjunt de visites

—que, a més, es van fer públiques— al Govern de l'Estat, exigeix i demana amb delicadesa i carregats de raó, de raó jurídica, el traspàs de les cambres agràries. Es demostra que aquesta competència correspon a la Generalitat de Catalunya, i el senyor de la Quadra fa marxa enrere i fa unes manifestacions pocs dies després, en les quals diu que la competència sobre cambres agràries correspon a la Generalitat de Catalunya. I és més, es firmen importants acords. Acords que en aquests moments no es compleixen. Durant mesos aquest acord queda paralitzat per diferències de valoració pressupostària que no excedien el milió de pessetes. I és curiós, és curiós. Però també és curiós que es presenta, mitjançant una llei, en el Parlament de Catalunya, una proposta per al Govern o per al Consell Executiu, d'una llei que és la que vam aprovar en aquest Parlament, tan europea, tan europea que no resisteix una mínima comparació amb el dret comparat europeu. Ja he dit abans tot el conjunt de relacions que feien en comparació amb els països d'Europa.

I és curiós constatar que ara, mitjançant l'adequació de les lleis catalanes a la normativa vigent en la Comunitat Econòmica Europea, la llei aprovada en aquest Parlament haurà de ser substancialment modificada.

El Grup Socialista, repeteixo, està convençut de les competències i, per fer un símil, per entendren's, de caça, qualsevulla bestiola de la naturalesa, quan entra en un cau, sempre té una precaució, que és que quan és a dins, tingui el suficient espai per poder girar. No voldria fer una comparació gravosa, però tinguin en compte que el Consell Executiu ha entrat en un cau, en un cau que cada vegada es fa més estret i que cada vegada és més difícil de girar enrere.

Nosaltres tenim la seguretat que és important que es faci un enorme esforç, carregats de raó com estem respecte a la competència exclusiva en matèria de cambres agràries, per exigir i per convèncer que aquest traspàs es faci efectiu. Però no tenim la seguretat que, per part del Consell Executiu hi hagi hagut aquesta mateixa voluntat.

I no es pot alegar que el Govern de l'Estat està en una posició absolutament tancada respecte a les autonomies, o en aquest cas de la Generalitat de Catalunya. Seria sorprenent que això només passés amb agricultura, perquè en els últims dies hem pogut observar com el senyor Bigatà sota el braç, s'ha emportat un traspàs, que qualificat per ell mateix, és més que excellent, sobre les aigües; o fa pocs mesos sobre l'habitatge; o fa pocs dies un acord respecte al finançament de la sanitat. Seria lamentable de veure que alguns Consellers aconseguixen el que vostè, senyor Miró, no aconseguix. Quan dos s'asseuen a negociar, tots dos han de fer un enorme esforç.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Miró?... Després. Molt bé, doncs ara, la paraula al senyor Víctor Torres, d'Esquerra Republicana, per a la seva interpellació.

Interpellació al Consell Executiu de Catalunya sobre el traspàs de les Cambres Agràries

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors Diputats, segurament no hi haurà hagut en aquesta Cambra, des de la seva restauració, cap debat monogràfic que



hagi assolit tanta conflictivitat i que hagi tingut tanta repercussió, en determinades zones de la nostra població, malgrat que el tema en si tingui unes zones d'interès relativament limitades.

Com ha dit molt bé el Diputat Ayguadé, hi ha un problema de cambres agràries; el problema existeix, o millor dit, el problema subsisteix, perquè ens hem de posar la mà al pit i hem de confessar que no hem arribat a resoldre'l. I quin és aquest problema? Al nostre judici, senzillament, que la situació actual d'aquests organismes de dret públic és totalment caòtica; i, el pitjor encara, és que el seu esdevenidor està sembrat de confusió i d'interrogants. Vegem-ho, si no, i recordem breument l'agitat històric d'aquest problema.

En els inicis de l'anterior legislatura, la Comissió Mixta de Traspassos assoleix un acord de traspàs de les cambres a la Generalitat. Aquest acord va ser elevat al Consell de Ministres a finals del 80 i només mancava la publicació del decret corresponent per tal que l'acord fos perfecte.

Si rellegim les intervencions dels Diputats dels diversos Grups en aquesta Cambra ens adonarem que tothom estava perfectament d'acord que aquests organismes entraven de ple dins l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya, el que passava és que el destí que es prometia a aquests organismes era diferent segons uns Grups o uns altres. Alguns Grups s'haurien acontentat de reservar un destí continuista a aquests organismes i, en canvi, altres Grups —en particular els Grups qualificats d'esquerra— eren partidaris purament i simplement de la dissolució d'aquests organismes. Però malgrat aquest acord majoritari, amplament majoritari, de la Cambra, el traspàs no es va efectuar. I no es va efectuar, probablement, perquè el Govern Suárez d'aleshores temia que el destí que es reservés a aquests organismes de dret públic, era un destí completament oposat a la filosofia que imperava en els mitjans de l'UCD. I el resultat va ser que el Govern d'UCD, temerós de les iniciatives catalanes, va congelar els traspassos; i, malgrat les protestes i les gestions reiterades del Parlament, i a nivell institucional, el Govern d'UCD es va fer el sord i les nostres peticions restaren sistemàticament sense efecte.

L'arribada al poder del PSOE, l'octubre de 1982, feia creure que es canviaria d'actitud i que el que reclamaven, vehementment i justament, els socialistes per a l'anterior període, seria efectuat ràpidament i satisfactòriament. Doncs no senyor!, això no ha estat així. Ens vàrem equivocar completament, i avui el traspàs efectiu encara no està realitzat. I això és molt greu. És molt greu que la Comissió Mixta hagi ratificat el primer acord del 1980 i que, malgrat això, que malgrat que els acords siguin vinculants, segons la doctrina del Tribunal Constitucional, aquests acords encara no han estat fets efectius.

Podríem fer ara una fàcil i nodrida antologia de frases escollides, pronunciades per polítics pròxims al Ministeri d'Agricultura, o per prohoms socialistes catalans pròxims als sindicats més reivindicatius, proclamant als quatre vents la seva convicció que les cambres agràries entren dins el camp competencial de Catalunya i que el traspàs és una formalitat de simple justícia.

No ho farem, entre altres coses, perquè el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha reconegut que avui dia continuen pensant de la mateixa manera i continuen fidels —la qual cosa jo celebro molt sincerament— a la doctrina que això entra

dins de l'àmbit competencial de Catalunya, i que els traspassos cal fer-los.

Bé, el fet és que durant més de dos anys hem estat esperant que els socialistes complissin les seves promeses i, sobretot, els seus compromisos. I ara les coses, evidentment, s'han complicat considerablement perquè el Departament d'Agricultura, en vista de la injustificada congelació dels traspassos, va creure que era obligació seva presentar, malgrat tot, un Projecte de Llei de Cambres Agràries, tenint en compte que la Llei del Procés Autòmic —en certa manera pel seu article 15— obliga les comunitats autònomes a constituir cambres agràries.

Es va aprovar la Llei de Cambres Agràries, després d'un debat aspre i tens, en el curs del qual cada Grup va formular els seus judicis de valor. Esquerra Republicana de Catalunya no va dissimular la seva disconformitat envers els aspectes fonamentals del Projecte; és a dir, l'obligatorietat d'integració i les cotitzacions obligatòries amb les derrames per via de constreyniment. Però el pitjor és que aquella Llei va néixer de manera més que precària, perquè la seva Disposició final ens diu que no entrarà en vigor fins que sigui publicat el decret corresponent de traspassos de serveis de l'Estat a la Generalitat. És a dir, que aviat no s'hi cabrà, a la cambra congeladora de les Cambres Agràries; perquè si ja han congelat els traspassos de serveis, ara hem congelat també la Llei de Cambres Agràries aprovada pel Parlament de Catalunya.

I això no és tot. Sortint en defensa dels mateixos principis de llibertat que nosaltres havíem defensat prèviament, és a dir, la llibertat d'afiliació i la llibertat de cotització, el Govern central ens porta la llei nostra, de Catalunya, al Tribunal Constitucional agreujant així la paràlisi legislativa en aquest tema concret.

I, per acabar-ho d'adobar, sorgeix la Llei de Bases del Règim Jurídic de les Cambres Agràries que ens serveix l'Estat i que, com la major part de lleis de bases de l'Estat, representen una agressió, en certs aspectes, dels àmbits competencials de Catalunya com, per exemple, la miraculosa resurrecció de les Càmaras Agrarias Provinciales, que el nostre Parlament va rebutjar; i l'atribució a aquests organismes del recàrrec de 2,5% de la contribució territorial, rústica i pecuària; la qual cosa equival, en definitiva, a una afiliació obligatòria, indirecta però efectiva, de tots els pagesos a tan indesitjables Cambres Provincials. Ah!, i em descuidava la Disposició Derogatòria de la llei estatal que diu tranquil·lament que queden derogades totes les normes que s'oposin a la present Llei. I jo formulo humilment i modestament la següent pregunta: en quina situació jurídica queda la Llei de Cambres Agràries aprovada pel Parlament de Catalunya?

No és el nostre propòsit —ja ho poden suposar— trencar una llança en favor de la Llei de Cambres Agràries aprovada per aquest Parlament. Aquella Llei no ens plau, i si el nostre partit hagués pogut, n'hauria fet una de molt diferent. Això va quedar molt clar en aquell debat i no val la pena d'insistir-hi. Però el problema en què estem, el problema que està damunt la taula no és aquest, el problema és que estem assistint a una veritable humiliació del Parlament de Catalunya perquè no s'han efectuat els traspassos acordats el 1980, no s'han respectat els acords reiterats de la Comissió Mixta —acords que com tothom sap, són vinculants per al Govern—; s'ha denunciat frívolament el Tribunal Constitucional, una Llei de Cambres Agràries que el Parlament de Catalunya tenia perfectíssim dret

a aprovar, com ho determina el Dictamen del Consell Consultiu elaborat a petició dels partits d'Esquerra, PSUC i PSC i per haver fet una Llei de Bases sobre el Règim Jurídic de les Cambres Agràries, que va molt més enllà de l'article 15 de la Llei del Procés Autonòmic, i ens imposa unes indesitjables Cambres Provincials i unes cotitzacions obligatòries que encobreixen una afiliació obligatòria, que ells denuncien per altra part.

El nostre Grup considera que el que està passant amb les cambres agràries és molt greu. I no pas, ho repeteixo, perquè el nostre partit tingui un afecte particular per la Llei aprovada pel Parlament, sinó senzillament perquè es tracta d'una Llei aprovada pel Parlament de Catalunya; utilitzant unes competències que ningú li discuteix. Si la llei catalana és imperfecta —i al nostre judici ho és— existeixen vies legals, normals, per modificar-la tant com es vulgui. Però ha de quedar molt clar que aquestes modificacions les hem de fer nosaltres, aquí al Parlament, en virtut de la nostra sobirania; i, en conseqüència, també, ha de quedar molt clar que considerem inacceptable que el Govern de l'Estat, amb un clar abús de poder i un evident menyspreu de la Comissió Mixta, incompleixi uns acords vinculants per a ell, que malauradament condicionen l'aplicació i la posada en vigor d'una llei catalana.

Per tot l'exposat, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, formula la següent interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu per obtenir el traspàs efectiu de les cambres agràries?

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol intervenir?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol): Moltes gràcies, senyor President. Els procediments parlamentaris han fet que coincidissin en una mateixa sessió, aquesta d'avui, dues interpellacions formalment —que no quant a intenció— molt semblants i, per la mateixa naturalesa de les dues, fa que sigui convenient unificar la meua resposta.

I, en aquest sentit, vull dir en primer terme que agraeixo l'oportunitat dels senyors Diputats en formular aquesta interpellació perquè em permetrà posar de relleu, una vegada més davant aquesta Cambra, l'arbitrarietat, la manca de sentit institucional amb què es comporta en aquest i en alguns altres temes el Govern central, i possibilitarà a aquest Parlament adoptar la resposta que consideri més justa en defensa dels drets competencials que l'Estatut atorga a Catalunya.

També existeix una segona reoportunitat, d'encert dels senyors Diputats en plantejar la interpellació, que és en relació amb el moment en què la formulen, precisament quan s'ha iniciat, a Madrid, al Congrés dels Diputats, el debat sobre la Llei de Cambres espanyola. I crec que és bo, com deia el Diputat del Grup Socialista, l'esforç per entendre'ns. I crec que la Generalitat, el Departament d'Agricultura, ha manifestat amb fets, que no amb paraules, aquest esforç per entendre'ns. Què són, si no, els primers acords agraris de Catalunya, on totes les organitzacions sindicals, on totes les cooperatives de Catalunya han signat conjuntament amb el Departament i continuen treballant en la recerca de nous objectius comuns? I jo em pregunto, aquest esforç per entendre'ns, que, de manera concreta,

amb fets que no amb paraules, es dona a Catalunya, s'està donant a nivell de l'Estat? Els tractors surten a la carretera perquè hi hagi aquesta entesa? És que hi ha diàleg pel Ministeri en relació amb els pagesos? Doncs hi ha el mateix diàleg que amb les autonomies, però, malgrat això, jo defenso la negociació i l'entesa, un dia, un altre, i un altre dia. I, per entendre'ns, cal situar les qüestions amb claredat, i amb claredat vol dir recordar les interpellacions. Innecessari recordar la interpellació d'Esquerra Republicana, perquè l'Illustre Diputat Víctor Torres ens l'ha formulat al final; necessari recordar la interpellació del Diputat Il·lustre senyor Pere Ayguadé, perquè no l'ha formulat, la seva interpellació diu així: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la situació creada pel traspàs de les cambres agràries.» Suposo que deu voler dir pel no-traspàs de les cambres agràries, perquè és d'això, del que anem a parlar, del traspàs, no de la Llei, del traspàs, la interpellació demana això, i a això vaig a respondre jo, del traspàs. I per parlar del traspàs amb propietat recordem la cronologia breument, però cal fer-ho. Primera referència cronològica: 2 de febrer del 84, fa més de dos anys la Comissió Mixta acorda el traspàs. Però considerem algunes particularitats d'aquest acord. Primer, pregunta que pot semblar elemental, però que cal fer-la, perquè, de vegades, l'elemental s'oblida: Per què la Comissió Mixta Estat-Generalitat fa aquest acord? En virtut de l'article 12.1.4 de l'Estatut d'Autonomia, és a dir, qüestió evident, senyores i senyors Diputats, perquè es fa el reconeixement de la competència en un àmbit exclusiu de la Generalitat, com és el de l'article 12. Tenim ja un primer fet: reconeixement de la competència pel Govern central, de la nostra competència en aquest àmbit.

Segona qüestió, l'acord no es produeix de bell nou, bé ho ha recordat el Diputat Víctor Torres, no és un acord nou, ratifica un acord previ de la Comissió Mixta de 1980, és a dir, és un acord amb alevosia, pensat, es reitera. Aquell traspàs, al marge de continguts polítics, no és un traspàs qualsevol, senyores i senyors Diputats. Passarien a dependre de la Generalitat 149 funcionaris a Barcelona, 70 a Girona, 86 a Lleida, 103 a Tarragona, 408 funcionaris en total. I el traspàs, a més —diners de 1984—, implica tenir, disposar, de 92 milions de pessetes. Això no és una anècdota, aquest és un traspàs important. I, quarta qüestió, el mateix text de l'acord de la Comissió Mixta diu quan serà efectiu el traspàs, cito literalment: «Los traspasos acordados de los servicios, bienes, personal y créditos serán efectivos a partir del uno de marzo de 1984.» Aquest és el compromís signat des de l'1 de març de 1984, està molt clar. Però vegem la segona referència cronològica. En els mesos de juliol i setembre de 1984 vaig mantenir converses amb el Ministre d'Agricultura per mantenir diversos punts; un d'ells anava col·lateralment lligat amb el de cambres agràries, concretament, es tractava de garantir, cosa que no podia contemplar el text del traspàs perquè afectava l'INS garantir que mentre que a nivell de l'Estat no es modifiqués el sistema, les cambres traspassades a Catalunya continuarien gestionant la Seguretat Social. I he de dir que l'acord, que està escrit, va ser satisfactori.

Mes de setembre del 84, parlem de cambres i encara fem un acord addicional, hi posem la cirereta, el perfeccionem. Però és que amb aquestes mateixes converses vaig negociar i vaig concretar amb el senyor Ministre un altre acord de traspassos, el

de confraries de pescadors. Resum d'aquesta segona referència cronològica, el setembre del 84 parlàvem d'aquest tema, parlàvem d'un tema semblant i no hi havia problema. El setembre del 84 el Ministeri d'Agricultura estava disposat a traspasar les cambres agràries i les confraries de pescadors. A principis de desembre, tercera referència cronològica de 1984 i com a resposta a la nostra pregunta de per què encara no es produïa el traspàs, quan es produiria se'ns va dir el següent: «Donat que es reunirà aquest mes de desembre una comissió mixta on s'acordaran —perquè estaven prèviament negociats— traspassos de SAT, Laboratori regional i confraries de pescadors, és millor que es faci un únic paquet, amb una única sessió de Consell de Ministres el mes de gener i es traspassin aquests tres més cambres agràries.» Va semblar una posició perfectament assenyada, no es tractava de discutir si un mes abans, si un mes després, dintre la línia de diàleg i entesa que hi havia em va semblar molt bé. I efectivament el mes de desembre es va reunir la comissió mixta una altra vegada i, efectivament, va acordar traspassos de SAT, traspassos de Laboratori regional d'anàlisi, traspassos amb confraries de pescadors. I, efectivament, el mes de gener es produeix el decret de traspassos per part del Consell de Ministres, però, oh!, sorpresa, només es produeixen els traspassos sobre competències tècniques, SAT i Laboratori regional d'anàlisi, no es produeix ni el de confraries de pescadors ni el de cambres. Per què? No hi ha resposta, senyores i senyors Diputats.

Per què no es fan els traspassos? Quin és el motiu que mou el Govern central, el Govern socialista a actuar al marge de la Llei i contra les institucions? Per què el Govern assenta un precedent tan perillós amb el seu comportament? Cap resposta a aquest interrogant. Malgrat que sembli difícil, el Ministeri d'Agricultura no ha donat encara cap tipus d'explicació, mínimament formalitzada, a les nostres demandes de quins són els motius pels quals no hi ha traspàs, ni, molt menys, ha acceptat d'obrir cap via de negociació sobre aquest tema fins ara, fins ara.

Mai les relacions institucionals en un afer concret havien registrat una actitud de més prepotència, més marcada per la manca de respecte. Però tornem a la cronologia. A partir del gener el Govern central tracta algun cop el tema de les cambres a través dels mitjans de comunicació, mai a través d'una via institucional o política i, en aquest sentit, la primera notícia formal que es produeix el 13 de novembre de l'any 85, el 13 de novembre de l'any passat, data en què ens sorprèn amb un recurs, en el qual —i cal parar atenció a aquest punt, i en contra del que deia la ressenya oficial, un cop més, enganyosa— no recorren bàsicament contra tres articles, que sí, però aquest no és l'element substancial del recurs, senyores i senyors Diputats. El recurs, el que fa és recórrer contra la totalitat de la Llei, per tal com —i cito literalment—: «La falta de titularidad competencial de la Comunidad Autónoma de Cataluña en relación a las cámaras agrarias». Amb altres paraules, el Govern central diu a aquesta Cambra, a aquest Parlament, a vostès, senyores i senyors Diputats, que la Generalitat de Catalunya no tenia competències per fer el que va fer, és a dir, aprovar la Llei de Cambres, això és el que planteja el recurs. I això és molt greu, i això és tan greu quant a la forma d'actuar, que només té un precedent en la història d'aquest país, la Llei de Contractes de Conreu. I això és molt greu, perquè cap Grup d'aquesta

Cambra, cap —i s'ha tornat a dir, ni tan sols el Grup Socialista— ha posat en qüestió la capacitat de legislar en aquesta matèria, un altre cop són les legítimes diferències, fruit del pluralisme polític que hi puguin haver sobre la Llei, però sobre la capacitat de legislar no hi ha hagut cap opinió en contra. Segons el Govern central, el País Basc, o Galícia, o Andalusia —per posar uns exemples—, tenen competències en matèria de cambres agràries, Catalunya no, i això és molt greu, políticament. Però també ho és des d'un altre punt de vista, des del punt de vista de la instrumentalització partidista d'un instrument constitucional, el recurs. En efecte, recordem que abans d'aprovar la Llei, el Consell Consultiu, a petició d'una sèrie de Grups va emetre informe, i aquest informe assenyala-va que era, no únicament constitucional, sinó que, a més, teníem competència. Jo em pregunto: tan errat pot estar el Consell Consultiu de la Generalitat que no sap veure si un àmbit, un àmbit és una competència nostra? Perquè —repeteix— no es tracta d'aquest o aquell article, no es tracta d'un aspecte puntual, qüestió en la que seria lògica la diferència de criteris —i no hi hauria res a dir—, es tracta de la capacitat legislativa sobre un àmbit exclusiu de la Generalitat. Però és que la raó jurídica, si paren atenció a la cronologia que els he comentat, encara es veu més esclafada si consideren això. Febrer de 1984: el Govern central acorda el traspàs perquè tenim competències. Novembre de 1985: el Govern central acorda un recurs, perquè no tenim competències. Senyors, on és la veritat? Jo entenc que hom sempre es pot consolar —i jo em puc consolar de la manera següent—, si en quatre anys el Govern central ha canviat de posició sobre les pensions, sobre els vuit-cents mil llocs de treball, o sobre l'OTAN i sobre el que els pot passar als Jordis i les Montserrats d'aquest país, en un any i mig també pot canviar d'opinió sobre si tenim competència o no en una determinada matèria. El que passa és que aquesta matèria no és interpretació subjectiva, és una matèria regulada per dret i, aleshores, aquí, el que ha de prevaldre és l'imperi de la Llei.

Senyores i senyors Diputats tot plegat no és seriós ni responsable, és arbitrari. I aquesta arbitrarietat és tan evident que quan es produeixen els acords agraris de Catalunya, amb totes les organitzacions sindicals, amb totes les cooperatives de Catalunya es va consignar, com un dels acords, l'exigència del traspàs immediat de cambres agràries, malgrat que una d'aquestes organitzacions, com és ben públic i notori, és acèrrima opositora a les cambres agràries, però aquesta organització té a gala —i jo li reconec, i amb aquest sentit la saludo— separar molt bé allò que és un aspecte institucional, el que és una competència nostra del que és una discrepància política i reclama el traspàs, perquè considera que és un dret de Catalunya. Més gran consens es pot trobar? Davant això, què fa? Què farà el Consell Executiu?

El Consell Executiu ha endegat tres línies d'acció; una, ja l'he apuntada ràpidament: reunir, entorn de la reivindicació del traspàs, junt amb altres qüestions, totes les forces sindicals de Catalunya; travar un recolzament de la gent del camp, per un dret que tenim.

Segona via —lògica—, la jurídica, que en aquest cas és especialment complexa. I, així, el Consell Executiu ha fet el següent: el 20 de maig del 85, requeriment al Consell Executiu perquè no n'havia efectuat el traspàs; el 26 de setembre del 85,

recurs de mora al President del Govern per no haver contestat el requeriment. Aquest recurs de mora torna a tenir silenci administratiu, i, el 16 de gener, últim requeriment demanant la retirada del silenci administratiu. Com que previsiblement això no es produirà, aleshores ja estarem en condicions —el primer dia possible serà el 16 de març— de portar el tema al Tribunal Constitucional, perquè el no-traspàs no es tracta d'una llei : no podem anar directament al Tribunal Constitucional; hem de fer aquests procediments previs.

I la tercera via és l'intent de negociació política, aprofitant el moment en què s'està debatent a Madrid la Llei de Cambres.

Aquestes tres vies —consens, força moral, jurídica i política— són els camins de la competència de la Generalitat per aconseguir-ne el traspàs.

Perquè, i aquesta és la resposta de consens, per mi, la resposta que ens hauria d'aplegar a tots, i estic convençut que ens pot aplegar a tots. L'objectiu és molt clar : aconseguir el traspàs de cambres agràries. Com que això ningú no ho discuteix, sobre aquí podem fer convergir tots els esforços. I el traspàs implica, automàticament, desbloquejar tot el seguit de problemes, fins i tot els problemes inherents a la Llei. El traspàs; el traspàs és l'objectiu essencial, és l'element de desbloqueig sobre aquest punt i sobre el qual cal convergir els esforços.

Jo no voldria acabar la meua intervenció sense fer dues formulacions; una, adreçada al Grup Socialista. El Grup Socialista ens diu —i jo no tinc per què dubtar-ho, i no ho dubto— que la seva posició en relació amb el traspàs ha estat sempre clara. Molt bé; tenen una ocasió concreta, clara, i senzilla, perquè aquestes paraules cristallitzin en fets. Vostès formen part del Govern que origina aquest problema. Gestionin que acceptin l'últim requeriment presentat, el que es va presentar l'1 de gener, estem en termini. La resposta positiva d'aquest requeriment : solució del problema. Senzill, clar i concret; és a les seves mans fer-ho.

Segona cosa que vull dir : agraïment a Esquerra Republicana, agraïment al Diputat Víctor Torres. Una vegada més Esquerra Republicana sap situar, per sobre les seves lògiques discrepàncies com a partit —que les té, en el tema de la Cambra, ens n'ha fet recordar el Diputat Víctor Torres, per si no ens recordàvem de la qüestió—, ha sabut, sap situar per sobre aquests interessos de partit, els interessos nacionals, els interessos institucionals de Catalunya. I, això, que no és la primera vegada que ho fa, demana per justícia, reconeixement i agraïment el comportament d'Esquerra Republicana.

I, finalment, un últim aclariment —quasi que és innecessari. S'ha dit abans que la Llei de Cambres s'haurà d'adequar totalment, en gran mesura, a la normativa comunitària. Em temo que una vegada més va errat. Si s'hi fixen, veuran que en la Llei d'Adequació el Departament d'Agricultura ha fet una cosa d'una prudència elemental, que és col·locar dintre l'adequació —perquè durant un període de temps estableix una via bastant còmoda, sigui dit de passada—, col·locar dins l'adequació totes les lleis que ha produït Agricultura. Però això no vol dir que tinguem necessitat d'adequar-les totes, ni que aquesta adequació sigui important; en absolut, ni molt menys. I com que... (*algú pica de mans*) —al final els aplaudiments, si us plau (*rialles i remor de veus*)—, però si la meua afirmació els ofereix dubtes, és una afirmació que es pot constatar fàcilment amb el temps. D'aquí a uns mesos els senyors Diputats em

diran si l'afirmació que acabo de fer —que no cal fer una adequació important ni significativa de la Llei de Cambres— era o no era certa. El temps, en aquest cas —com en altres ocasions—, serà el millor jutge.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Ilustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, no es preocupi, que ni al principi ni al final rebrà en el Parlament els meus aplaudiments; no és la meua manera de funcionar, entre altres coses perquè això no és un teatre, sinó que és el Parlament, malgrat que vostè hagi fet una interpretació digna del millor aplaudiment, senyor Conseller.

Miri, en primer lloc, en el principi de la seva intervenció, vostè ens parla d'intencions. Intencions diferents del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup Socialista. Un supòsit, un supòsit, que no el fem, però és un supòsit que, com a mínim, senyor Conseller, i sobretot tenint en compte que l'exposa al principi de la seva intervenció, ens provoca una profunda sorpresa.

Arbitrarietat i falta de criteri institucional pel Govern de l'Estat, to, nivell... En fi, sectarisme... Paraules que vostè ha emprat aquí i fora d'aquí parlant, vostè diu del Govern central; jo ja li he dit en diverses ocasions que la terminologia institucional no l'hem d'oblidar mai. Jo crec que el Govern central és el Govern de l'Estat; i sobretot en boca d'un Conseller, doncs és el Govern de l'Estat, almenys per a aquells que volen ser estadistes, que volen ser Consellers d'un Govern. Aquells que volen —per entendre'ns— utilitzar el llenguatge de la Crida, això és una altra cosa. (*Remor de veus.*)

Senyor Conseller, si veiem, en comparació amb el to, la forma, les maneres d'altres Consellers, potser podríem entendre —a part de, absolutament, tot el rigor jurídic i tota la raó institucional i estatutària de tenir les competències— per què vostè encara no ha aconseguit aquest traspàs, i d'altres n'han aconseguit de molt més complicats i molt més difícils. I mentre altres Consellers s'estan entenent amb els Ministeris respectius, vostè, pel que sigui, això no és possible. Transfèrències en les quals jo no he dit que no hi tinguem, en aquest cas, la competència. Línia recta del Grup Socialista del Parlament de Catalunya respecte a aquest tema. Vostè al final feia una invitació : «Demano al Grup Socialista...»; és que no cal demanar, no en dubti. Ja s'està fent, i ja que vostè ho demana, accepto la sol·licitud, no perquè vingui de vostè, sinó perquè ve per un representant del Govern de la Generalitat de Catalunya; acceptada. De la mateixa manera —i no és una contrapartida, és simplement una demanda—, m'agradaria que vostè, a l'hora de discutir la Llei de Cambres Agràries, aquesta Llei tan europea que consolida vuit-centes seixanta cambres agràries a nivell de Catalunya, comparades amb les deu, amb les dotze, amb les cent dels països europeus, d'Estats sencers d'Europa, hauria tingut, doncs, el mateix tarannà que en aquests moments jo, no és que li ofereixi, és que tinc l'obligació d'acceptar-lo : el mateix tarannà de diàleg, de discussió, de debat, d'acceptació, de flexibilitat... En fi, de no entrar al Parlament com si entréssim en un saló de l'Oest; m'entén, senyor Conseller? Per entendre'ns, i ja em perdonarà la meua expressió, i això li ho diré amb tota la claredat, després de veure les fotografies d'un diari de Lleida en la seva última visita, mentre

un alcalde li parla, vostè té una posició que, ja li ho dic, no ho sé, no sembla la d'un Conseller. (*Remor de veus.*)

I en aquest tema, i li ho dic amb tota la mateixa claredat amb la qual vostè ens ha parlat, li haig de dir que contrasta la seva actitud i la seva fermesa a sol·licitar avui el traspàs de cambres agràries, amb la falta de fermesa i amb el silenci de quan el senyor Martín Villa era Ministre i tenia dignes i importants assessors —se suposa, almenys—; evidentment en aquells moments podien estar a UCD i avui poden estar a Convergència, com poden estar a tot arreu. O sigui, tothom té dret a canviar. (*Remor de veus.*) A mi em sembla molt bé que abans hi haguessin aplaudiments i que ara hi hagi remors; em sembla molt bé. Alguna cosa els deu fer mal. (*Rialles i remor de veus.*)

Respecte a una qüestió que és molt important del diàleg, dels 800.000 llocs de treball, jo crec que no és el debat, i no hi entraré, evidentment, però recordi que per a un Govern el millor que pot fer és donar com a victòria les reivindicacions de les organitzacions professionals pageses. Hi ha unes reivindicacions, queden uns mesos, evidentment, de legislatura, i de la mateixa manera que el sucre, que és dolç al paladar, ens pot fer un gran mal de ventre, en canvi l'oli de ricí, que té mal gust, ens pot curar aquest mal de ventre. Fixi's que la mateixa i la millor victòria, en molts casos, és donar resposta a les reivindicacions, donar la solució, i es converteixen en victòria. Recordi vostè, que fa molt poc temps que governa en Agricultura, els mateixos tractors que són a la carretera amb un Govern, els pot tenir vostè el dia de demà també a la carretera i, llavors, evidentment, en aquest Parlament li demanarem les explicacions, no evidentment amb una interpellació sobre cambres agràries, sinó amb la que correspongui; amb la que correspongui.

Respecte a totes les gestions fetes pel Consell Executiu, el Grup Socialista se sent extraordinàriament satisfet. Vostès han actuat d'acord amb el Consell Executiu, amb el procediment legal de requeriment i de sol·licitud del traspàs; ens sentim satisfets. La sol·licitud de col·laboració, la té perquè és la nostra obligació, no solament perquè ho demana. Ens agradaria, a la vegada, que quan es negocia no n'hi ha prou amb tenir raó, i totes les senyores i els senyors Diputats, i en l'inici de la meua intervenció n'he fet molt esment, és necessari que les maneres, les formes, i els procediments vagin acompanyades d'aquesta raó. Qualsevol bon negociant, no ja en qüestions institucionals, sinó que no siguin institucionals, sap que quan dos negocien, els dos cedeixen i els dos aconsegueixen. La victòria no solament serà de Catalunya, sinó que també serà de l'Estat, i aquest és el plantejament, senyor Conseller, que des del principi de la meua intervenció, que ha estat eix vertebrador de totes les intervencions que he fet en aquest Parlament respecte al tema de cambres agràries, i la competència exclusiva per part de la Generalitat de Catalunya, és el que ens mou a fer aquesta interpellació.

Si no li he formulat la pregunta és perquè sabia que vostè la tenia, i de la mateixa manera que ara em passo de temps, no em volia passar abans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, agraeixo molt sincerament a l'Honorable Conseller

d'Agricultura algunes precisions que ens ha donat sobre la línia futura de conducta sobre aquest tema difícil, i no cal dir com li agraeixo les paraules afalagadores que ha tingut envers el nostre Grup, que no sé si les mereixem; l'única cosa que sé és que nosaltres tenim una línia recta, i no tenim ni la més mínima intenció de desviar-la en aquest tema ni en cap altre tema.

Però, si vol que li sigui franc, li he de confessar —com es diu vulgarment— que m'he quedat una mica amb gana. I és que he passat uns moments rellegint intervencions passades de personalitats il·lustres del Consell Executiu, una de les quals és el Conseller de Governació, que pronunciava, el 6 de març del 85, en una reunió informativa, unes explicacions sobre els traspàs de serveis. I del tema concret de les cambres agràries, deia el Conseller Alavedra : «Nosaltres ens temem que hi tornin a haver alguns problemes sobre les cambres agràries; alguns problemes. Diguem a causa de pressions que es puguin exercir des de Catalunya per certs sectors, que puguin témer una determinada legislació o no, que faci aquest Parlament. Però, en aquest tema, sí que volem ser molt contundents, i així ho hem dit i ho hem fet saber al Ministeri que, evidentment, hi està totalment d'acord. La sentència sobre la LOAPA diu que els acords de la Comissió Mixta són vinculants per a l'Estat. Per tant, un acord de la Comissió Mixta s'ha de convertir forçosament en decret del Consell de Ministres, i sobre el tema de les cambres agràries hi ha acord de la reunió del plenari del 19 de desembre. Però, en fi, em sembla que per aquest motiu jurídic clar no hi haurà absolutament cap problema, i, així ho espero, que cambres agràries i confraries de pescadors es converteixin en decret en una de les properes reunions del Consell de Ministres.»

Bé, d'aleshores ençà, es deuen haver celebrat quaranta o cinquanta Consells de Ministres, a raó d'un per setmana, i el traspàs continua pendent. I vós, Honorable Conseller, en una intervenció en resposta al Diputat Maties Vives, el 24 d'abril del 85, deïeu, textualment : «No vull pensar que si es retardi el traspàs, que és un acord vinculant i institucional, sigui per raons de política partidista. No vull pensar-ho ara, però és evident que si la situació es perllonga, si aquesta possibilitat es transformés en realitat, caldria —i això és evident, i suposo que tots hi estariem d'acord— reaccionar amb energia, perquè cap discrepància partidista sobre com han de ser les cambres, cap diferència d'opinió en aquest sentit, lògica i legítima, en una societat fonamentada en el pluralisme, pot justificar, primer, la vulneració d'un acord institucional que afecta la mateixa credibilitat de l'Estat i, segon, intentar retallar unes competències que són de Catalunya amb independència de qui governi.» Paraules magistrals, que tots subscrivim.

Però, és clar, el que cal saber és que ha arribat el moment en què ens hauríem de posar d'acord en el que vol dir «reaccionar amb energia». El que cal saber és com ho hem de fer per reaccionar amb contundència. L'Honorable Conseller ens ha citat tres vies, les quals nosaltres subscrivim completament i estem disposats a coadjuvar-hi i a recolzar-les. Però ens fa l'efecte que, a més a més d'aquestes vies, que ja han estat utilitzades, cal un escalf de vitalitat, d'energia, de contundència —com diuen vostès—, per tal de denunciar, si convé, allà on sigui, un tema que ha esdevingut intolerable.

Senyores i senyors Diputats, en aquest tema hem d'acabar

una situació confusa, al límit del ridícul, que soscava l'autoritat del Consell Executiu i que posa en entredit la sobirania del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Jo m'he d'excusar davant el Diputat senyor Ayguadé, quant a la nomenclatura de «Govern...»; és clar, és que se n'utilitzen tantes que, a vegades, és fàcil equivocar-se, jo li'n dic «Govern central» amb tota la bona intenció; li puc dir «Govern de l'Estat», no tinc cap mena d'inconvenient, però com que normalment la nomenclatura oficial no és cap de les dues, home!... Com que cap de les dues és la que utilitzen oficialment, perquè vostè ja sap més bé que jo que la denominació oficial és «Gobierno de la Nación», doncs, tot això inspira confusió; «Govern central», «Govern de l'Estat», és igual.

Jo li agraeixo que hagi recollit la petició i que hi hagi el compromís, per part del seu Grup, de tirar endavant, en els termes que jo he plantejat en la meua intervenció, l'actuació per banda del Grup Socialista, i jo els desitjo —amb tota sinceritat— èxit en el resultat d'aquesta gestió, perquè voldrà dir que hauran fet un bon servei a aquest país, que jo seré el primer a reconèixer-ho. Serà trist que la gestió no doni resultat, perquè aleshores voldria dir una sèrie de qüestions que, evidentment, ara no seria oportú, per la meua part, entrar a descriure. Jo els desitjo èxit, en benefici de tots.

El problema que hem vist, el de les cambres, igual que el problema de les confraries, no és un problema entre persones. Hi ha una certa minitècnica parlamentària, que algun Grup utilitza amb escreix, que és que quan no troba raons polítiques o jurídiques va a la persona. Són molt lliures de fer-ho servir. Jo normalment, i continuaré amb aquesta línia, no em molesto a contestar això, perquè sé, tothom sap, que quan es desvia per la via personal, senzillament el que es demostra és la impotència de l'argument polític. Quan hi ha atac personal no hi ha força de la raó; jo no utilitzo mai l'atac personal, perquè tinc força en les meves raons.

La intervenció del Diputat Víctor Torres em col·loca en una posició central. El Diputat Víctor Torres diu, amb una expressió molt gràfica, «que ha quedat amb gana». Abans, si ho recorden els senyors Diputats, pocs instants abans, se m'ha acusat d'excessiva energia, d'excessiva contundència, d'utilitzar adjectius desmesurats, de plantejar el tema de les cambres amb massa força, per part d'un altre Grup. Segurament, per a uns ho faig amb massa energia i per a uns altres amb poca energia.

De totes maneres, a nivell pràctic, que és el que ens interessa, a mi m'agradaria que consideréssim —que era en les seves mans fer-ho— què vol dir actuar amb més contundència i quines vies més hi ha, a més del consens : la de l'acord social —una d'aquelles de què he parlat—; la del recurs, la jurídica, la via institucional, i la de la negociació. Poden estar convençuts els Diputats del Grup d'Esquerra Republicana que en qualsevol altra via que la imaginació o la intel·ligència sigui capaç de trobar en aquesta línia de garantir que vingui aquest traspàs, al qual podríem afegir el de confraries de pescadors, em tindran absolutament al seu cantó.

I això és tot.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el foment i la promoció del cooperativisme

El Sr. PRESIDENT : Bé, substanciada aquesta interpel·lació, podem passar a la següent, que és la que, sobre el foment i la promoció del cooperativisme, desitja formular el Diputat Il·lustre senyor Santiago Riera, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA : Molt Honorable President. Senyores Diputades, senyors Diputats, veurem si en parlar d'un tema que afecta exclusivament la gestió d'aquest Govern, el Conseller que em respongui té el mateix rigor en l'aplicació de les lleis que fem a Catalunya que el rigor que demana el Conseller d'Agricultura, pel que fa als compromisos de l'Estat. Veurem si el rigor és una cosa que es pot assemblar.

I he de manifestar que, malgrat les potencialitats, les possibilitats que obria per al cooperativisme català la Llei de Cooperatives, aprovada per aquest Parlament l'any 83, he de dir amb preocupació que el Consell Executiu no ha respost pas ni a les expectatives que va desvetllar pel món cooperatiu aquesta Llei, ni tampoc ha respost pas, ni de bon tros, a les necessitats del moviment cooperatiu català. Greu qüestió, senyor Conseller, quan estem en un moment de crisi del teixit productiu important, vostè ho sap. L'impacte de les noves tecnologies realment ha provocat qüestions importants en la nostra vida empresarial; greu problema, quan estem en una situació d'atur realment important —vostè ho sap tan bé i més que jo—, amb prop més de la meitat de joves de més de vint-i-cinc anys.

Per això mateix, cal denunciar amb més contundència, d'una part, la desídia i el desinterès del Consell Executiu en el compliment d'aquesta Llei. Dic «desídia i desinterès», senyor Conseller, que s'explicita en retards importants en el compliment d'aquesta Llei, que arriben de set mesos, per exemple, a la constitució del Consell Superior de la Cooperació, fins a un any i mig a la constitució de l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives —vostè ho sap—, i desídia, encara més greu, en incompliments encara d'aquesta Llei, aprovada fa prop de tres anys.

Vostè sap que queden articles importants —el 113, el 114, el 117— per desplegar. El 113, molt important, no se li escapi, en un moment com el que estem passant, perquè té molta importància que l'ensenyament del cooperativisme s'ensenyi a les escoles, i vostè sap que això ho mana aquest article 113; parlarem dels altres si en tenim temps.

També cal denunciar, no solament aquesta desídia, sinó el que goso qualificar de política irresponsable i inhibidora del Consell Executiu, pel que fa al foment i la promoció cooperativa. Em pot dir, senyor Conseller, senyor Conseller de Treball, com és possible que, al cap de dos anys d'haver-se constituït el Consell Superior de la Cooperació —que ja portava retard—, al cap de dos anys, aquest Consell no té pressupost, no té cap estructura, se li estan discutint encara quines competències són les que té... Em pot dir, senyor Conseller, quantes vegades s'ha pogut reunir aquest Consell Superior de la Cooperació de Catalunya, «òrgan importantíssim per al cooperativisme català

» —ho ha dit el senyor President en el seu acte de constitució. M'ho podrà dir?

Anem per l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives : irresponsabilitat i inhibició altra vegada, i això és cosa que podem fer nosaltres, no en té la culpa Madrid, d'aquest tema. Al cap de dos anys que s'hauria hagut de constituir, per a l'any 1985 se li donen vuit milions de pessetes : ai, las! —com diu un Diputat d'aquesta Cambra. On van a parar aquests vuit milions de pessetes que es donen? Doncs, miri, li ho diré jo : Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, un 0,6% per a la promoció, un 10% per a la formació i un 90% per a estructura, és a dir, per a les despeses del personal que hi treballa i, en tot cas, per a tot el mobiliari i instal·lacions, suposo.

Anem a un altre tema : seccions de crèdit de les cooperatives agràries —és important, senyors Diputats, ja ho saben vostès—, que serveixen per dotar de fonts financeres a les cooperatives, que serveixen també per optimitzar els recursos dels estalvis dels pagesos. Em pot dir, senyor Conseller, a un any d'haver aprovat aquesta Llei, per què encara no s'ha aprovat el Fons de Garantia d'aquestes seccions de crèdit a dipòsit? Em pot dir, senyor Conseller, si vostè em podria dir en aquest moment quantes seccions de crèdits s'han registrat? Estan complint totes la Llei i el Reglament? Ho sap vostè que hi ha problemes? Ho sap vostè que van caient? Què espera? Espera ajudar-les o les vol anar deixant caure d'una en una, senyor Conseller?

Parlem de la reestructuració del cooperativisme agrari? Fa tres anys aquest Parlament va aprovar una llei, senyores i senyors Diputats, que dotava, facultava el Consell Executiu perquè fes una emissió de deute públic de 2.000 milions de pessetes per a la reestructuració del cooperativisme agrari. Senyor Conseller, em pot dir com està aquesta situació? Em pot dir, al cap de tres anys, com estan aquestes empreses beneficiàries? Quantes ho van ser i com estan aquestes empreses? Tot marxa bé? No hi ha problemes?

La política de subvencions i ajuts al cooperativisme; a l'any 85 em referiré. Un escàndol, senyors Diputats, un escàndol : 36 milions per a subvencionar entitats sense finalitat de lucre, del món cooperatiu; se n'han donat quaranta-una subvencions a quaranta-una entitats; mitjana : vuit-centes mil pessetes i escaig. Em podria dir amb quina consideració vostès donen a una entitat 50.000 pessetes i a una altra 500.000? I em pot dir per què una entitat com la Federació d'Anònims Laborals de Catalunya —que vostè coneix tan bé com jo, va estar al Congrés, el primer Congrés, se'n recorda?, hi érem plegats— per què no li va donar ni cinc? Van donar subvenció..., sap vostè que la FESAL és una federació que agrupa moltes empreses de Catalunya anònimes laborals? Sap vostè que a Catalunya hi ha més de 200 empreses d'aquest tipus? Sap vostè que apleguen més de 10.000 treballadors? Sap vostè que aquesta federació ha d'ésser ajudada, perquè els dona tot tipus d'assessorament; ha de ser ajudada des d'una perspectiva del foment del cooperativisme, dels valors cooperatius? Expliqui'm per què no li dona cap subvenció.

Parlem dels noranta milions? Noranta milions que hi ha en el pressupost, això sí, per a empreses que es convertien en SAL i cooperatives i que provenien de reestructuració o d'altres tipus de qüestions. Doncs, bé, perquè vostès ho sàpiguen : cent vint-i-vuit dotacions a cent vint-i-vuit empreses

inferiors a les 500.000 pessetes... Ja em dirà per a què serveix això! Això sí, n'hi ha una, una sola dotació, que aplega gairebé la meitat de tots aquests noranta milions : quaranta milions de pessetes. I quina és aquesta empresa tan beneficiada? Doncs miri, és APENFOR —el senyor Sesnilo ja em mira. Se'n recordaran què és APENFOR, no? Una cooperativa de segon grau, formada per cooperatives de primer grau que ja no existeixen; una cooperativa que és un fantasma, que no existeix —i vostè ho sap, perquè estan dissoltes totes les de primer grau; una cooperativa que expresa el fracàs del Consell Executiu en tot el tema de les cooperatives de boscos; doncs a aquest fantasma, l'any 85 li donem quaranta milions de pessetes. Expliqui'm vostè —perquè el Decret el va fer vostè, era per crear ocupació, per mantenir llocs de treball; em vol dir, senyor Conseller quants llocs de treball asseguren aquests quaranta milions a aquesta empresa APENFOR? Em vol dir què en fem, d'aquest fantasma que va voleiant per aquí al Parlament?

Senyores i senyors Diputats, de capdavanters hem passat a la cua; de capdavanters del moviment cooperatiu amb l'aprovació d'aquesta Llei tan important l'any 83 estem passant a la cua. Perquè sap, senyor Conseller, que mentre nosaltres estem fent aquesta política de repartidoreta —que no serveix per a gran cosa, això sí, com no sigui per pagar alguns deutes com el dels quaranta milions, algun Diputat de la banda dreta, segurament, doncs, sap de que va el tema—, altres institucions, altres Comunitats Autònomes de l'Estat espanyol —goso dir, Múrcia, Castilla-Lleó, Extremadura, i altres més— estan donant de dues-centes a quatre-centes mil pessetes per cada lloc de treball que s'ocupa en cooperativa o en SAL, o per cada nou soci que s'hi incorpora. I aquí estem fent, doncs miri, això no? Mentre nosaltres estem encara per desenvolupar l'article 117 —que fa tres anys haguérem hagut de gosar desenvolupar; sap què és el 117, senyor Conseller? Li recordo, en un moment. És aquell que diu que els valors emesos per les cooperatives puguin ser qualificats, perquè les caixes d'estalvis els puguin tenir per al seu coeficient d'inversió obligatòria; tot això encara nosaltres ho hem de desenvolupar. I saben vostès que a Andalusia, per exemple; o ara una altra, no sols aquí, sinó a Astúries tenen ja fons d'aval i societats de garanties per a poder garantir les inversions a les cooperatives i a les SAL? Perquè sap vostè, com ho sé jo, que aquest és el problema greu d'aquestes entitats : la manca de garanties hipotecàries. I aquí encara estem a l'article 117, o el que sigui. Ja en parlarem, suposo.

Bé, senyores i senyors Diputats, amb aquesta política, des del meu modest entendre, el Consell Executiu mostra, en un tema que hi té totes les competències, que té molt poc rigor en aplicar-les, molt poc rigor. Hi ha irresponsabilitat, hi ha retards, hi ha incompliments, hi ha inhibicions, en definitiva és una política contrària totalment, des del meu entendre, al foment i la promoció cooperativa. Per això l'escoltaré, senyor Conseller, a veure què em diu, i què pensen fer l'any 86.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats. Bé, després d'haver escoltat les paraules de l'Il·lustre interpellant, crec que és bo recordar a la Cambra en què se ce-

nyeix la interpellació a la seva formulació inicial.

Perquè, és clar, si haguéssim de donar resposta puntual a tots els diversos temes i qüestions aquí plantejades, crec que la sessió de la Cambra s'hauria de perllongar indefinidament.

Per aquesta raó jo em cenyiré, realment, a la pregunta essencial, a l'objecte de la interpellació que fa referència al programa d'actuació del 1986 referent al foment i promoció del cooperativisme.

Certament —com ha dit l'Il·lustre senyor Diputat interpellant— és la Llei del 9 de març de 1983 la que assenyala el marc per al desenvolupament del moviment cooperatiu a Catalunya. I, precisament —com els senyors Diputats recordaran— l'any passat aquesta Cambra va aprovar, per Llei 7/1985 del 14 de maig, la creació de l'Institut per a la Formació i la Promoció Cooperatives, en compliment de la previsió continguda en l'article 115 de la Llei de Cooperatives i que textualment diu: «La promoció de cooperatives exigeix una dotació de mitjans humans, tècnics i financers adequada, raó per la qual la Generalitat de Catalunya crearà un Institut per a la Promoció i Formació de Cooperatives que, regulat per les normes apropiades a aquests organismes i amb la participació del Consell Superior de la Cooperació, tindrà com a fi específic facilitar, per ell mateix o per mitjà d'òrgans especialitzats, ajuts als camps abans esmentats».

Doncs bé, encara que d'acord amb la Llei de Cooperatives, també han de cuidar del foment i la promoció del cooperativisme el Consell Superior de la Cooperació —segons l'article 106 de l'esmentada Llei— i la mateixa Confederació de Cooperatives, cal entendre que havent-se creat l'Institut amb aquesta especificitat de promocionar el cooperativisme, és a la programació de la seva tasca que m'haig de referir preferentment en respondre la present interpellació.

Cal entendre també que la promoció cooperativa va estretament vinculada a la formació cooperativa i, per tant, no es pot portar a terme eficaçment una cosa sense l'altra.

D'aquí que l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives no té solament com a objectiu difondre la doctrina i l'ètica cooperativa, sinó també ensenyar l'organització de l'empresa cooperativa en totes les classes d'aquestes entitats; les tècniques de gestió i comptabilitat, utilitzant els mètodes més moderns; la valoració dels recursos humans, o sigui la política personal i psicologia d'aquest col·lectiu —que, no cal dir, en les cooperatives de treball són els socis; el *marketing*; la tributació o fiscalitat i, en general, promoure totes aquelles activitats de formació que representin un gran suport a les empreses cooperatives, de cara al seu millor funcionament i consolidació.

L'experiència adquirida a través de molt diverses persones i institucions dedicades intensament al món de les cooperatives ha portat a la constatació, bastant generalitzada, de problemes concrets: manca de gestió professionalitzada, manca de comptabilitat clara, desconeixement de la legislació cooperativa —i, en conseqüència, sovint, l'incompliment d'aquesta legislació—, manca d'una estructura econòmica i financera, manca d'uns criteris de comercialització o *marketing*, mal ús de les seccions de crèdit, etcètera, etcètera.

És per tot això que es veu necessari procedir tant en actuacions pròpies com en la coordinació d'activitats realitzades en aquest sentit per altres institucions i entitats amb les quals la Direcció General de Cooperació ja havia iniciat una relació des

de l'inici de la seva posada en marxa l'any 1981.

La metodologia que s'ha seguit per definir l'estructura del programa ha estat la següent: establir una sèrie d'objectius a cobrir durant l'any 1986 i, per altra banda, establir unes activitats encaminades a l'assoliment d'aquests objectius.

Els criteris utilitzats per a l'aplicació dels recursos estan en la línia d'austeritat general seguida per la Generalitat; cercant el màxim rendiment per a cada activitat, tot i que en aquest camp de la promoció i la formació els resultats no s'arriben a veure fins a un termini mitjà. Així doncs —i d'acord amb el que acabo d'expressar— pretenem seguir el següent programa per al foment i la promoció cooperatives. Com a objectius: estudiar i difondre la cooperació com a moviment econòmic i social, els seus principis, les seves tècniques i els seus mètodes, tant de cara a les cooperatives com a la societat en general; formar tècnics per a la direcció i la gestió a les empreses cooperatives; coordinadament la Direcció General de Cooperació, l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives formula aquelles propostes i suggeriments que facilitin la creació de cooperatives de treball associat i que, en conseqüència, ajudin a crear llocs de treball; estudiar conjuntament els diferents organismes afectats, tant per part de l'Administració de la Generalitat com, fins i tot, amb ajuntaments, la universitat i altres institucions, la creació de noves cooperatives de treball o d'altres tipus en comarques deprimides, de cara a pal·liar els efectes de l'atur; donar a conèixer no solament el cooperativisme en general, sinó també aquelles cooperatives que funcionen de manera exemplar, a fi que aquestes constitueixin una guia i una referència; contribuir, amb els mitjans necessaris, a situar l'eficiència de la gestió i de funcionament societatari de les cooperatives catalanes al nivell europeu, particularment en aquests moments d'incorporació a la Comunitat Econòmica Europea; fer tota la tasca de promoció i de formació cooperatives en el sector agrari, conjuntament amb el Departament d'Agricultura i la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya. Així mateix la tasca de formació i de promoció per a cada sector de cooperatives es farà coordinadament amb la Federació de branca corresponent; i no cal dir, també, col·laborar amb el Departament d'Ensenyament i amb el Departament d'Agricultura per a la tasca de l'ensenyança de la cooperació a l'escola.

Per tal d'aconseguir aquests objectius cal prosseguir les següents activitats —i dic prosseguir perquè ja estan en marxa: organització de cursos de cooperativisme —taules rodones, conferències, seminaris a tots els nivells necessaris— i elaboració permanent d'una llista de professors i experts per a donar les classes o conferències, els quals són contractats únicament i exclusivament per a cada activitat; realització de sessions d'informació i divulgació cooperativa adreçades a treballadors en atur —aquesta actuació es fa coordinadament amb la Direcció General de Cooperació, la Direcció General d'Ocupació del mateix Departament de Treball; contacte amb totes les institucions i entitats que es dediquen, bé a la formació, bé a la promoció de cooperatives, de cara a la coordinació de les activitats que fan i d'un millor aprofitament de totes elles —cal referir-nos expressament a la Confederació i a les Federacions de Cooperatives; edició de publicacions i producció d'àudio-visuals relatius al cooperativisme, amb finalitat difusora, informativa i pedagògica; realització de projectes amb la contractació d'experts per a treballs d'assessorament si es creu necessari, con-

juntament l'Institut amb la Direcció General de Cooperació; recopilació de la informació sobre actuacions en matèria de formació cooperativa realitzades per part de les diverses institucions que s'hi dediquen, tals com la Confederació de Cooperatives de Catalunya, cada una de les federacions de branca, federacions privades i entitats, en general, no solament de Catalunya, sinó també de la resta de l'Estat i d'arreu del món; organització d'una videoteca i d'un fons documental per part de l'Institut, sobre cooperativisme, particularment en l'aspecte de formació i didàctica, però coordinadament amb la Direcció General de Cooperació i el Consell Superior de Cooperació, atès que ambdues institucions tenen també videoteca o fons documental i, a més a més, i amb caràcter funcional, atendre, evidentment, les peticions de nombrosos ajuntaments, escoles de formació professional i associacions juvenils, relatives a l'organització de cursos *in situ*, elaborar els diversos programes de cursos de formació empresarial cooperativa d'acord amb els tipus de peticions rebudes, i triar els professors per a cada una de les matèries a explicar, després d'haver comunicat amb cada un d'ells i haver acceptat aquests el compromís de donar la classe el dia, hora i lloc necessaris; connectar amb les institucions peticionàries, i oferir-los el programa elaborat i la relació de professors que donaran les classes; verificar el contingut i la qualitat de les classes donades, a través dels sistemes adients i, finalment, estudiar, preparar, elaborar noves activitats emmarcades dins dels objectius de promoció del cooperativisme.

Aquests són, a grans trets, senyores i senyors Diputats, els propòsits i les actuacions que du a terme el Departament de Treball, especialment a través de l'Institut creat a l'efecte.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'il·lustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, tornem-hi que no ha estat res! La veritat és que jo no sé si vostè, si és que no fos una cosa com és seriosa, com el que estem parlant, tinc la impressió que vostè encara no té massa clar què és una interpellació —com es va veure al primer debat que vostè va tenir a aquest Parlament, i d'això ja farà dos anys, i és fumut, no?, perquè una interpellació és una eina parlamentària que s'utilitza, per la qual, en aquest cas l'oposició, que no està d'acord amb una política, a vostè li denuncia una sèrie de qüestions que creu que són incompliments greus, i li demana a veure si pensa canviar-ho, què pensa fer l'any que ve. Però és que a vostè, senyor Conseller, jo li dic coses molt gruixudes, no sé si les ha sentides totes, coses que, realment, a mi, en anar-les constatant, són preocupants, no? És que li he dit coses gruixudíssimes, de cara al Consell Superior de la Cooperació, com estava anant, de cara a l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa, el tema de seccions de crèdit de les cooperatives, el tema de la reestructuració de cooperatives agràries, aquella partida que hi havia, les subvencions, els ajuts, els quaranta milions aquests de què parlaven d'APENFOR, vull dir, com és que això es faci? I vostè, senyor Conseller, perdoni però no m'ha respost res de tot això. S'ha de decidir, simplement. Vostè s'ha limitat a explicar un programa, que em penso que ha adormit fins i tot els Diputats del seu Grup. El que faria, tot això ja ho sabem, el que voldria fer, el que suposaria que tenia intenció de fer, amb quants diners; jo dubto que

vostè ho faci. Sap què ha passat aquest any amb l'Institut de Formació Cooperativa? Sap que els escassos cursets que han donat, l'experiència que n'han tret els qui hi han assistit és que no hi ha cap mena d'orientació pedagògica, que no hi ha cap mena de coordinació entre els professors que van a donar el curset, entre uns i els altres, que no es reparteix ni el més mínim material didàctic? Això és el que farem? Continuarem fent això, amb tota aquesta tirallonga de coses? Miri, sap què li dic?, perquè és que, difícilment, tal com vostè planteja la contesta, jo pregunto una cosa, vostè em llegeix un programa, en fi. Pel que jo en trec, de la seva intervenció, és que l'any 86, senyor Conseller, el Consell Executiu continuarà fent una política de cara al foment i formació cooperatives irresponsable, inhibidora, clientelar, senyor Conseller, i em ratifico, i malbaratadora de recursos. Continuarà vostè. Sap què dic, senyor Conseller?, quina impressió en trec, d'això? És que el Consell Executiu de la Generalitat, el Govern Pujol en la seva globalitat, realment tot allò que significa democratització d'iniciativa econòmica, hi té una reacció totalment contrària. Això, així s'entén, senyor Conseller, així s'entén que l'actitud del cooperativisme sigui per a vostès una actitud quasi bé assistencial, res més, per a vostè no són empreses, és una cosa quasi bé assistencial. Així s'entén, s'entén perfectament, que vostès, realment, no creguin en els valors que incorpora el moviment cooperatiu. Vostès no hi creuen, si no, no estarien fent això. I això, senyor Conseller, no ho expressa només la seva política, la política que vostè fa, per a mi no ho expressa només això, vostè n'és una part i, fins i tot, lamento que sigui personalment vostè. Ho expressa també, per altra banda, l'anul·lació del Consell de Treball, també expressa aquesta manca de voluntat, aquesta reacció contrària a tot el que sigui democratitzar la iniciativa econòmica, ho expressa també la manca de desenvolupament del CIDEM, aquesta poca voluntat que té el Conseller Hortalà de desenvolupar el CIDEM, ho expressen també les crítiques que el mateix Conseller Hortalà estava dient a la premsa en contra del paper dels ajuntaments amb la promoció d'iniciativa econòmica. I això, aquesta actitud que jo goso qualificar de sectària, i realment en contra, que tenen vostès d'aquesta democratització de la iniciativa econòmica, senyor Conseller, és una actitud, senyor Conseller, que realment penso que s'està cavant ella mateixa la seva pròpia tomba.

Estic convençut, senyor Conseller, que aquesta idea sectària i classista, que tenen vostès de la funció empresarial, té els dies comptats, miri què li dic. Ho va dir —no solament jo ho dic— el senyor Hortalà, ell mateix. Recorden el debat de la interpellació per als avals de la CARIC? El senyor Conseller Hortalà va dir «home, és normal, senyor Diputat, que la majoria d'empreses que reben un aval siguin gent propera a Convergència, és que el teixit empresarial català és proper a Convergència.» Ho recordaran, veritat? Sí, a més sap què va dir? » Miri : dels cent cinquanta avals que hem donat, quaranta ja han fet fallida. Aquesta idea que tenen vostès sectària i classista de la funció empresarial, que s'expressa en contra del foment cooperatiu, senyor Conseller, té els dies comptats. Jo li asseguro a vostè que la moció que prepararé —perquè he de preparar moció bàsicament, després del que he sentit—, anirà precisament a veure si els puc ajudar una mica més que realment acabi de fer fallida aquesta idea sectària, perquè així no anem enlloc.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Honorable senyor President; senyores i senyors Diputats : realment podríem parlar molt extensament si haguéssim de donar compliment a tots els temes que han anat sorgint al llarg d'aquesta interpellació. Però, insisteixo, que, al meu entendre, la interpellació s'ha de cenyir a un tema. I, és clar, si per donar satisfacció jo ara, en aquests moments, a l'interpellant haig de parlar, o bé de la CARIC, o bé del CIDEM, o bé del Consell de Treball o bé d'altres articles de la Llei ja més cenyits al tema de cooperatives, però que no guarden relació amb el programa, i ell, l'interpellant, em pregunta pel programa de promoció del cooperativisme, ens anem allunyant; jo, em sembla que distrauríem l'atenció d'aquesta sala amb temes totalment marginals. (*Remor de veus.*)

Jo el que sí que puc dir és que per part del Departament de Treball, que té la responsabilitat en matèria de cooperatives, s'està fent els màxims esforços, es dedica el màxim interès que el moviment cooperatiu, aquí a Catalunya, aconsegueixi el desenvolupament que realment necessita, desenvolupament i finançament. Per això he insistit —i hi seguiré insistint encara— en la necessitat que les cooperatives no solament es creïn, sinó que les que es creïn puguin continuar amb viabilitat. I aquest és un dels efectes que té més avui el moviment cooperatiu i per això insistim tant en l'aspecte de formació i de preparació dels seus directius. Que el Govern de la Generalitat està sensibilitzat i extraordinàriament sensibilitzat per aquest tipus d'activitat, jo en podria donar moltes proves, però, a més a més, jo voldria dir que personalment m'hi sento molt identificat.

El senyor Diputat interpellant ho sap —els membres de la sala potser no— abans d'assumir aquesta Conselleria havia intervingut en la creació de moltes cooperatives i de moltes societats anònimes laborals. Precisament perquè ara tinc un càrrec de més responsabilitat, haig de continuar en aquesta línia de promoció d'aquest seguit de cooperatives i altres entitats.

També s'ha referit el senyor Diputat a qüestions, potser marginals, però que, en certa manera —i hi guarda una mica més de relació— quan ha mencionat el cas de les anònimes laborals. Bé, jo voldria dir que també, en matèria d'anònimes laborals, hi tenim un gran interès, encara que no hi tenim competència. Però, potser com a prova que pot, en certa manera, desvirtuar les paraules de l'interpellant il·lustre en relació amb aquest pretès desinterès nostre en la matèria, li podria llegir una carta recent de la Federació de Societats Anònimes Laborals i que ens diu : «Apreciat senyor, d'acord amb l'esperit que hem mantingut i mantenim de col·laboració amb les institucions i, concretament, amb el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, i coneixedors de la voluntat expressada en múltiples ocasions pel Conseller Honorable Oriol Badia de buscar punts que apropin i acostin l'acció del Govern cap al sector de les normes laborals, sector en què coincideix la valoració mútua de la manca de competències legals de la Generalitat de Catalunya, em permeto, per avançar en aquesta línia de col·laboració...» Bé, podria continuar amb temes ja puntuals d'aquesta col·laboració. Jo dic això perquè realment, tot i que la nostra competència és exclusiva en relació amb cooperati-

ves, sí que hi ha la voluntat d'estendre's en totes les altres economies de tipus social i, per tant, també hi ha hagut un gran interès de col·laborar amb la Federació de Societats Anònimes Laborals.

Finalment, voldria assenyalar un altre aspecte i és que gran part d'aquesta actuació ve condicionada realment pel pressupost. Crec que fóra, en aquests moments, anticipar-nos a un tema que ja es debatrà al seu moment, però considero que hem de fer realment el gran esforç, en aquesta Cambra, per poder nodrir, realment, el moviment cooperatiu de les quantitats indispensables per al seu bon funcionament.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre els dies festius a Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Cal passar ara al punt següent de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre els dies festius a Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, a qui m'és grat de donar la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, aquesta interpellació ve a to perquè veiem —suposo que serà el senyor Badia qui em contestarà— perquè veiem que, de mica en mica, es va erosionant una parcel·la de la nostra autonomia, una parcel·la, si voleu, no significativa, no d'importància transcendental, però es va rosegant aquesta parcel·la d'autonomia. Inicialment Catalunya comptava, per distribució pròpia, amb un nombre de festes, i un altre nombre de festes pertanyien a la designació de l'Estat. Hem pogut ser espectadors, veure com de mica en mica això es va suprimint, es va decantant desfavorablement per a Catalunya. Veiem primer, que vam haver de claudicar a suprimir la festa de Corpus, per posar-hi la festa del 12 d'octubre, estranya dins els nostres costums. Ara veiem també com se'ns vol introduir una altra festa, la festa de la Constitució, en detriment d'una altra festa catalana. Nosaltres això creiem que no és lògic, no té sentit, sobretot si és l'Estat que distribueix unes festes, les hauria de distribuir entre les festes que li toquen de distribuir a l'Estat, i deixar-nos les festes catalanes, les nostres festes tradicionals que ens les distribuïssim nosaltres.

Veiem que això cada vegada, cada vegada es va erosionant i veiem i ens temem que aquesta política no sigui l'última vegada que s'apliqui. Per aquest camí, arribaríem a la supressió completa de les festes locals i a una uniformització de les festes dintre de l'Estat espanyol. Nosaltres creiem que això és dolent, que això atempta una parcel·la de la nostra autonomia i és per això que nosaltres, que jo faig, la present interpellació : quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat enfront de l'erosió continuada que va sofrint la celebració de festes tradicionals catalanes, a causa de les limitacions que introdueix la legislació laboral, respecte al nombre laboral de dies festius i del creixent nombre de festes declarades obligatòries a tot el territori de l'Estat?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la bondat de contestar?

(*El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats : voldria fer una ressenya una mica històrica d'aquest procés d'inculcació de les nostres festes tradicionals que ha seguit en aquests darrers anys. L'Estatut dels Treballadors va establir la normativa aplicable a les festes laborals en el seu article 37, apartat 2. Segons aquest precepte legal, les festes laborals que tindran caràcter retribuït i no recuperable no podran accedir de catorze l'any i dues seran de caràcter local. En qualsevol cas es respectaran com a festes d'àmbit estatal les de Nadal, Cap d'Any i Primer de Maig, festa del treball.

Però, el precepte al·ludit acaba dient que les comunitats autònomes, dintre del límit anual de catorze dies festius, podran fixar aquelles festes que, per tradició, siguin pròpies.

Com veiem, aquesta darrera part de la Norma reguladora de les festes laborals no estableix cap altre límit a les Comunitats Autònomes que el dels catorze dies festius, amb la limitació de tres festes estatals, de Nadal, Cap d'Any i Primer de Maig, més les dues festes locals.

O sia que, en definitiva, a les Comunitats Autònomes corresponia fixar nou festes de les catorze totals de l'any. D'acord amb aquesta normativa, i d'acord també amb l'Estatut d'Autonomia i la Llei del Parlament de Catalunya que va declarar l'11 de setembre Diada Nacional, el primer Govern estatutari de la Generalitat de Catalunya va publicar el Decret del 3 d'octubre de l'any 80, establint el calendari de festes fixes i suplents, després d'haver tingut en compte informes d'amplis sectors de la societat catalana.

Segons aquell calendari, les festes fixes eren les següents : Cap d'Any, Reis, Divendres Sant, Dilluns de Pasqua Florida, Festa del Treball, Corpus, Sant Joan, Assumpció, Diada Nacional, Tot Sants, Nadal i Sant Esteve. I s'establia com a festes suplents el Dilluns de Pasqua Granada, Sant Josep i Sant Pere.

Respectava, aquest calendari, escrupolosament l'Estatut dels Treballadors, perquè deixava a disposició dels ajuntaments dues festes locals, i entre les dotze festes fixes incorpora les tres d'àmbit estatal que l'Estatut dels Treballadors declara inamovibles, és a dir, Nadal, Cap d'Any i Primer de Maig.

No obstant això, de seguida es va produir alguna reacció perquè en el calendari no hi figurava com a festa el dia 12 d'octubre. Fins i tot alguns van recórrer judicialment al contenciós administratiu per la no-inclusió d'aquesta festa, i encara que la sentència va donar la raó a la Generalitat, va ser una victòria pírrica perquè, abans no es dictés la sentència, el Govern de l'Estat ja havia decretat la inclusió d'aquesta festa per al calendari d'anys successius, juntament amb una dràstica restricció de les festes autonòmiques.

Efectivament, pel Reial Decret del 27 de novembre de 1981, es desneutralitzava la regulació establerta per l'Estatut dels Treballadors, i la nova normativa imposada distribueix les dotze festes en quatre grups, i estableix que les Comunitats Autònomes només podran substituir fins a tres festes de les assenyalades en el darrer d'aquests grups per altres que per tradició siguin pròpies, bé amb caràcter permanent, bé en el calendari laboral de cada any. A resultes, per tant, del Reial Decret esmentat veiem que les tres festes fixades per l'Estat passen a nou, i que les nou festes disponibles per a les Comunitats Autònomes es redueixen a tres. S'han invertit exactament les prerrogatives.

Amb tot, i pel que fa a Catalunya, aquest retrocés no va ser tan desastrós, gràcies que entre altres festes fixades per l'Estat hi havia el Dilluns de Pasqua Florida, i això va permetre mantenir diversos anys un calendari català de festes que s'ajustés tant a la normativa catalana com a la de l'Estat. Això sí, havent procedit, el Consell Executiu de la Generalitat, a l'adaptació del Decret abans esmentat.

Si comparem les noves festes amb les de l'anterior Decret de l'any 80, observem que desapareix el dia de Corpus, que el dia de Pasqua Florida passa a ser festa suplent, i d'aquestes ens desapareix Sant Pere. En canvi, es dona entrada com a festes fixes el 12 d'octubre i el dia 8 de desembre.

De tota manera, el Govern català va plantejar conflicte positiu de competència davant el Tribunal Constitucional, demanant que s'anul·lés el Reial Decret i es declarés que la competència per a fixar nou festes del total de catorze correspon a la Generalitat de Catalunya en el seu àmbit territorial.

Però el gener del 1985 el Tribunal Constitucional va dictar la sentència, per la qual declarava que el Reial Decret del 27 de novembre de 1981 no envaeix les competències de l'Estatut de Catalunya en matèria laboral, perquè considera que no és un acte d'execució de la legislació laboral atribuïda a la Generalitat, sinó que forma part de la mateixa legislació laboral.

Aquesta sentència ha estat tota ella imbuïda d'un fort esperit antiautonòmic, i arriba a dir que en el Decret es coordinen «los calendarios laborales de las distintas Comunidades Autónomas y se minimizan los efectos negativos que sobre las relaciones económicas nacionales e intracomunitarias pueden producirse debido a la multiplicidad de fiestas comunitarias propias, lo que se lleva a cabo al limitar el número de fiestas que pueden ser substituidas y al reducir las substituciones al máximo de tres.»

Ara bé, el Reial Decret 2403/1985, del 27 de desembre, publicat el 30 de desembre últim, complica i dificulta encara més les coses, perquè introdueix una festa més de caràcter fix —el 6 de desembre, dia de la Constitució espanyola—, i treu del calendari de l'Estat el Dilluns de Pasqua Florida. Això representa una nova dificultat per a les festes tradicionals a Catalunya, perquè el Dilluns de Pasqua Florida, en figurar entre les de l'Estat, ens permetia posar-la al nostre calendari sense que computés com a festa substituïda per nosaltres. Així, enguany amb l'Ordre del 25 de juliol del 85, que estableix el calendari de festes oficials per al 1986 aquí a Catalunya, hi ha el problema que les festes catalanes no incloses en el calendari estatal són quatre : Pasqua Florida, Sant Joan, Onze de Setembre i Sant Esteve. Una més, per tant, de les tres que les Comunitats Autònomes poden canviar, segons la nova normativa restrictiva.

Com a aspectes negatius d'aquesta nova agressió a les festes tradicionals i arrelades de les Comunitats Autònomes, cal destacar també que el Reial Decret no s'ha consultat a les autonomies, i que s'ha publicat el penúltim dia de l'any, quan nosaltres ja havíem publicat el nostre calendari, que ja estava, a més a més, imprès i repartit com era procedent de fer.

De tot el que hem dit, se'n dedueix que les nostres festes amenaçades són ara el 31 de març —Dilluns de Pasqua Florida—, el 24 de juny —Sant Joan— i el 26 de desembre —Sant Esteve—, ja que l'Onze de Setembre necessàriament s'ha de mantenir perquè va ser aprovat per Llei d'aquest

Parlament. Davant d'aquesta situació, la posició del Consell Executiu és de defensar enèrgicament les festes tradicionals catalanes. Per una banda, el President del Consell Executiu de la Generalitat s'ha adreçat per carta al President Felipe González, protestant pel fons i la forma d'aquesta nova inculcació a les nostres festes tradicionals, tot demanant d'estudiar conjuntament la qüestió per als anys vinents, i li planteja la conveniència, per a aquest any, de fer com a festa addicional la del 6 de desembre, i mantenir les catorze festes ja establertes.

En el si del Consell de Treball s'ha tractat repetidament aquesta qüestió, i tant en la reunió de la Comissió Permanent del dia 10 de gener, com en les dels dies 31 de gener i 14 de febrer, els acords que es van prendre van ser de continuar defensant amb la màxima energia les festes tradicionals catalanes i el mateix calendari laboral dictat pel Departament de Treball.

Personalment, vaig parlar-ne amb el Ministre de Treball i altres alts càrrecs del Ministeri, i em van dir que estudiarien el problema i ens donarien alguna resposta, a fi d'arribar a una possible solució. El Ministeri manté el criteri que l'existència de festes diferents a les Comunitats Autònomes és un perjudici per a les activitats econòmiques, sense tenir en compte que, per exemple, al Mercat Comú, els diferents Estats membres tenen algunes festes amb les quals coincideixen tots, però n'hi ha moltes d'altres de pròpies i exclusives, i no se'n ressent pas l'activitat econòmica.

També cal destacar que el Govern de l'Estat sembla tenir el concepte que les nostres festes són una raresa localista dintre de la gran àrea econòmica del Mercat Comú, quan, en realitat, festes tradicionals catalanes com el Dilluns de Pasqua Florida o Sant Esteve són respectades com a festes laborals a gairebé tots els Estats membres de la Comunitat, i d'altres, com Pasqua Granada, també ho són en molts d'ells.

Això es desprèn clarament d'un detallat quadre comparatiu que va elaborar el Departament de Treball i que va distribuir a la premsa. Mentrestant, per tant, el propòsit del Consell Executiu i del Departament de Treball és continuar defensant amb la màxima energia les nostres festes tradicionals, tot esperant que el Govern de l'Estat ens doni resposta a la nostra sol·licitud.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per replicar, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, Honorable senyor Badia. Agraïxo les paraules que m'ha donat, amb les explicacions conseqüents, sobre, sobretot, la història de les festes catalanes.

Nosaltres creiem que això no és un petit problema, que és una cosa molt lligada amb la identitat del nostre poble, i que, com a mínim, en un Estatut d'Autonomia hi ha de figurar la llibertat de poder escollir les festes pròpies, si no hi ha una elasticitat del Govern central, per part del Govern de l'Estat.

Trobo molt bé el que vostè m'ha dit, que hi ha diàleg, que hi ha converses, que hi ha negociació; però, en l'aire que m'ho ha dit —i perdoni'm—, he tingut la sensació que anàvem a pidolar alguna cosa. I jo crec que les nostres festes tradicionals no les hem de pidolar, sinó que les hem d'exigir, en tot cas. I em sembla, pel que ha dit, sobretot després del que ha explicat del recurs per a l'anul·lació del Reial Decret, que es va fallar en

contra, jo crec que l'única manera efectiva de poder tenir les nostres festes amb pau i tranquil·litat és reformant l'Estatut de Catalunya, i que ens doni competència a nosaltres per distribuir-nos les nostres festes a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. El senyor Conseller desitja contestar? *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la Llei de l'Estat 9/1985 i la despenalització parcial de l'avortament

Passem, per tant, al punt número sisè : interpellació que formulen les Il·lustres Diputades senyores Rosa Barenys i Pilar Ferran. Per formular-la, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, els recordo que el proppassat 13 de novembre vam fer una pregunta a l'Honorable Conseller de Sanitat, en la qual plantejàvem les dificultats en què es troben encara algunes ciutadanes de Catalunya per acollir-se a la Llei d'Interrupció Voluntària de l'Embaràs.

En aquell moment, el senyor Conseller va contestar que, fora d'un cas que recentment hi havia hagut a la ciutat de Sabadell, a la resta no hi havia cap impediment perquè qualsevol persona que es trobés en aquestes condicions, i que, naturalment, estigués dintre dels acords que suposa la Llei, pogués satisfer, doncs, aquests serveis els trobaria fàcilment.

Al mateix temps, en aquella pregunta li fèiem referència que l'Ordre ministerial del 31 de juliol de l'any 85 tingués compliment a Catalunya. L'opinió del senyor Conseller és que no és obligatori el compliment d'un Ordre ministerial a Catalunya, però que nosaltres consideràvem, doncs, que aquesta reglamentació es fes aquí, i que es fes una reglamentació similar al que deia l'Ordre ministerial.

L'únic que ha fet la Conselleria és publicar una circular d'ordre intern, en la qual s'estableixen unes instruccions per posar unes mesures, que s'organitzin els centres adients i donar informació al públic.

La nostra interpellació es fonamenta en què continuen havent-hi casos de ciutadanes a Catalunya que no poden acollir-se al que estableix la Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs.

Aquestes dificultats es fonamenten —de tipus burocràtic per al tràmit de l'ICS— per pressions dels objectors de consciència, metges que hi ha en aquests centres, però, davant d'això, l'ICS tampoc dona una altra alternativa, i per una manca d'informació precisa i concreta que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sàpiguen què fer davant d'una situació d'aquestes.

Voldria subratllar, una altra vegada més, que aquesta circular interna és una instrucció de caràcter intern, i, per tant, no es coneix públicament. I, si no, la pregunta és qui dels senyors Diputats o senyores Diputades sabrien orientar qualsevol ciutadana de Catalunya, què ha de fer una dona, en el cas que vulgui una interrupció voluntària de l'embaràs. No hi ha una informació, el públic no sap què fer davant d'un cas d'aquestes.

Per tant, una norma, aquesta, de caràcter intern, no és tampoc exigible el seu compliment, i, a la vegada, aquesta si-

tuació afavoreix que l'objecció del personal, l'objecció de consciència del personal sanitari de la mateixa Conselleria tampoc estigui obligat a donar-hi més força : és a dir, és un cercle viciós, que no s'està informant, no hi ha cap pressió i no se sap per on començar a solucionar aquest problema.

L'Ordre que va publicar la Conselleria el primer d'agost del 85, doncs, creiem que no és suficient per desenvolupar la Llei, només és una Ordre d'acreditació dels centres, i cal, per tant, un altre tipus d'actuació que afronti el problema i que desenvolupi en realitat l'acompliment d'aquesta Llei.

És per això que formulem aquesta interpellació demanant, una vegada més, al Consell Executiu quines mesures pensa posar a terme per al compliment del desenvolupament de la Llei de la interrupció voluntària de l'embaràs.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la resposta, en aquest cas, senyora Ferran, pot ser molt breu.

Jo li puc assegurar que no hi ha traves burocràtiques de cap mena, que hi ha realment objeccions de consciència, en diversos casos, i que no hi ha, en absolut, al meu entendre —realment, tot és opinable en aquest món—, una manca d'informació.

Tots els centres de l'ICS, tant els centres hospitalaris propis com concertats, com tot el servei de centres d'assistència primària, tenen unes instruccions precises per tal d'orientar totes les persones que sol·licitin informació sobre quines són les passes que han de fer per tal d'obtenir els reconeixements precisos i, eventualment, si aquests reconeixements són positius, per trobar el lloc on s'hauria de produir —un cop tothom d'acord— la interrupció voluntària de l'embaràs.

Per a més informació, senyora Ferran, jo li diré que fins al 31 de desembre de 1985 s'han produït a Catalunya, atenent-se a la nova disposició legal —que coneix prou bé—, la Ley Orgànica 9/1985, de modificació de la redacció de l'article 417 bis del codi penal, s'han produït, en virtut d'això, a Catalunya —que nosaltres en tinguem notícia— quaranta intervencions destinades a la interrupció de l'embaràs en els supòsits previstos per la Llei : 15 en el supòsit u, 2 en el supòsit dos, 23 en el supòsit tres. La senyora Ferran sap perfectament que em refereixo, respectivament, als supòsits de la malaltia greu de la mare, número u; de violació, número dos; de presumpció de malformacions greus en l'infant, supòsit tres, i que, d'aquestes 40 intervencions, 30 s'han produït a càrrec de la Seguretat Social i 10 s'han fet en centres privats, sense que la Seguretat Social hi tingués res a veure.

Altrament, aquestes intervencions s'han produït, jo li diria que en l'àrea de tot Catalunya, hi ha centres, en aquests moments, tant públics com privats, concertats o no concertats, que es troben en condicions de fer-ho.

Un altre tema és dels casos que realment s'ha demanat que es procedís a una interrupció voluntària de l'embaràs, a una interrupció legal de l'embaràs —per dir-ho amb més precisió—, i, atesa la tramitació que, certament, tal com preveu la Llei —no pel fet que nosaltres ho diguem—, però,

tal com preveu la Llei, és diferentment complexa i laboriosa segons quin sigui cadascun dels tres supòsits... Jo tinc coneixement d'alguns casos, un parell, que realment s'ha pretès que es produís una interrupció d'embaràs, i no hi ha hagut un consens i, per tant, l'Institut Català de la Salut, en no haver pogut ser tramitada tota aquesta sèrie d'actuacions prèvies que han de facilitar la intervenció, no ha pogut donar compliment a la sol·licitud de la interessada.

Però, a part d'això, no hi ha hagut cap més problema, jo invito la senyora Ferran que, en tot cas, denunciï ara, aquí, públicament o, si no, privadament, totes aquelles qüestions que no hagin estat degudament ateses, estrictament d'acord amb la legislació vigent —voldria ser molt taxatiu sobre aquest punt, per tal que, si realment cal, que jo crec que no, però si realment cal, prendre les mesures oportunes perquè això no torni a succeir.

Moltes gràcies.

(*Ll. Sr. Vice-president Primer dona la paraula a la I. Sra. Ferran.*)

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Insistim, senyor Conseller, que, si una ordre ministerial no obliga, aquí la Conselleria publiqui adequadament una normativa, en la qual, d'una manera periòdica, es publiqui la relació dels centres acreditats i disposats, a més a més, a practicar la interrupció, que aquesta és la diferència entre aquesta circular, de què vostè parla, i l'Ordre ministerial. L'ordre ministerial, a més a més, parla d'aquesta periodicitat en la publicació de la relació, però sobretot els centres disposats a practicar la interrupció de l'embaràs. I si jo l'hi insisteixo és perquè, referint-me a una recomanació que fa el Tribunal Constitucional, diu que «bases, normatives, etcètera, que estableixen qualsevol matèria han de ser conseqüència d'una llei o bé d'una ordre, no d'una circular interna.»

Quan diem que a Catalunya hi ha casos que no poden acollir-se a la Llei, és ben cert; casos que empara la Llei, però que no pot aplicar-se al servei que contempla aquesta Llei, i tinc exemples : dels centres municipals de planificació familiar, aquells centres de què parlàvem l'altre dia, de la qual subvenció continuem pensant que se la queda la Conselleria, i que estarien destinades als centres municipals, han passat més de 200 casos demanant informació per a la interrupció voluntària de l'embaràs. I tinc aquí uns quants casos que, si el temps m'ho permet, llegiré com està la situació.

Un cas que va començar el 6 de novembre, i anunciaré els passos que aquesta dona va haver de donar : primer pas, a la inspecció de l'ICS, que és de Santa Coloma, per demanar acollir-se a aquesta Llei, mitjançant una revisió; no l'atenen; segon pas, va al centre municipal de planificació familiar, allà se li fa un informe; tercer pas, la interessada va a l'Hospital del Mar, no l'atenen perquè no és d'aquella zona; quart pas, a l'ICS de Balmaes hom parla amb el Subdirector General i allà li retenen els papers, l'informe que li havien fet en el centre municipal durant deu dies; torna a recollir-los als deu dies; pas següent, ha d'anar a la Residència Can Ruti, de Badalona, per a una visita de l'especialista, per ampliar diagnòstic; sisè pas, l'envien a la Clínica Platón per ampliar més el diagnòstic; setè pas, la tornen a enviar a la residència de Can Ruti; vuitè pas, a Can Ruti es certifica el risc a partir de la documentació que presenta; novè pas, a l'ICS de Balmaes, on ha de presentar novament

aquesta documentació; deu, a la Residència de la Vall d'Hebron, per al reconeixement mèdic per fer ja l'avortament, però, en aquell moment, el comitè de metges —que la Llei deixa clar que el seu paper és informar— li denega la petició, però tampoc ningú li diu res que aquest comitè de metges es sobrepassa en les seves competències.

Doncs, sap com acaba aquesta història, senyor Conseller? El 22 de desembre, el 22 de desembre aquesta dona —amb un informe que diu la psicòloga del centre de planificació familiar : «moralment desfeta»— se'n va a Holanda.

I, breument, tres casos més. A Badalona, una dona amb hemiplegia, antecedents de trombosi, càncer de cordes vocals, va al centre de planificació familiar, posteriorment a la inspecció, a l'Hospital del Mar li fan l'avortament; a l'Hospital del Mar, tampoc era de la zona, però si no li fan a l'Hospital del Mar no tenia solució.

Un altre cas a Mataró, un altre a Sabadell, que acaba també anant a Londres —el temps no em permet llegir totes aquestes històries—, un altre cas a Sant Adrià : un dona de 39 anys, quatre fills, un de subnormal, ella amb problemes psíquics, comença els tràmits i quan ja quasi portava dos mesos de tràmits, no va tornar pel centre; s'ignora quina solució hi ha donat.

Aquesta és la situació, senyor Conseller, perquè veiem que no ho tenim aclarit a Catalunya, perquè veiem que la gent no sap què fer, i quan comença a estar decidida a fer-ho després es torna boja de tants passos que ha de donar; per tant, insistim que s'ha de fer aquesta Ordre d'aplicació d'aquesta normativa per aplicar la Llei a Catalunya, i que la relació que vostè ens va facilitar en aquella pregunta que li vàrem fer posava 62 centres a Catalunya acreditats per fer això, però vostè sap que no és cert, que aquests 62 centres puguin fer això, perquè a l'hora de la veritat, la dificultat és trobar-ne un, i si aquest un no és l'Hospital municipal del Mar, de Barcelona, fora d'algun altre molt estrany de la resta de Catalunya, no hi ha manera que això es pugui portar a terme.

Per tant, l'única solució que li queda a una dona a Catalunya per portar a terme l'aplicació d'aquesta Llei és trucar a 62 portes, que la resposta també pot ser que cap d'elles li contesti.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyora Diputada. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President.

Molt breument, també, senyora Ferran. El tema de la publicació de la relació de centres, ja el vam discutir l'altre dia. Jo li vaig dir que el Departament no era partidari de publicar la relació d'aquests centres, ateses les dificultats que hem trobat en alguns d'ells.

Certament, hi ha 62 centres acreditats a Catalunya, senyora Ferran —vostè ho ha dit molt bé—, però alguns d'aquests centres es neguen rotundament a practicar la interrupció legal de l'embaràs, i d'altres —diuen— amb certes ocasions, sí; no es poden posar fixos a la llista de centres.

Qualsevol persona que tingui necessitat d'això, jo li garanteixo a la senyora Ferran, solemnement i públicament aquí, no ha de trucar 62 portes : ha d'anar a un centre de planificació —com ella ha dit—, ha d'anar a un centre d'assistència primària, o bé ha d'anar a les oficines de l'Institut Català de la Salut, i

no cal dir que si té algun problema em pot trucar a mi directament —però això no caldrà que ho faci mai—, i jo li puc assegurar a la senyora Ferran, que, en aquests moments tenim centres suficients, centres en plural, tan públics —en dir públics vull dir propis de la Seguretat Social— com concertats, públics o privats, que donen una cobertura total, a tot Catalunya. I, en aquests moments, per més detalls, li puc assegurar a la senyora Ferran que a la ciutat de Barcelona i a tota la seva comarca no hi ha d'haver absolutament cap problema, atès que des de fa ja unes setmanes un centre propi de l'ICS està practicant interrupcions legals de l'embaràs, quan realment això es demostra que és necessari i que compleix els requisits previstos per la Llei, que són certament uns requisits molt estrictes i que exigeixen una sèrie de passes —no hi ha cap dubte—, però nosaltres estem obligats a donar totes les facilitats —certament, senyora Ferran—, però també a exigir l'estricta compliment de tota aquella normativa que contempla la Llei a què abans m'he referit.

Alguns dels casos que vostè m'ha explicat —he de confessar que alguns els desconec—, però, certament, aquest que vostè diu que comença el 6 de novembre i que es va acabar el 22 de desembre, anant la interessada a Holanda, per iniciativa pròpia, certament (*remor de veus*), es va produir un doble conflicte, senyora Ferran : hi va haver un informe d'un centre de planificació familiar, en el qual es deia que tenia les condicions requerides per practicar la intervenció, però vostè mateixa ha dit que un altre centre nostre, en aquest cas la Residència, la ciutat sanitària de la Vall d'Hebron va fer un informe negatiu. Se li va dir això a la interessada, i és més, se li va oferir en aquells moments demanar un tercer informe diriment a una autoritat reconeguda, per exemple, el Col·legi de Metges de Barcelona; la interessada no va fer ús d'aquesta possibilitat i va actuar pel seu compte. (*Remor de veus.*)

Jo li asseguro...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Jo li asseguro, senyora Ferran, el tema no és per riure, al meu entendre; el tema és greu, el tema és important, el tema és seriós i cal considerar-lo en totes les seves vessants, però jo li asseguro, senyora Ferran, que en aquests moments la informació està a disposició de tothom i, amb molta més autoritat encara que l'altra vegada que vaig contestar una pregunta sobre aquesta tema, li puc dir que el nostre dispositiu sanitari, en aquests moments, està a disposició absoluta per donar cobertura immediata a tots aquests problemes que en aquest camp es plantegin.

Moltes gràcies.

Moció

**subsegüent a les interpellacions al Consell Executiu
sobre la Política General de Relacions Laborals
i la Participació Institucional dels Sindicats**

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller.

Passem al punt següent.

El punt següent, el setè, ha estat ja substanciat, i, per tant, entrem a les mocions : Moció subsegüent a la interpellació

del Consell Executiu sobre la Política General de Relacions Laborals i sobre la Participació Institucional dels Sindicats, que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Lluís García, Just Domínguez i Xavier Guitart. Per presentar la Moció, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, vagi per endavant la primera consideració, senyor President, i és que, del text de la Moció, que vostès conciben, he rebut unes modificacions de caràcter lingüístic que no tinc —pel meu Grup parlamentari— cap inconvenient a acceptar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Una segona consideració, senyores Diputades, senyors Diputats, respecte a la Moció que hem presentat, fa referència a un tema important que s'ha suscitat a nivell de mitjans de comunicació. Per què el Grup Socialista presenta una moció de desaprovació de la gestió d'un Departament, quan és obvi i conegut que aquesta Moció de desaprovació, en cap cas, donada la correlació de forces d'aquesta Cambra, podrà reeixir? És evident i obvi que aquesta Moció de desaprovació en cap cas podrà triomfar, com no sigui, òbviament, que hi hagi una divisió, no previsible, del Grup majoritari que dona suport al Govern. Doncs, com que pensem que aquesta acció de divisió del vot del Grup que dona suport al Govern, no es donarà, a priori no es donarà, és obvi constatar, des d'un bon començament, que aquesta Moció, des del punt de vista estrictament parlamentari, no triomfarà, no reeixirà, no guanyarà; perdrà una votació, una votació que es produirà al final de les intervencions, que constatarà que el Parlament rebutja la Moció de desaprovació presentada pel Grup Socialista. Primera consideració : això és tan obvi que no cal fer cap mena d'endevinalla per arribar a aquesta conclusió. Això, al Grup Socialista no ens preocupa, si aquest és el resultat final; si el resultat final en la votació és la constatació de la no-aprovació.

El fet és que a aquesta Cambra es produeix un debat; un debat, al meu entendre, potser pel seu detallisme, no suficientment clarificador —i, des d'aquesta tribuna al·lico les senyores i els senyors Diputats i faig l'oferta al senyor Conseller de tornar-lo a repetir, amb més temps, amb el temps que calgui; estic anunciant que presentarem, així mateix, immediatament la sol·licitud d'un debat de política general del seu Departament. Vostè ha donat àmplies proves pel seu discurs, per la seva presentació del seu programa, de la necessitat d'una clarificació d'aquesta política, que nosaltres hem qualificat aquest matí i en el propassat Ple, d'inexistent, d'ineficax, de política desorientada; sense orientació, si vostès ho volen millor.

Ens agradaria que el senyor Conseller de Treball, i el Govern, i el Grup parlamentari que li dona suport, recollís aquesta oferta. Hi guanyaríem tots, segurament, amb la clarificació de la situació. Vostè tindria més oportunitats, senyor Conseller, per intentar arribar a aquesta Cambra i convèncer-la, amb les seves manifestacions, que aquest Diputat que els parla, en les seves crítiques al seu Departament, o són infundades o no responen a un fet real.

Ens agradaria, i ho veurem, si el seu Grup parlamentari està disposat a donar aquest suport, i el seu Govern i el Conseller també, a fer aquest debat clarificador sobre la política general

del seu Departament.

Entrant en el contingut de les mocions. No vull entrar a repetir la casuística d'exemples —fins, jo crec, a esgotar la paciència de les senyores i els senyors Diputats— que vaig fer en l'anterior Ple perquè segurament es perdre l'orientació general.

Hem presentat dues mocions; una moció amb dos punts, per ser més precisos. Una primera, en la qual fem un conjunt de consideracions —consideracions àmpliament plantejades en la meua intervenció a l'altre Ple— per manifestar la desaprovació de la seva gestió més rotunda, senyor Conseller. Una segona part de la Moció, que és una moció que intentem, en aquesta línia de clarificació, ser més positiva, és a dir, introduir els elements de programació, de direcció, d'orientació del que, al nostre entendre, és una política avui possible i necessària per realitzar a Catalunya.

Podria caure en la temptació, senyor Conseller, de tornar a fer el que vaig fer l'altre dia. No vull fer-ho. El que vull fer, senyor Conseller, és parlar-li del que nosaltres pensem que es pot fer a Catalunya en matèria de relacions laborals, i que vostè no ha fet, i que jo crec que ha quedat clarament demostrat que no ha fet. I vull fer-ho parlant en tres punts; per tant, senyor Conseller, vegi, en la meua intervenció —que serà extraordinàriament, espero, positiva— el negatiu del que vostè no ha fet.

Primer, àmbit d'actuació important. Vostè té competències molt importants en matèria d'execució de la legislació laboral. Dos punts importants en aquesta competència : que l'Administració laboral sigui una administració eficaç, àgil —vostè ho diu en unes paraules, per aquí—, desburocratitzada —terme que està de moda—, amb bones relacions amb els administrats; primer element fonamental. Jo crec que cal fer un gran esforç a Catalunya perquè l'Administració de la Generalitat, en assumir aquestes competències d'execució de la legislació laboral, sigui una administració modèlica; que les relacions dels treballadors, dels administrats, de la patronal, dels empresaris amb la Generalitat, sigui una relació molt eficaç, molt àgil, que realment doni sortida als seus problemes; als problemes que li plantegen les relacions laborals tan complexes com és aquesta societat del segle XX; primer gran àmbit d'actuació. Jo, l'altre dia, vaig intentar demostrar que vostè això no ho estava fent; que no s'havia produït una millora substancial de l'eficàcia dels serveis de l'Administració laboral; que els serveis territorials, els quatre Departaments territorials, de la seva Conselleria no havien funcionat a aquest nivell. Se'm podria dir : «és que no tenim mitjans materials», «és que no tenim mitjans personals». Vostè això no va dir-ho, afortunadament; perquè només cal repassar el llistat de consignació pressupostària que vostè té en el seu Departament, i al de personal, nova contractació feta per la Generalitat, des de l'any 80, i ens adonaríem, des del meu entendre, que hi ha una dotació suficient per exercir aquestes competències de millora de la prestació de serveis en l'àmbit de les relacions laborals.

Per tant, no es pot discutir que vostès disposen d'una gran quantitat de recursos, importants recursos —malgrat que siguin minsos pel que serien els nostres desitjos, però recursos i personal—, que no vénen com a conseqüència del traspàs que vostès han fet més.

Un segon àmbit d'actuació important, que nosaltres creiem

que qualsevol Govern a Catalunya ha de fer en matèria de relacions laborals: impuls, control, vigilància, fiscalització del que és el compliment de la normativa laboral. Estic parlant del tema de jornades, de tot allò que són competències seves: jornada, hores extra, pluriocupació, obertura de centres, calendari, etcètera. Vostè ho sap perfectament bé.

Si la Administració no té una capacitat important, decidida, d'intervenir per fer complir el que és la principal obligació de l'Administració: complir la llei, i fer que els administrats compleixin la llei, difícilment es pot funcionar, difícilment vostès poden produir un grau de normalitat en aquest món caòtic de relacions que es produeixen entre particulars, entre treballadors, entre organitzacions patronals, entre els seus representants.

Vaig l'altre dia, crec que —fins i tot com he dit abans— a bastament demostrat que en el camp de la vigilància, el control i l'impuls de la normativa laboral —àmpliament desenvolupada des de l'any 82— no s'han fet passos reals de fiscalització, de control i d'impuls. No s'han adoptat iniciatives dirigides a aquest sector tan important que dona, sobretot, un grau de seguretat jurídica, un grau de seguretat en les relacions entre les parts, fonamental. Vostès podrien traslladar aquest caos de manca d'intervenció a altres àmbits de l'Administració i veurien quina seria la preocupació.

Tercer aspecte important de qualsevol programa de govern en matèria de relacions laborals, que vostès tampoc fan: vostès no han fet allò tan elemental i tan fonamental, que és donar suport, impuls al que és el protagonisme de les parts en les relacions col·lectives de treball. No han adoptat cap iniciativa tendent en aquesta direcció; a fer que els sindicats facin de sindicats; que la patronal faci de patronal; que hi hagi una estructura de negociació col·lectiva més eficaç, més flexible; per exemple, senyor Conseller, que hi hagi convenis laborals d'àmbit de Catalunya quan així ho acorden les parts —vostè, no voldria entrar en l'anècdota, perquè crec que seria reiteratiu—; conflictes col·lectius, intervingut àmpliament en aquesta Cambra intentant explicar què és un conflicte col·lectiu, quina és la preocupació que genera per les parts, i no hi vull entrar. Aquests dos sectors importants: protagonisme en les relacions col·lectives de treball, de les centrals sindicals, de la patronal; en ambdues matèries, negociació col·lectiva; en altra matèria, conflictes col·lectius. Que les parts es puguin posar d'acord, amb caràcter autònom, a iniciativa del Departament, vostè en aquest canvi no ha fet res.

Per últim, vostè tampoc, un altre apartat important d'una política de govern, fa referència al foment de la gran política de diàleg, de concertació, de negociació, de representació que un Departament de Treball de la Generalitat ha de donar a les organitzacions sindicals i a les organitzacions patronals; estic parlant del Consell de Treball. Com vostè sap perfectament bé, no ha adoptat cap acord des que vostè és Conseller de Treball, cap acord, en Ple, ni un sol acord, i això és més que evident, el que nosaltres diem.

Jo voldria acabar, perquè el temps és curt i ja s'ha esgotat, senyores i senyors Diputats, dient que nosaltres creiem, àmpliament, que el seu Departament, el Departament i la política que vostè ha impulsat des d'aquest Departament en matèria del que fa referència la Moció, ha quedat àmpliament demostrat que ha estat una gestió que, no solament no ha assolit

el grau d'impuls, de direcció, de necessària relació amb les organitzacions del qual en el món laboral formen part, sinó que s'ha limitat estrictament —i jo crec que en forma deficient— a administrar unes competències que vostè tenia en l'àmbit de l'Administració laboral, a deixar passar el temps, senyor Conseller, intentant, doncs, que el Departament complís la seva mínima funció de posar els segells sobre els expedients que entren i anar donant una resposta, però que, en realitat, la situació en la qual ha assumit les relacions col·lectives de treball, com a conseqüència de la seva gestió, és suficientment greu com perquè aquesta acció —que avui substanciem davant de vostès— no sigui l'última, esperem, a presentar.

Li anuncio, senyor Conseller, que no serà l'última interpellació ni moció que li presentarem. Esperem i desitjariem que aquestes accions comportin una millora substancial d'aquesta política. Ens agradaria molt que vostès reflexionessin sobre les raons, sobre les disposicions, sobre els continguts que el meu Grup parlamentari ha anat expressant en aquesta Cambra. I, facin el favor, en benefici dels treballadors, en benefici dels ciutadans, de reflexionar per intentar donar un canvi d'orientació a la seva activitat. I aquest canvi d'orientació passa, en primer lloc, perquè vostè compleixi la seva primordial funció: governi, senyor Conseller de Treball; que vostè no ha estat governant Catalunya.

Gràcies senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. No havent-hi esmenes presentades a la Moció, correspon als Grups que ho desitgin a posicionar-se sobre la presentada Moció. En representació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, nosaltres no hem presentat cap esmena a aquesta Moció, i és per una raó molt senzilla. En realitat entenem que la Generalitat de Catalunya té, en matèria de treball, tan poques competències, tan minses competències —per no dir absolutament res— que no val gaire la pena d'entrar-hi, quan hi ha qüestions en les quals tenim competències exclusives, que en aquelles sí que val la pena d'entrar-hi quan no es compleixen prou bé les coses i, en canvi, aleshores, molta gent, doncs, no està disposada a intervenir-hi, i, en canvi, nosaltres sí.

Potser estariem d'acord en alguns punts concrets, però el text està elaborat d'una manera tal que és una crítica injustificada per les poques competències que manquen, i n'ha estat un exemple la intervenció del meu company i Diputat, el senyor Casanovas, en la seva interpellació que s'acaba de substanciar fa una estona i en la qual ha parlat del calendari de festes, sobre el qual també semblava que teníem unes competències i resulta que tampoc les tenim. Per tant, els problemes entenem nosaltres que vénen molt més de fora, que no pas de dins, i no acceptariem en aquest cas —i votarem en contra de la moció— una desaprovació de quelcom que no ens pertany amb absoluta responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula

l'Honorable senyor Espasa.

El Sr. ESPASA : Sí, gràcies, senyor President, només per anunciar el nostre vot afirmatiu a aquesta Moció i subscriure els extrems que han estat substanciats tant en la interpellació com en la Moció pel Diputat senyor García.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor Diputat. Per fer-ho en nom del Grup Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat, senyor Joan Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, em permeto recordar a la Cambra que la Moció que ens ocupa deriva de dues interpellacions que van ser substanciades acumuladament en la darrera sessió del Ple del 12 del mes de febrer en curs. Permetin-me, doncs, que en posicionar-nos nosaltres distingim, per una banda, el que fa referència a l'afirmació que la Conselleria de Treball no té una política definida de relacions laborals, i, d'altra banda, la segona part de la Moció, relativa a la participació institucional dels sindicats.

Quant a la primera, nosaltres dividirem la nostra exposició analitzant separatament tres afirmacions o tres pretensions del Grup Socialista, que són, primer, l'afirmació estricta que la Conselleria de Treball no té una política de relacions laborals, en segon lloc, el que el Grup autor de la Moció pretengui incitar el Consell a concertar i impulsar mecanismes d'autocomposició en els conflictes col·lectius i, en tercer lloc, una qüestió incidental, aliena al si d'aquesta Moció, però no menys important, que són les mancances de tipus administratiu.

Primera afirmació, la Conselleria no té política de relacions laborals. El nostre Grup, envers aquesta afirmació, el que afirma és que a la Conselleria de Treball no li deixen tenir competències en el tema de les relacions laborals, la qual cosa, naturalment, és completament diferent. I no li deixen tenir competències, d'una banda, l'article 149.7 de la Constitució del 78 —per cert que s'esmenta com de 1980 en la interpellació, suposem per error mecanogràfic, de la qual dimana aquesta Moció— i, per altra banda, tampoc li deixa tenir aquesta política de relacions laborals la interpretació restrictiva del Govern de la nació, del Govern central, del Govern de l'Estat, com vostès vulguin, que fa de l'article 11.2 del nostre Estatut d'Autonomia.

El segon punt respecte a aquest primer capítol és aquell en el qual la Moció pretén incitar el Consell Executiu a endegar, concertar i impulsar mecanismes d'autocomposició en els conflictes col·lectius, pretensió a la qual nosaltres ens oposem per dos motius cabdals, primer, pel principi d'autonomia de voluntat de les parts i, segon, per les clares, encara que minses, atribucions legalment establertes al respecte, en la normativa actualment vigent.

Dic que constitueix pilar fonamental en el nou model de marc democràtic de relacions laborals el principi d'autonomia de voluntat dels interlocutors socials i així es consagra en els articles 7, 28 i 37 de la nostra Constitució, per altra banda aclarits, si fos necessari, per la doctrina assentada per la sentència del Tribunal Constitucional de 8 d'abril del 81 que, gairebé, és de públic domini la consagració —repeteix— per via interpretativa d'aquest principi.

El nostre Grup és contrari a qualsevol mena d'intervencionisme i més, quan aquest es pretén que es produeixi d'ofici, per la solució dels conflictes col·lectius, llevat els supòsits ex-

traordinaris, diríem de força major, o bé en els supòsits de situacions límits i extremes. I per aquest principi, per respecte a aquest principi d'autonomia i per respecte al nostre posicionament de no-intervencionisme, és pel que acabo d'avançar ja el nostre posicionament.

I deia que aquesta incitació al Consell Executiu perquè endegui accions d'autocomposició, de més a més, per a nosaltres no és acceptable no solament per aquests motius que acabo d'esmentar sinó, perquè com ja he avançat, són clares les competències, encara que minses, del Departament de Treball, per una banda, amb caràcter general, i del CEMAC, per altra banda, en tot allò que fa a l'arbitratge, a la mediació i a la conciliació.

Les competències d'ambdós organismes, el Departament i el CEMAC, queden clarament definides en el Reial Decret-Llei de 26 de gener del 79 i en el Reial Decret de 23 de novembre del mateix any, els quals, en el fons, juntament amb les normes que sobre conflictes col·lectius es preveuen en la Llei de Procediment Laboral de 13 de juny del 80, dic que les quals normes, en definitiva, deixen a l'única i exclusiva i lliure voluntat de les parts que s'arribi a una avençesa, que s'arribi a un acord o no s'hi arribi. I això, aquests mecanismes de mediació, arbitratge i conciliació, evidentment, sens perjudici que, precisament per aplicació del principi d'autonomia i voluntat de les parts, es puguin fer extensius aquests mecanismes o altres de similars, organismes de composició peritària per la via, emprant la via i els mecanismes previstos en els articles 82 i 83.3 de l'Estatut dels Treballadors, per la solució mitjançant normes quasi procedimentals, concertades en el si dels convenis col·lectius que facin extensius aquests mecanismes legals a altres supòsits que els estrictament contemplats en el Reial Decret-Llei i en el Reial Decret. Però, repeteixo, són les parts, no pas la Conselleria de Treball les que, encara a hores d'ara, em sembla que mai han utilitzat l'establiment d'aquestes regles-marc per la via, repeteixo, dels articles 82 i 83 de l'Estatut dels Treballadors.

I acabo l'anàlisi d'aquesta primera part de la Moció, que fa referència diguem-ne a la primera interpellació, referent a les relacions laborals assenyalant que té raó el PSC en una qüestió incidental molt important, si bé aliena al que estem debatent en aquest moment, que són les mancances de tipus administratiu, és a dir, la necessitat que la Conselleria de Treball, si més no, sigui objecte d'agilitat en els seus tràmits administratius, sigui objecte de simplificació i de —com deia aquesta paraula en boga— desburocratització de tràmits, que sigui objecte d'una major rapidesa, perquè li hem de dir, senyor Conseller, que, en general, llevat dels expedients de regulació d'ocupació i en major incidència en la resolució dels recursos d'alçada, s'ultrapassen enormement en excés, els terminis previstos en la Llei de Procediment Administratiu per les resolucions adients, i això en perjudici dels drets dels administrats i en perjudici de la imatge de la Conselleria de la qual vostè és responsable.

Aquests endarreriments, senyor Conseller, són inexplicables en una Conselleria que té sis anys, sis anys i mig d'existència. Vostè sap com jo, per la praxi professional, que això, malauradament és un fet acceptat en magistratures i organismes judicials, que porten molts anys d'existència perquè van acumulant aquests endarreriments. Amb una Conselleria creada de bell antuvi, com és la Conselleria de Treball, ens sembla que

això és inacceptable, i és per això que el nostre Grup endega ja les accions parlamentàries per demanar explicacions al respecte, denunciar aquestes mancances i intentar esmenar entre tots les esmentades deficiències.

Amb tot això queda dit que el nostre Grup votarà en contra de tot el punt primer de la Moció així com el paràgraf primer del punt segon de la Moció que està interrelacionat amb el tema de les relacions laborals. Naturalment, incloses les dues darreres ratlles d'aquest punt primer, on es pretén la desaprovació —llegiu reprovació— que a nosaltres ens sembla que incoherentment es fa amb caràcter general i no pas en la vessant de relacions laborals de la gestió a la Conselleria de Treball; Conselleria que, com els que m'han precedit en la paraula, i vam dir nosaltres ahir, precisament, a la Comissió de Política Social, com que té molt poques competències no ens sembla just que hi càpiguen —dèiem ahir a la Comissió de Política Social—..., no hi caben declaracions que nosaltres varem qualificar de triomfalistes i que altres Grups van qualificar d'auto-complaença, respecte a una esmena que havia presentat el Grup majoritari a la Proposició no de Llei que ahir debatiem. Doncs bé, de la mateixa manera que ahir nosaltres deiem que no hi cabien declaracions triomfalistes, tenint en compte les poques competències, creiem que, precisament per la mateixa raó, per la manca i el caràcter minso de les nostres competències en aquest terreny, no hi cap la reprovació que s'intenta endegar.

Passo ara ja a la segona part de la Moció, és a dir, aquella relacionada amb la interpellació originària de la participació institucional dels sindicats. Aquí volia, només, fer dues pinzellades generals. Per una banda, s'acusa la Conselleria d'una actitud passiva envers el Consell de Treball i, per altra banda, es posa especial èmfasi en la necessitat de la participació efectiva dels sindicats a les institucions. Són dues qüestions clarament diferenciades. Nosaltres apreciem una certa manca de la congruència que exigeix l'article 125.2 de la Cambra en tant que la interpellació i la Moció s'intitulen «participació institucional», i tots sabem que «participació» vol dir gestió i execució en els ens i institucions de la Generalitat, mentre que en la mateixa Moció se'ns parla del Consell de Treball, que no té pas caràcter institucional —llegiu «gestió, execució», sinó caràcter consultiu. Aquesta distinció entre òrgans de tipus institucional i òrgans de tipus consultiu no en l'inventem, com molt bé diu la Moció, en el cinquè Congrés de la Confederació Europea de Sindicats així s'estableix, i diem, sigui de passada, Confederació Europea en la qual un dels sindicats, entre cometes «més representatius» ha vist rebutjada la seva adhesió.

Doncs bé, ja que parlem de Consells, potser també val que aprofitem l'avinentsa per parlar de Consells malgrat aquesta manca de coherència. I així hem de dir que mentre que hi ha un principi d'autonomia de les parts i no intervencionisme que nosaltres sustentem i, per tant, hem d'entendre que ha de quedar la qüestió de Consells completament separada, no està de més que no oblidem que es va crear el Consell de Treball a casa nostra, si no m'equivoco, l'any 79, mentre que la Comissió Consultiva Nacional prevista en la Disposició final vuitena de l'Estatut dels Treballadors de l'any 80 i el Consell Assessor de la Presidència del Govern, prevista en l'article 19 de l'AES, malgrat el temps transcorregut, tampoc ha sigut instituït pel Govern central. Nosaltres som partidaris de la participació

efectiva dels sindicats en les institucions, però critiquem en concret la Moció per la manca de concreció a aquest respecte, no pas en relació amb el terme «els sindicats» sense distinció, cosa que ens plau, perquè hem de donar entrada a tots els sindicats que hi ha a casa nostra, sinó que la manca de concreció de la Moció és perquè no ens diu quines institucions, només diu en les que la seva presència «és necessària i deguda», i tampoc ens diu quin grau de participació. Davant d'aquesta inconcreció, evidentment, amb això estem avançant que en el segon paràgraf del punt segon, per ser coherents, malgrat ésser —repeteix— partidaris de participació de tots els sindicats a les institucions, per ser coherents amb altres qüestions en què no es plantegen de forma clara i concreta les proposicions o preguntes, i en el cap de tothom saben a què m'estic referint, el nostre Grup propugna i adoptarà la posició d'abstenció.

Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Ara tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Sesmió per intervenir en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. SESMIÓ : Moltes gràcies, Molt Honorable President; Il·lustres col·legues, el nostre Grup, en fer l'anàlisi de la Moció, ha estudiat dues vessants d'aquesta : una seria la forma amb què s'ha presentat i l'altra el contingut polític que es pretén donar en presentar-la. Quant a la forma hem de dir que entenem que té uns defectes greus de forma, en primer lloc, perquè aquesta Moció correspon a dues interpellacions el títol de les quals és el mateix d'unes Proposicions no de Llei que ja es van discutir a la Comissió de Política Social, junt amb dues proposicions més, és a dir, el Grup Socialista en presentava quatre, el nostre Grup va donar suport a dues d'elles, per tant, diguem-ne la nostra posició era oberta, en dues no, es veu refusada i es presenta la interpellació, és a dir, jo ja accepto el que diu el senyor García que saben que aquesta Moció no prosperarà, el que m'estranya és com han presentat ja la interpellació quan feia hores que s'havien refusat les seves propostes en la Comissió. Entenem que això és un defecte de forma en el sentit d'utilitzar el Parlament, si se'm permet, amb un cert abús per part de la minoria. *(Remor de veus.)*

També amb la forma amb què s'ha presentat la interpellació. Ens feia la sensació una mica d'una espècie de sermó preconciliar, al qual hi havia aquí uns culpables, després hi havia unes atribucions, a la meua manera d'entendre indegudes, és a dir, hi havia uns dolents, es giraven i deien aquí els bons els treballadors, per exemple deia : «senyor Conseller, vostè fa una política inadequada, fa una política sense les orientacions del Grup Socialista d'aquesta Cambra, de l'oposició, que els representants dels treballadors voldríem que fes.» *(Rialles i remor de veus.)*

Jo aquí nego que hi hagi ningú en funció de representar els treballadors; en tot cas si hi hagués alguna representació majoritària, és a dir, els treballadors majoritàriament van votar cap aquí, no cap allà. *(Remor de veus.)* Els treballadors de Catalunya majoritàriament van votar el nostre Grup *(remor de veus i alguns xiulets)*, però, ho repeteixo, nego que cap Grup d'aquesta Cambra s'atribueixi la representació dels treballadors, almenys de manera institucional.

També es diu, en la interpellació que motiva aquesta

Moció, repetidament l'oposició quasi bé institucional dels socialistes si aconseguim el programa. No sé si llegir-los tot un paràgraf llarg en el qual diu: «M'agradaria que tinguessin una política perquè ens hi oposaríem», etcètera, es pot llegir tot això.

És clar, jo no sé si això és una oposició constructiva o es fa obstrucció. Catalunya no seria el primer cas d'Europa en què hi ha hagut, per exemple, governs socialistes i demòcrata-cristians, vol dir que alguns punts de coincidència hi ha. El fet que el Grup Socialista en el moment de presentar la interpellació ja doni per assentat que sigui quin sigui el programa, sigui quina sigui l'actuació, els agradaria per poder-s'hi oposar, em recorda aquells que anaven a les reunions i arribaven tard, i deien: «De qué se habla, que yo me opongo», no? (*Rialles i remor de veus.*) És a dir, em sembla que no és una posició constructiva.

També hi ha una contradicció en la manera de presentar-la, defecte de forma, entenc jo, sobre els traspassos. Per una banda, a les proposicions no de llei el Grup Socialista reclama traspassos; després, en presentar la interpellació el senyor Garcia avui n'està satisfetíssim, creu que ja n'hi ha prou, no es pot trencar la unitat del mercat de treball, etcètera; per tant, algun dia potser convindria que ens aclarissin quina és la seva posició exactament sobre aquest punt, a veure si ja n'hi ha prou de traspassos, o encara ens en falten més. (*Remor de veus.*) I, fins i tot, s'arriba a dir que com que, és clar, sembla que hi ha pocs traspassos i ens queixem sempre dels pocs traspassos, doncs, diu: «home, dimiteixi, doncs, plegui, tanqui la Conselleria.» No sé si això respon a un subconscient loapitzador, és a dir, amb aquest pla potser les tancaríem totes, eh? És a dir, nosaltres, la voluntat política és que tot el que succeeix a Catalunya és responsabilitat del Govern de Catalunya, en major o en menor grau i, per tant, per aquesta via, no es preocupin, serà per altres raons, no en suprimirem de Conselleries. (*Remor de veus.*)

També en la forma de presentar-la —estem encara en el capítol anem a dir dels defectes de forma, no?—, sembla una espècie de sentència d'un aparent judici, però, a més, molt mal fet, la veritat. Comença per haver-hi uns considerants, no hi ha resultants, per tant no hi ha res provat, per tant, diguem-ne, no ho sé, no sóc jurista, però suposo que qualsevol jurista de la Cambra, que n'hi ha molts, doncs..., és clar, una sentència d'un pretès judici que tingui considerants i no tingui resultants, vol dir que no hi ha res provat, és una presumpció.

Jo insisteixo que per la manera de presentar-la sembla que es confirma que hi ha una voluntat obstruccionista, no d'aportació ni de construir.

Per totes aquestes raons, ja en tindriem prou per dir que la refusarem, però, és clar, estem en una Cambra política, no és simplement una Cambra legislativa, i se'm permetrà que el nostre Grup faci unes precisions sobre el que creiem que han estat les raons polítiques per presentar-la, perquè sota el títol de les relacions laborals, com molt bé ha dit el representant de Coalició Popular, s'amaga una desaprovació global, per tant, el tema de les relacions laborals és una excusa; el que es pretén, al meu entendre, al nostre entendre, és, diguem-ne, tirar una cortina de fum, fer un pas endavant per intentar dissimular el fracàs més absolut de la política socialista en temes d'ocupació; llavors no se sap una altra manera de fer-ho: «anem a veure

de carregar els neulers a uns altres, a veure si és possible»

Les senyores i els senyors Diputats saben, el mes de gener hi ha hagut a l'Estat espanyol 75.000 parats més. La inflació del mes de gener és del 2,8%, no sé si amb aquesta política es poden crear llocs de treball, suposo que tothom convindrà que no és responsabilitat del nostre Govern —del de Catalunya em refereixo, és clar. Tothom també recordarà aquella famosa —i ho lamento, és que em veig obligat a dir-ho perquè justifica el nostre posicionament— prometença dels 800.000 llocs de treball, que és molt d'esperar que al final de la legislatura siguin 800.000 parats més, és a dir, hi haurà una diferència d'apreciacions dels tècnics socialistes (*rialles*) d'1.600.000 llocs, bé, del 60%, no de 2 punts, 3 punts; 60% de desviació (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Prego a la Cambra que es mantingui en silenci, eh?

El Sr. SESMILO: Gràcies, senyor President. També, si mirem aquest fracàs no és solament aquí a l'Estat espanyol; podem mirar, ara que ens hem integrat a les Comunitats europees, doncs com per exemple la política socialista en qüestió d'atur també fracassa a França —a l'any 85 s'ha incrementat en un 3,7%—, com tampoc una política conservadora sembla donar resultats, a la Gran Bretanya ha augmentat l'atur en un 3,5. En canvi, les polítiques portades pels Governos demòcrata-cristians o pels Governos en coalició amb els liberals (*rialles i remor de veus*) donen resultats... oh, és evident (*rialles*), simplement cal sumar, multiplicar i dividir. És a dir, a Dinamarca l'atur ha minvat en un 11%, als Països Baixos en un 7,5; a Bèlgica, en un 6,3; a Luxemburg en un 4; a Alemanya pràcticament no s'ha mogut perquè no n'hi ha. És a dir, malgrat l'experiència europea, malgrat que podrien traspassar-nos algunes competències, perquè l'Estatut no ho prohibeix —tampoc ho mana—; no ho prohibeix, el Govern de la Generalitat el mana una coalició similar a aquestes que els he dit, que tenen èxit contra l'atur, doncs resulta que imperen les raons sectàries, les raons de partit, no es miren els interessos reals dels treballadors, i es prefereix amarrar, conservar aquests traspassos, aquestes competències perquè es repeteix contínuament, perquè això és competència única i exclusiva de l'Estat.

Però és que, a més a més, això crea falses expectatives a Catalunya. Jo aprofito l'avinentsa d'aquesta Moció per acusar el Grup Socialista de crear falses expectatives als treballadors de Catalunya. Sembla com si canviant de Conseller es pogués resoldre aquí el problema de l'atur, fins i tot canviant de partit que ostentés la Conselleria, i això és fals. Amb les competències que tenim, governi qui governi Catalunya, cada persona és diferent, cada persona pot donar la seva empremta personal, pot tenir un estil diferent, pot millorar alguns aspectes de la gestió, en pot descriure uns altres, però és absolutament fals que qualsevol Conseller, qualsevol Govern de la Generalitat pugui fer una labor efectiva, decisiva, contra l'atur. Per tant, és crear unes expectatives falses als treballadors de Catalunya, i aquest és un tema que m'interessava que quedés en evidència en aquesta Moció.

D'altra manera, és clar, si es presenta una Moció de desaprovació, sembla que on es va és a reprovar, a desaprovat completament la tasca concreta del Conseller. És clar, aquí ja topen dues visions de fer política; hi ha l'opció socialista que la tradició seva és les conquestes del poder, del govern. Nosaltres tenim una altra filosofia, que és la filosofia de la conquesta dels

serveis, nosaltres el que volem són oportunitats de servir. És lògic, doncs, que hi hagi una certa incomprensió socialista en aquesta filosofia. Què els costa, al Grup Socialista, distingir entre eficàcia i protagonisme. (*Remor de veus.*) És a dir, les rodes de premsa, suposo que els agradaria més que el poc o molt —a criteri d'ells— que fa el Conseller, fos acompanyat dels deguts ressons públics. El mateix Conseller en la contestació a la interpellació va dir que el seu estil era de fer la màxima feina, i el que ell no cercava era el protagonisme. Perquè, per exemple, ningú no negarà el pas de gegant que s'ha fet a Catalunya —dintre de les possibilitats, evidentment— en l'ocupació juvenil. Tant és així que el mateix Govern de l'Estat, o central, com prefereixin vostès, en un conveni signat últimament amb la Conselleria no fa que col·laborar i seguir amb les mateixes pautes que hem fet; és a dir, el Govern socialista de l'Estat reconeix un èxit en aquest gestió. Sembla que el Grup Socialista de la Cambra no ho aprecia així.

A més a més, hi ha la fidelitat a un programa. El senyor Garcia acusava que nosaltres no teníem cap programa, i va ensenyar fins i tot el llibret. És clar, no és un programa amb coses concretes, és un programa precisament del que demanen ells moltes vegades, que és de filosofia global per lluitar contra la crisi i contra l'atur. Però fins i tot, diguem-ne a efectes dialèctics, si fos veritat que no hi hagués programa, o que el programa fos molt minso —cosa que refuso totalment—, però imaginem-nos que fos veritat : si el Conseller fa tant poc com diuen vostès, és coherent amb el programa. Aleshores, no és d'estranyar, donat que vostès els programes els fan de cara a les eleccions i després l'obliden i ho fan tot exactament a l'inrevés, els sorprengui que un Conseller sigui fidel a un programa, sigui quin sigui (*Rialles i remor de veus.*) Repeteixo que aquest exemple els he posat a efectes dialèctics. (*Rialles.*)

És clar, el nostre programa no l'han sabut llegir. És un altre estil, no conté promeses irrealitzables. Jo voldria recordar en aquesta Cambra, i tots ho recordaran, que a les eleccions, per exemple, als ajuntaments —especialment a les primeres, ja no parlo de les segones eleccions, però a les primeres—, els ajuntaments d'Esquerra havien de resoldre l'atur a tots els municipis. Jo els convido que llegeixin el programa; és clar, no han pogut resoldre res. El que passa és que en els llocs on estem a l'oposició no presentem mocions ni problemes al Govern municipal perquè no resolgui el tema de l'atur. No és de la seva competència.

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Ilustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. SESMILO : Molt bé. Jo simplement voldria acabar, senyor President, dient que entenc que en aquest tema el Grup Socialista ha iniciat la pre-campanya electoral en el Parlament, cosa que també denuncio. Em sembla que no és oportú que en el nostre Parlament es comencin ja a tocar temes de cara a la campanya electoral. Entenc que és una tàctica de dispersió sobre el greu embolic que tenim ara entre el referèndum i les properes eleccions (*remor de veus*), per tant, nosaltres no ens prestarem a aquestes maniobres, simplement dir que votarem no, com és evident.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, hem de procedir a

la votació, i aquesta Presidència voldria saber si interpreta bé el que s'ha manifestat aquí, posant a votació la totalitat de la Moció menys l'últim paràgraf, el que comença «Aquest Pla inclourà...», i tota la resta en bloc.

Bé, anem, doncs, a sotmetre a votació la totalitat de la Moció, menys l'últim paràgraf.

Els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la Moció ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

I ara posem a votació el darrer paràgraf, el que comença «Aquesta Pla inclourà», eh?

Els qui siguin favorables a aquest paràgraf, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest darrer paràgraf ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 59 en contra i 7 abstencions.

Amb això queda enllestit aquest punt de l'ordre del dia, i donada l'hora que és, suspenem la sessió per reprendre-la a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de dues del migdia i tretze minuts.*)

La sessió es reprèn a les cinc en punt de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia i de Comerç, Consum i Turisme.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Centres de Planificació Familiar

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt que tenim ara dins l'ordre del dia, és : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Centres de Planificació Familiar, presentada per la Diputada Ilustre senyora Pilar Ferran, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per iniciar aquesta substanciació i defensar la Moció, tinc el gust de donar la paraula a la Ilustre Diputada senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, cal recordar en aquesta Cambra que els ajuntaments han fet una tasca, diguem, substitutòria en matèria de planificació familiar, en aquests darrers anys, anys que qualifiquem d'una transició fins que hi hagi una nova legislació que reguli tot això. En aquest moment podem dir que aquesta legislació ja hi és : tenim una Llei de Bases de Règim Local que diu als ajuntaments què han de fer en matèria de salut, i quasi quasi tenim ja una Llei de bases de sanitat que també emmarca molt més aquestes competències.

Per altra banda, l'exercici de la prestació dels serveis de planificació familiar durant els sis darrers anys, en els centres municipals, d'alguna manera legitimen que aquests facin algunes valoracions i recomanacions que penso que Govern i legisladors hauríem de saber recollir oportunament.

Les conclusions de les Terceres Jornades de Centres Municipals de Planificació Familiar, organitzades per la Diputació de Barcelona, fetes el passat mes de desembre, expressaven ja aquesta necessitat d'homogeneïtzar els objectius assistencials i aprofitar els recursos i les existències existents en aquest moment a Catalunya.

Els serveis de planificació haurien d'estructurar-se sobre la base de la unitat metge de capçalera, unitat d'infermeria, des d'on serien canalitzades i derivades als serveis de tocologia, llevadors, ginecòlegs i orientació familiar.

Es fa imprescindible també la col·laboració municipal, des dels serveis socials de base o comunitaris, i els equips de salut mental. La posada en marxa d'aquest circuit unificat que contemplés tots els recursos que hi ha, hauria d'acompanyar-se, necessàriament, de sistemes d'informació comuns que facilitessin l'atenció integral de l'usuari, i també de la recerca. Tanmateix, l'organització del nivell hospitalari per a totes aquelles prestacions que ho requereixin també seria necessària per completar el circuit.

Els punts bàsics d'aplicació funcional d'una xarxa única, municipal X, serien : primer, un funcionament conjunt de tots els professionals relacionats amb l'atenció d'assistència familiar i tocoginecologia; segon, l'accés al programa, fonamentalment a partir del primer nivell, infermeria, metges de capçalera o de família; en tercer lloc, l'atenció, des d'aquest primer nivell, de les demandes que poguessin ser resoltes; i, quart, la desviació vers diferents subprogrames, però, això sí, amb una història unificada. Totes aquestes actuacions conjuntes, municipis X, haurien d'ésser acceptades per ambdues parts i, possiblement, signades amb un conveni que ho regularitzés.

Per això és necessària aquesta Moció, que pretenem concretar mitjançant l'acord d'aquesta Cambra; que, d'alguna manera les expressions del senyor Conseller en l'exposició de la interpellació consegüent ja era qui deia textualment que, en la mesura que es pugui fer, quan les disponibilitats econòmiques ens ho permetin, vinguin o no vinguin diners suplementaris de Madrid..., bé, doncs, si tot això, si aquesta voluntat expressada pel senyor Conseller, és cert, espero que els senyors i senyores Diputats, especialment els del Grup que dona suport al Govern, configurem, entre tots, aquesta Moció que es presenta, perquè si això és així, d'alguna manera estem amb l'acord que necessitem una ordre d'acreditació dels centres d'orientació familiar, que regulin el funcionament, el tipus de personal, les tasques, les aportacions, el finançament, etcètera; com també un pla, que en el temps, d'una manera progressiva, i en la geografia de Catalunya, desenvolupi, per tant, aquest procés.

D'aquí, ja avanço, si m'ho permet, senyor President, que nosaltres acceptàriem les esmenes presentades, que quedaria la Moció de la següent manera : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a : primer, establir un pla d'actuació per integrar en una xarxa única els centres de planificació familiar i, en aquest sentit, elaborar una normativa per a la progressiva homologació, integració en la xarxa de CAP de l'ICS, dels

actuals centres d'orientació familiar, municipals i de les Diputacions. » Punt número dos : « Mentrestant, elaborar una normativa per a l'acreditació i eventual concessió de subvencions ». Així quedarien recollides, senyor President, les dues esmenes, o les tres esmenes presentades pels dos Grups, el del PSUC i el d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, de tota manera, si els Grups esmenants volen defensar la seva esmena, joestic a la seva disposició per a donar-los la paraula.

L'Honorable Diputat Doctor Espasa, té la paraula per a defensar les seves esmenes.

El Sr. ESPASA : Sí, gràcies senyor President. Com ha dit la Diputada senyora Pilar Ferran, aquest és un tema, el dels centres de planificació familiar, en què la iniciativa municipal, una iniciativa lloable, però, també s'ha de dir, dispersa —i dispersa en un doble sentit, que ja comentaré—, va suplir, en un primer moment de l'inici de la transició democràtica, greus mancances en l'ordre sanitari, però que també desbordaven l'estricta ordre sanitari, perquè entraven en l'ordre ètic i moral —és a dir, en la concepció del que, per a molta gent, és el dret a l'ús, al ple ús i al ple gaudiment del propi cos—, els centres de planificació familiar, no contemplats ni en la legislació que heretàvem de la dictadura, ni en la nova normativa que s'anava treballant introduint. En aquest sentit, s'ha de fer referència al que van ser lloables iniciatives, moltes vegades portades des de moviments populars, moviments fonamentalment de dones, que van impulsar, i de vegades imposar, que els ajuntaments recollissin aquesta inquietud i creessin els primers centres d'orientació i planificació familiar. Però aquesta, que era una iniciativa, en aquest sentit lloable, s'ha de dir també que era una iniciativa dispersa en un doble sentit. Era dispersa sanitàriament perquè creava una xarxa paral·lela que atenia només uns problemes, en la seva vessant sanitària, i que no els integrava en la resta de la xarxa sanitària i era dispersa també geogràficament, i això encara avui es pot constatar veient on hi ha i on no hi ha —que potser és el més greu— centres d'orientació familiar en la geografia catalana o, més concretament —amb un recent treball que hem pogut conèixer i estudiar de la Diputació de Barcelona—, a l'anomenada província de Barcelona, on es veu que no a tot arreu, que no tots els municipis disposen d'aquest servei.

Per altra banda, i per iniciatives personals i també, finalment, recolzades institucionalment, en alguns centres de l'ICS, en alguns CAP, en alguns centres d'assistència primària, s'han integrat i s'han posat en marxa centres d'orientació i planificació familiar, en el marc de la xarxa sanitària de l'assistència primària. Per tant, aquesta activitat municipal, dispersa en el sentit sanitari, perquè disgrega la ja desgraciadament disgregada xarxa sanitària, i dispersa geogràficament, cal que tingui en el futur una reconducció, un reconduïment cap a la integració, i la posada en marxa d'aquest necessari i imprescindible servei allí on faci falta i, sobretot —i en aquest sentit van les dues esmenes que el PSUC ha presentat—, integrades en el marc d'una única xarxa d'assistència sanitària, en aquest cas, de l'assistència primària.

Nosaltres hem insistit repetidament, en altres debats, quan la qüestió s'ha plantejat en el debat de la Llei d'Administració Institucional per a la Sanitat —que creava l'ICS i l'ICASS; hem

insistit també amb el mateix en la Llei de Sanitat que es va discutir al Congrés dels Diputats i que ara s'està discutint en el Senat, en la necessitat d'avançar cap a una única ordenació sanitària que integri, en un únic servei, totes les entitats públiques que presten serveis sanitaris. Això, desgraciadament, no es va fer amb la intensitat que nosaltres creiem necessària, des d'un punt de vista financer, però també des d'un punt de vista sanitari, ni en la Llei de l'ICS ni en l'actual i en vies d'aprovació, sembla, llei general de sanitat.

Encara queden les diferents xarxes sanitàries tal com estan; a través del principi de la coordinació es pretén aconseguir el que no es va aconseguir quan es podia, en la nostra opinió aconseguir, des d'un punt de vista legislatiu, fent un pas endavant i anant a la unificació de tot el sector públic sanitari i nosaltres creiem que aquesta és una insuficiència, ja era una insuficiència de la llei catalana, i serà també una insuficiència important, des del nostre punt de vista, de la llei general de sanitat. Insuficiència que nosaltres creiem que no serà salvada, que no serà obviada amb les repetides invocacions i propostes a la coordinació, i que aquest manteniment de les diverses xarxes llstarà de forma important el progrés d'una autèntica i única i pública assistència sanitària per a tothom.

Dins d'aquesta assistència sanitària, única, pública, gratuïta en el moment de l'ús, com nosaltres desitgem per a tothom, s'inscriu com un servei més, no com una qüestió diferenciada, com un servei més, que s'ha de donar en el marc del centre d'assistència primària, que no es bo ni sanitàriament, ni èticament, ni moralment que es doni de forma separada, l'orientació i planificació familiar, els consells sobre contracepció, sobre regulació de la natalitat, s'han de donar en el marc del conjunt de l'assistència sanitària, no com a centres únics i aïllats, i això ens temem que es pot mantenir si s'anés només per la via —com proposava en el seu origen la Moció del Grup Socialista— de la coordinació entre els centres creats pels municipis —de la xarxa municipal, en paraules de la Diputada senyora Ferran— i l'ICS. Nosaltres creiem que això pot ser un primer pas, però les nostres esmenes van en el sentit que això ha de ser un pas transitori i que l'ideal, el que seria desitjable, però que, desgraciadament ens temem que no serà possible —pel que he dit al començament, per les insuficiències de la llei de l'ICS i de l'ICASS, i de la llei general de sanitat—, que això hauria de ser progressivament absorbit i integrat en la xarxa d'assistència primària de l'Institut Català de la Salut.

I és en aquest sentit que les nostres dues esmenes, tant la que és d'addició a l'apartat primer, com la paraula «mentrestant» que s'incorpora a l'apartat segon, volen indicar. Nosaltres creiem que cal, que és urgent, des d'un punt de vista sanitari, però també des d'un punt de vista més general, ètic, moral, social, cal integrar els centres de planificació familiar en la xarxa d'assistència primària; tot el que no sigui fer això serà un greu error, una greu insuficiència en el terreny estrictament sanitari, però en aquest terreny, també més ampli, de preservar i de fomentar que les persones, homes i dones, puguin utilitzar lliurement i gaudir del seu cos, sense que això representi cap mena d'estigmatisme o estigmació, en funció del centre on van; això ha de ser dins del marc de la xarxa general d'assistència primària, i ha de quedar reclus en la intimitat i en la decisió voluntària de cada persona que vulgui i que necessiti utilitzar aquests serveis. Mantenir la separació en forma de prestació de

servei diferenciat d'aquests serveis, és una insuficiència important. Per això nosaltres volem que s'integrin en la xarxa única i amb les nostres esmenes creiem contribuir en aquesta necessitat, tot i que som escèptics de les possibilitats reals que això sigui, encara que ens agradaria molt sentir del senyor Conseller, quan segurament intervindrà, que ens digui que això no és cert, i que està en condicions de poder-nos oferir aquesta integració.

El Sr. PRESIDENT : L'esmena d'Esquerra Republicana : l'Illustre Diputat senyor Alay té la paraula per a defensar-la.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Seré molt més breu. En realitat la senyora Pilar Ferran ens ha fet una mala jugada, ens ha acceptat unes esmenes i, per tant, difícil serà que les puguem defensar. De tota manera és igual, la qüestió és que veritablement està acceptada i que l'única intencionalitat que tenia la nostra esmena és no posar en dificultats el Departament de Sanitat i Seguretat Social ni la mateixa Generalitat pels motius que ja va expressar l'altre dia l'Honorable senyor Conseller, quan, en el curs de la interpellació, va manifestar les poques possibilitats econòmiques de què gaudia la Generalitat per poder afrontar això. Amb aquesta correcció, que ha estat acceptada per la senyora Pilar Ferran, evidentment, la cosa queda resolta. Ens sembla, ens ha semblat, que era un tema de molt interès, hem agraït també —agraïm— la forma amb què es va desenvolupar la interpellació, el to de la interpellació; també la concreció de la Moció que avui es posa a votació, entenem que és una interpellació i una Moció amb un esperit constructiu. Creiem —evidentment, perquè sinó, altrament, ja votaríem en contra— que hi ha d'haver una xarxa unificada, una xarxa unitària de planificació familiar i que, amb molt de gust, naturalment, votarem favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la senyora presentadora de la Moció... Perdó, el senyor Curto té la paraula. Vol fer ús de la paraula el senyor Curto? *(Pausa.)*

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats. És evident que sense recursos econòmics difícilment se pot portar a terme una tasca de govern i, molt menys, en una àrea que, com la sanitària a Catalunya, presenta insuficiència econòmica i presenta també una falta de rigor administratiu que el Grup Popular ja va posar en relleu lo dia 23 d'octubre de 1985, amb motiu del Debat General sobre la sanitat a Catalunya. I l'última part de la interpellació que va formular la Illustre Diputada senyora Ferran, de la qual esta Moció sembla que vol ser conseqüència directa, és expressiva d'una tensa situació i és senzillament també lamentable —no pel que fa referència al sentit rigorós de la conducta personal, que dit sigui de passada se va observar en tot moment— sinó per tota aquella sèrie d'afirmacions i desmentits que, de manera continuada, se van exhibir, fins i tot fent menció a una carta del senyor Conseller, que la resta de Grups —suposo— desconeixíem pel caràcter personal i privat de la mateixa. El que la Illustre Diputada denominava «Carta dirigida a la senyora Barrenys», l'Honorable Conseller ne diu «Diàleg amb rectificació ulterior», on s'acompanyava una documentació que, pel que se desprèn de la interpellació, justificava que, efectivament, a la Conselleria havien arribat uns 82 milions de pessetes que re-

sulta que, més avant, enlloc de 82 eren 101. I, avui, los Grups parlamentaris d'esta Cambra nos hem de posicionar en un tema puntual de tipus sanitari que la principal font d'inspiració va ser el contingut d'una carta personal que, a més de semblar-me no pertinent la seva aportació, ni tan sols existia còpia o referència que vingués a documentar en forma una interpellació en Moció posterior.

«Los centres de planificació familiar d'àmbit municipal», afirma la Il·lustre Diputada, «que a Catalunya són trenta-nou» i l'Honorable Conseller deia que són «quaranta-cinc més deu», un 41% de discrepància, en quelcom tan fàcil i tan senzill de comprovar.

La senyora Diputada assenyala que, per més que ho constata, els ajuntaments no han rebut cap ajuda de la Generalitat, ni cinc cèntims, i el senyor Conseller, contràriament, diu que sí que han rebut ajudes. La senyora Ferran indica que existeix un conveni amb lo Ministeri, amb clàusules incomplertes per la Conselleria de Sanitat, i el senyor Conseller assegura que ell no ha signat cap conveni.

Se fa referència també a una documentació, enviada particularment, on la Conselleria indica una columna amb despeses al CAP Just Oliveres de l'Hospitalet, al de Santa Coloma, al de Viladecans i al de Badalona. La Il·lustre Diputada diu que ni a l'Hospitalet ni a Santa Coloma, ni a Viladecans, ni a Badalona funciona cap centre de planificació familiar i, per consegüent, les despeses no són reals.

I, per últim, l'Honorable Conseller no nega cap de les manifestacions, tan severes i tan serioses, com que no és cert l'estat de comptes que presenta la Conselleria, que es desconeix si estes quantitats van ser destinades a tapar forats de la mateixa Conselleria, i que la justificació que es treu de tot això —es diu— és falsejada.

En est panorama de contradiccions, que una vegada més posen en situació de desconcert i de confusió, no només el ciutadà, sinó fins i tot la classe política, lo Grup Socialista ho resol tot amb una Moció de contingut tan cordial i tan amistós que resulta impensable que sigui esta Moció subsegüent a la interpellació de només fa catorze dies, en los termes expressats i conclusions obtingudes. Perquè establir un pla d'actuació, tal com se demana, i elaborar una normativa per a subvencions no només són obvietats a partir de quan ja s'està fent, sinó que són pautes universals derivades del sentit comú i del sentit de la responsabilitat de Govern, que no haurien de necessitar cap classe de votació.

En est criteri d'abstenció nos mantindrem, i des del principi de la interpellació fins al final de la Moció assimilen les dues parts implicades amb tota cordialitat allò que «mai hem corregut tant per arribar enlloc».

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, intervindrà la Il·lustre Diputada senyora Servitje.

La Sra. SERVITJE : Senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats. El nostre Grup és conscient de la importància que la planificació familiar té per a la salut i el benestar de la família i, per extensió, de la societat. En aquesta mateixa línia van els criteris del Departament de Sanitat, criteris que l'Honorable Conseller ens va exposar en aquesta Cambra en resposta a la Diputada interpellant en la passada sessió del 12 de febrer,

i que podem trobar exposat en dues publicacions del mateix Departament.

No tornaré a repetir el que l'Honorable Conseller ja va explicar a bastament, però crec que sí que cal recordar que les previsions del Departament de Sanitat, en el marc de la reforma de l'assistència primària, quant a l'aspecte assistencial de la planificació familiar és anar integrant progressivament aquest servei a la xarxa pròpia sanitària, en els seus diferents nivells d'assistència.

He de dir que el nostre Grup voldria que aquestes previsions es fessin al més aviat possible, però, com quasi totes les coses, aquesta també requereix temps i disponibilitat econòmica. I és, en aquest sentit, que també voldria remarcar alguns punts del que ens va dir el senyor Conseller en resposta a la interpellació. Primer, la Seguretat Social no contemplava aquest servei, i va ser per això que els ajuntaments van haver d'actuar substitutòriament. En segon punt, quan l'INSALUD, l'any 83, va fer el Plan General de Centros de Orientación Familiar, va disposar d'un pressupost extraordinari i, a Catalunya, d'aquest Pressupost, no hi va arribar res. En tercer lloc, i sense entrar en un ball de xifres, cal descartar la reducció del fons que l'INSALUD o el Ministerio de Sanidad y Consumo dediquen, des de l'any 84, a planificació familiar, i l'estrany criteri amb què és repartit a les comunitats autònomes. Evidentment, i tal com va quedar demostrat en la resposta a la interpellació, aquest criteri no s'ha basat, fins ara, en el percentatge de la població femenina fèrtil, tal com semblaria, d'altra banda, lògic, i això significa una variabilitat, una incertesa de les partides que se'ns assignen a Catalunya, que fa difícil adquirir compromisos, i més, si tenim en compte el retard amb què arriben algunes d'aquestes assignacions.

De tota manera, el Departament de Sanitat ha actuat en aquest tema i en aquests moments —i referides a l'any 85— podem parlar d'unes realitats concretes, i no tan sols d'una declaració de bones intencions, senyora Ferran.

En aquests moments hi ha nou centres d'assistència primària que disposen de serveis de planificació familiar en diferents modalitats. En tres d'ells : Ciutat Badia, Cornellà i la Mina, el servei depèn enterament de l'Institut Català de la Salut. En altres quatre centres el local és de l'ICS i el personal va a càrrec de l'ICS i de l'ajuntament. Finalment, en dos centres el local és de l'Institut Català de la Salut i el personal va a càrrec de l'ajuntament, aquests són : el Masnou, Alella i Teià i el de Sant Cosme i Damià. El total de despeses que generen aquests serveis puja a 64.158.000 pessetes, quantitat a la qual hem d'afegir 8.150.000 pessetes, que són els costos originats per la citologia i altres serveis, que provenen dels centres de planificació familiar municipals i que són realitzats en centres de nit. Aquí tinc tots els documents que demostren això que estic dient i que, evidentment, poso a la seva disposició.

En darrer lloc, el Departament, senyora Ferran, no ha signat cap acord amb l'INSALUD referent a unes assignacions destinades als centres dependents de l'Administració local ni ha rebut cap quantitat a tal fi. Sembla, per altra part, que per a l'any 86 sí que hi haurà una partida que ens arribarà amb aquesta finalitat.

També a Girona i, concretament, a Arbúcies, Castelló d'Empúries, Puigcerdà i Lloret hi ha quatre centres d'educació maternal que, a la vegada, estan funcionant com a centres de

planificació familiar. Això ha estat possible en buscar noves funcions a les llevadores titulars, modalitat aquesta que hi ha previst d'estendre a altres indrets a través del Serveis de Promoció de la Salut. I, concretament, i dintre de l'any 86, entraran en funcionament els centres de Girona, Figueres, Olot, Ripoll, Sant Feliu de Guíxols i altres.

Per altra banda, en nombrosos centres d'assistència primària funciona el programa d'atenció integral a la dona. Aquest programa, com vostès saben, consta de dues línies d'actuació i una d'elles és la planificació familiar; l'altra és l'atenció psico-profilàctica al part. Per tot això exposat, senyores i senyors, es pot despendre fàcilment que el Departament ha gastat per a planificació familiar l'any 85 molts més diners que els 76.200.000 pessetes que l'INSALUD ens va destinar per a aquesta tasca i que recordaran que representa el 8,4% del pressupost global que dedica a aquest fi.

Però a més, el Departament, a part dels sis convenis de col·laboració existents amb centres de planificació familiar municipals, té projectats per a l'any 86, és a dir, es compromet, durant aquest any en curs, a concertar sis centres més de planificació familiar municipals prèvia acreditació, nombre que podem considerar que és reduït, però comprensible si tenim en compte els recursos econòmics de què disposem. Aquesta acció, però, el Departament de Sanitat espera anar-la ampliant progressivament. Per aconseguir-ho està ultimant un pla d'actuacions, amb aquesta finalitat ha recollit tota la informació sobre els diferents centres de planificació familiar existents: la seva composició, els serveis de què disposa i el seu funcionament. Ara, està elaborant la normativa sobre autorització administrativa d'aquests centres i fixant els criteris mínims per a la seva acreditació. Al mateix temps està ultimant unes propostes per a concertació i subvenció dels centres.

Per tot l'anteriorment exposat i per tal d'activar l'elaboració i posterior publicació d'aquest pla d'actuacions, que ja està realitzant el Departament de Sanitat, és perquè el Grup de Convergència i Unió donarà suport al text d'aquesta Moció i les esmenes incorporades, però, que quedi clar, que amb el que no estàvem absolutament d'acord —i no hi estem— és amb les paraules amb què la senyora Diputada va presentar la interpellació, en aquestes no hi hem sabut veure més que una innecessària desqualificació, i ens havia impulsat a oposar-nos a aquesta Moció, però, després d'escoltar la presentació que de la Moció ha fet la senyora Ferran, conscients de la necessitat social d'aquest servei de planificació familiar, votarem a favor del text d'aquesta Moció, que és el que, en definitiva, se sotmet a votació.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la Il·lustre Diputada presentadora de la Moció ja ha fixat la seva posició respecte de les esmenes però si té intenció d'introduir encara alguna reflexió,estic a la seva disposició.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. No en tot cas ressaltar que el que queda clar és la Moció, per tant, no hi ha res més a dir de cara a la Moció i el que sembla que encara no ha quedat clar és la interpellació. En tot cas, com que ara es tracta de la Moció, ja està acceptada com he dit abans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, doncs, podem passar ja

a la votació.

Els qui siguin favorables al text d'aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat acceptada per 96 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Preguntes

Passem, ara, al torn de preguntes. Aquesta Presidència ha de comunicar que hi ha dues preguntes que han estat retirades, o posposades, més ben dit, en virtut de l'article 128.6 del Reglament; són les preguntes 2 i 3.

Per altre cantó, ha arribat —després de formulada la llista— una altra pregunta, que suposo que deu haver estat repartida als Il·lustres senyors Diputats, del senyor Garriga. Per tant, podem començar ara ja el torn de preguntes.

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre el servei públic de pediatria
al Barcelonès i al Baix Llobregat*

La primera és la que fa a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el servei públic de pediatria al Barcelonès i al Baix Llobregat la Diputada Il·lustre senyora Pilar Ferran, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Aquesta pregunta va estar presentada per primera vegada el 12 de novembre i per diferents circumstàncies s'ha anat retardant, per tant, d'alguna manera no és que el tema estigui ja sobrepassat en el temps, o almenys en el temps, però no quant al contingut. D'aquí que encara estigui en vigència l'actualitat d'aquesta pregunta.

La situació de l'Hospital infantil Sant Joan de Déu, existeix una preocupació en els habitants de tota l'àrea que té cobertura l'assistència infantil d'aquest hospital, perquè des de la tardor de l'any passat, del 85, es vénen donant conseqüents reduccions en els serveis que aquest hospital està donant. Aquests serveis es concreten en la total supressió del servei de logopèdia, en el qual hi havia un mestre logopeda i vuit logopedes. Aquest servei atenia cent vuitanta nens a l'any; aquests nens, amb un tractament continuat. També s'ha donat la disminució de l'equip d'estimulació precoç, que aquest equip atén uns cent deu nens amb problemes d'encefalopaties, i està constituït per dotze fisioterapeutes, i en aquest moment n'han quedat sis. Una disminució també del servei de rehabilitació d'ambliopies, constituït per vuit ortopedistes, i reduït en aquest moment a quatre ortopedistes. I també una disminució del servei de rehabilitació en general, que estava constituït per set fisioterapeutes i nou auxiliars, i en aquest moment queden cinc fisioterapeutes i sis auxiliars.

Bé, aquest no és el tot, és a dir, aquesta és una reducció concreta, però —com dèiem al principi— l'angoixa i el que es pregunten els ciutadans de l'àrea nou en què té cobertura aquest hospital és : « aquests són uns serveis, uns tancats i reduïts, però quina serà la propera reducció de serveis d'aquest hospital? » En tot cas, com va la pregunta, és on serà la cobertura en

aquest moment ja d'aquests serveis que l'hospital ha tancat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller, doctor Laporte, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President; senyores Diputades, senyors Diputats. Efectivament, tal com ha dit la senyora Ferran, aquesta és una pregunta formulada fa molt de temps, que se substancia en un moment que jo no diré que el problema no persisteixi, però que entretant ja ha evolucionat bastant a partir de les setmanes que fa que es va plantejar.

La senyora Ferran suposo que sap ben bé, pel que ha dit, encara que en el text de la seva pregunta obligada no quedi prou clar, però suposo que sap ben bé que l'hospital de Sant Joan de Déu no ha reduït, ni pensa reduir, que jo sàpiga, el nombre de llits. Es tracta, en tot cas, de serveis que fan consulta externa. A part d'això, a l'àrea del Barcelonès i del Baix Llobregat hi ha diversos altres centres hospitalaris inclosos a la xarxa hospitalària d'utilització pública, que tenen llits per a infants malalts.

Pel que fa al tema dels serveis dels quals parlava la senyora Ferran amb detall, jo entenc que, amb exactitud, realment en la direcció del centre hospitalari, i en ús de les seves atribucions, va iniciar un expedient de rescissió de contracte a 48 persones de la seva plantilla de personal, per tal d'aconseguir una reducció de l'índex de persona/llit, a xifres considerades més adients de les que tenia en aquell moment.

Això comportarà la disminució de l'activitat assistencial de certs serveis i la supressió a curt o mitjà termini del servei de logopèdia.

Bé, de tota manera, el tancament de qualsevol servei sanitari necessita, com és ben sabut, una autorització administrativa per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i aquest Departament, amb motiu de la sol·licitud presentada, ha incoat un expedient que pel que fa al tancament dels serveis de logopèdia, no serà resolt positivament si no es té l'absoluta seguretat que s'hagi donat solució a tots els casos, que són cent tres, que en aquest moment —en el moment de redactar aquestes notes que estic consultant— hi havia en tractament en aquell hospital.

Cal tenir present que els infants que acudeixen en forma ambulatoria, en forma de consulta externa, ho repeteixo, a aquests serveis, són de tres ordres diferents. Aquells que tenen realment una lesió neurològica, indicació realment i estrictament mèdica, els que tenen una dificultat, una deficiència associada a un dèficit en el desenvolupament psicomotor i, finalment, els funcionals.

El primer és d'àmbit —com he dit abans— pròpiament sanitari. El segon, correspon a l'àrea de serveis socials el fet de trobar respostes adequades per tal de tractar aquests malalts que, hi insisteixo, no cal que siguin hospitalitzats. I en el tercer cas, correspon a l'àmbit d'ensenyament.

Els cent tres pacients que estaven en tractament en aquell moment gairebé la totalitat tenen diagnòstics que corresponen sigui a trastorns funcionals i només en un cas —o sigui, a trastorns d'altres tipus—, però només en un cas la base és neurològica reconeguda.

Com ha dit també la senyora Ferran, aquest expedient va anar endavant. El Departament de Treball al final va fallar, ac-

ceptà la rescissió de contractes dels 23 treballadors, i denegava la de 8 treballadors del servei de logopèdia, per falta de l'autorització administrativa de la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària a què m'he referit abans.

Jo el que li puc assegurar a la senyora Ferran és que no hi ha dubte que d'una manera o altra, encara que en el futur aquest servei de logopèdia sigui tancat, cal dir també que aquest servei de logopèdia no estava concertat amb l'Institut Català de la Salut, és a dir, l'hospital de Sant Joan de Déu, l'hospital infantil, que fa una labor molt meritòria, tenia alguns serveis que no entraven dintre el conveni que té amb l'Institut Català de la Salut, però jo el que li puc assegurar és que el Departament de Sanitat i Seguretat Social, pel que fa a l'àrea de sanitat i pel que fa a l'àrea de serveis socials, en estreta col·laboració amb el Departament d'Ensenyament, està contribuint a trobar les solucions alternatives necessàries perquè tots aquests infants que requereixen encara, durant el temps que sigui, un tractament, el trobin de la manera ambulatoria, ja que cap d'ells estava internat, i que sigui més convenient el bon futur de la seva malaltia i, no cal dir, a la seva recuperació.

No hi ha dubte que entre els altres centres estrictament sanitaris o els centres de serveis socials i tot allò que hi faci —i que ja està fent—, i que hi pugui fer el Departament d'Ensenyament en el camp de l'educació especial, aquests infants quedaran degudament atesos en el futur.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora Diputada vol repreguntar?

La Sra. FERRAN : Sí, gràcies, senyor President. En tot cas, sí, senyor Conseller, em refereixo no a llits, sinó a serveis, com he explicat al principi, i aquest cas penso que és un cas patent i clar precisament de la inseguretat que dona un servei privat davant d'un servei públic. Això passa en un hospital públic, i això no pot passar en un hospital públic, sempre que hi hagi la voluntat de donar el servei públic.

En un hospital privat, precisament, és un exemple del que estem disposats que vulgui o no vulgui la direcció del centre fer unes coses o fer-ne unes altres, d'aquí que defensem precisament la garantia que ens mereixen els serveis públics.

També dir que, bé, el senyor Conseller diu que sí, que aquest tema, doncs, ell n'és conscient, que queden cent nens d'un aspecte, cent deu d'un altre tipus de diagnòstic. Tots aquests nens que en aquest moment queden desatsos en aquesta àrea, que procurarà que siguin atesos en els següents serveis que hi hagi, tant de serveis socials com de sanitat que calguin. Jo espero que això sigui una realitat, perquè en aquest moment aquests nens, en l'àrea no hi ha —com sap molt bé— altres serveis que els atenguin. També entenent que no és un servei de consulta externa puntual i esporàdica; no és que un dia van a un servei d'urgències. Són tractaments llargs que duren, a vegades, anys, que, per tant, el desplaçament de les famílies amb aquests nens, una vegada, dues vegades, tres vegades, a la setmana durant més d'un any o molt de temps, és un tema, doncs, bastant preocupant perquè sigui lluny dels seus domicilis.

Per últim, sí, també diu el senyor Conseller que no estava en concret aquest servei concertat. És cert, és a dir, era el centre, que estava concertat, i després dels ingressos que

aquest centre, aquest hospital tenia, revertia, doncs, en una sèrie d'altres prestacions que es donaven. Jo li vull recordar que, bé, és en aquest sentit una bona administració del centre en aquest aspecte, en uns altres el desconec, però que precisament en una carta que ha fet la direcció del centre a tots els alcaldes de la comarca perquè fossin conscients d'aquest problema, diu textualment: «Si el centro siguiera en este momento su concierto con el Insalud en Madrid al nivel de acreditación reconocido en 1981, y con las retribuciones económicas que en estos momentos el Insalud tiene establecidas para sus hospitales concertados, no tendría prácticamente déficit de explotación.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President. No encetaré una altra vegada l'antiga polèmica del públic i privat, que podria durar hores. Tot té en aquest món, òbviament, els seus avantatges i els seus inconvenients. Jo del que estic convençut, senyora Ferran, obviant aquest tema —que em sembla de cabdal importància, però que ara no discutirem vostè i jo en aquesta circumstància de substanciar una simple pregunta—, és que no es tracta de si és públic ni si és privat. Es tracta que el centre, l'Hospital de Sant Joan de Déu, és un hospital que tots reconeixem que és d'una gran categoria, en fi, com d'altres hospitals públics i privats, senyora Ferran, que per una sèrie de circumstàncies no li surten les xifres, i no entrem tampoc en la discussió dels diners de la sanitat, si n'hi ha prou, si n'hi ha pocs, si ens en deuen, si no ens en deuen, si ens en devien, si ens en donen; deixem-ho; correm-hi un vel, ara en això. Però sí en canvi que li vull manifestar molt clarament que no es tracta de cent nens d'una cosa i cent d'una altra; no. Es tracta de cent tres nens en total, que jo li asseguro que no quedaran desatesos. Jo ja li he dit, senyora Ferran, que de moment el servei de logopèdia no es tancava, és a dir, no s'ha acordat accedir i fer un informe favorable perquè el Departament de Treball pogués accedir a l'acomiadament dels tècnics que hi ha allà. Aquests nens jo li asseguro, senyora Ferran, que seguiran essent atesos, no precisament tots a Sant Joan de Déu, segurament d'allà aniran dirigint-se a d'altres centres, de serveis socials, d'ensenyament, o pròpiament de sanitat. I també el que li puc dir és que Sant Joan de Déu tenia un radi d'acció molt gran, quant a determinats serveis, que ultrapassava la comarca del Baix Llobregat, i li puc assegurar que una bona part d'aquests nens trobaran un centre on seran tractats, molt més proper al seu domicili que el que tenien ara.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'obertura d'un CAP al
barri del Casc Antic, de Barcelona*

El Sr. PRESIDENT: Podem passar ara a la pregunta següent, que és, d'acord amb el que hem dit abans, la número 4, que formula al Consell Executiu sobre l'obertura d'un CAP al barri del Casc Antic de Barcelona l'Honorable Diputat doctor Espasa, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESPASA: Sí, gràcies, senyor President. Des de l'escó

mateix, molt breument per fer la nostra pregunta i unes brevíssimes consideracions prèvies, que començarien amb el recordatori d'aquella dita catalana, que diu: «a bons minyons no els prometsis si no els dons». I aquesta seria una dita que el Consell Executiu i, més encara, el President de la Generalitat, Molt Honorable senyor Jordi Pujol, en aquest cas s'hauria d'aplicar. És a dir, a bons minyons, no els prometsis si no els dons.

Repeteix la dita, perquè el Departament de Sanitat i Seguretat Social de manera més genèrica, però el President Pujol d'una manera més contundent, en visita al barri i en declaracions recollides per la premsa, ara fa aproximadament un any i mig, es va comprometre, formalment i solemnement, a solucionar el problema dels veïns del casc antic, personalitzats en aquell cas per l'Associació de Veïns del Casc Antic, que tindrien un centre d'assistència primària en el seu propi barri; s'havia parlat primer que aquest centre d'assistència primària estaria ubicat en els baixos de l'edifici que s'havia de construir al costat de l'actual seu del Servei Territorial de Barcelona, al Passeig Lluís Companys, el que havia de ser el laboratori de referència; finalment, aquesta opció sembla abandonada, però hi havia una altra possibilitat, hi ha una altra possibilitat, i és sobre la qual es va basar —sembla— la promesa del senyor President, en els baixos d'un edifici situat enfront d'on estem parlant, al carrer Rec Comtal. La promesa era ferma, la promesa va ser solemne, i això és el que motiva la nostra pregunta: com estan i quins són els propòsits que té la Conselleria per complir el que van ser les seves repetides promeses, més genèriques, més vagues —ja ho sé—, sobre la necessitat i la possibilitat d'instalar un centre d'assistència primària al casc antic i, més concretament, les promeses del President de la Generalitat d'instalar-lo en els baixos del carrer Rec Comtal?

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Si em permet, senyor President, també des de l'escó mateix, la meua resposta serà molt breu també, Honorable senyor Espasa, però jo començo agafant la citació d'una antiga dita catalana; vostè ha dit «a bons minyons no els prometsis si no els dons»; al meu poble no ho diuen així, diuen «a sants i minyons no els prometsis si no els dons»; vostè ha secularitzat la dita, o és que potser en altres pobles les dites són diferents, però, bé, el cas és que, de tota manera, el President Pujol va fer una manifestació pública davant de veïns del casc antic, en motiu d'una visita que va fer —jo l'acompanyava— a un centre d'assistència primària que està molt mal ubicat, en un pis del carrer Passeig de Sant Joan, com sap molt bé el senyor Espasa.

No hi ha dubte que l'assistència primària s'ha de millorar —ho hem dit moltes vegades—, i especialment en el casc antic estem mancats d'equipaments adequats per donar una atenció com la que voldríem. De tota manera, en aquest sentit, jo li dic que hi ha tres solucions, que no són alternatives, que són complementàries: una d'elles és prometre, més ben dit, perdó, realitzar la promesa del President de la Generalitat; s'està realitzant, i no consisteix, senyor Espasa, en el trasllat del centre que hi ha en un pis del carrer Passeig de Sant Joan al carrer del Rec Comtal, sinó en el trasllat d'aquest mateix CAP que li dic, un CAP realment impresentable, al local que havien ocupat els Dispensaris Blancs, que vostè sabrà que està situat al Passeig de Sant Joan, una mica més amunt. Aquest és un local de la

Caixa que, cedit parcialment a l'Ajuntament i una altra part a nosaltres, en molt bones condicions, s'estan fent actualment les obres d'habilitació d'això, com a centre d'assistència primària, i jo crec que les obres estaran acabades abans de l'estiu, i no li dic que abans de l'estiu funcioni el centre, però sí que puc fer —diria— l'asseveració, en el sentit que durant aquest any aquest trasllat s'haurà efectuat.

A part d'això, hi ha dos temes més: l'un és el fet que s'ha obert un altre centre d'assistència primària, vaja!, s'ha obert una secció de consulta general de medicina general i de pediatria en el centre especial de Drassanes, que el doctor Espasa coneix prou bé, i unes piràmides que hi havia a Manso —perdó, pel tecnicisme de les piràmides, el doctor Espasa m'entén prou bé—, vull dir un grup de cartilles que havien d'anar a Manso a passar la visita, doncs, ara s'ha descongestionat Manso i van a Drassanes; això també millora l'assistència del casc antic. I, finalment, hi ha un tercer punt, que és la possibilitat d'obrir un tercer centre d'assistència primària, també al casc antic, al carrer del Rec Comtal, en uns locals que són propietat de l'Ajuntament de Barcelona i que van ser construïts per l'Institut Català del Sòl.

En aquest sentit, un altre il·lustre Diputat d'aquesta Cambra, el senyor Oliart, em va formular una pregunta en la mateixa direcció i jo li vaig dir que realment en aquell moment s'estava estudiant aquest tema; o sigui, això seria un centre nou, de més a més. Aquest centre, actualment, durant el pressupost del 86, un cop aprovat el pressupost del 86 podrà ser elaborat el projecte i jo espero que, si no es comença el 86, es podrà començar el 87, i com que és una obra relativament senzilla, en tot cas, el 87 funcionaria també aquest centre.

O sigui, resumint, funciona ja un centre nou, al centre especial Drassanes; durant l'any 1986 en funcionarà un als Dispensaris Blancs, i durant l'any 1987 entrarà en funcionament també el del carrer del Rec Comtal.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Diputat vol tornar a repreguntar? No. Suposo que el Conseller tampoc.

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre el pagament de les subvencions concedides l'any 1985
per la Direcció General de Serveis Socials*

Aleshores, hem de passar a la pregunta següent, que és la que, sobre el pagament de les subvencions concedides l'any 1985 per la Direcció General de Serveis Socials, formularà —em diuen— la Diputada Il·lustre senyora Pilar Ferran, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President.

El 20 de març de l'any passat, el 1985, en el DOGC d'aquell dia, es va publicar una convocatòria per a la concessió de subvencions per al manteniment de centres de serveis socials i ajudes individuals.

Aquest mateix Decret, en l'article 30, estableix que totes les sol·licituds s'hauran de resoldre abans del 30 de novembre del 85. Moltes de les ajudes convocades en aquella data, d'unes n'han estat confirmades les concessions, unes altres pendents de confirmació, però el que passa és que de cobrades n'hi ha, escassament, molt poques. Estem quasi a un any d'aquesta pu-

blicació i el serveis municipals de jubilats, de centres de toxicomanies, de reinserció, de centres d'infància, etcètera, estan funcionant amb el seu pressupost en matèria de programes, de temes que s'acullen perfectament a la subvenció que s'ha d'atorgar, per part d'aquest decret de la Generalitat.

Aquesta situació és tan greu; com a exemple l'Ajuntament de Sant Adrià, que es pot acollir en un programa de deu milions, n'han estat aprovats quatre, des del mes de juliol, però sense que els hagi cobrat; l'Ajuntament de Tarragona, de totes les sol·licituds presentades en el 85, en la fase del 85, no tenen cap contestació, a més a més, en tenen encara de l'any 84 que no saben si els han estat atorgades o no, concretament per a llars de tercera edat, per a escoles-bressol, per a equips d'assistència i atenció primària de serveis socials; a l'Ajuntament de l'Hospitalet, es pot acollir, segons aquest decret, segons aquesta convocatòria, amb deu milions per a serveis de jubilats, no ha estat contestada la seva aprovació o no; per a serveis de reinserció social té demanat tres milions i mig, tampoc té justificada aquesta resposta; per a serveis de disminuïts té demanats 17 milions, que és el que li està costant, més enllà encara d'aquest nombre, i tampoc té cap justificació; l'Ajuntament de Barcelona, per a centres de serveis socials es pot acollir a una quantitat de 51 milions i per a equips d'infància, adolescència i vellesa té un muntant de 127 milions, tampoc té confirmada cap concessió; és a dir, aquesta és la situació dels ajuntaments que, amb programes que es poden acollir perfectament a allò publicat en aquest decret, a hores d'ara, quasi després d'un any de la seva publicació, encara no saben —tant se val!— si seran aprovades o no les subvencions d'aquests serveis.

Per això es fa aquesta pregunta: què pensa fer la conselleria en resposta d'això?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller doctor Laporte té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que havia de formular la Il·lustre Diputada senyora Barenys i que formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran té —li diria jo— les mateixes respostes que tenen les que hem donat a preguntes per escrit de caire similar, que ha formulat la senyora Barenys en relació amb les beques i altres subvencions de l'any 1984 i de l'any 1985.

El pagament de totes aquestes subvencions, senyora Ferran, com tots els que vénen de l'extingit FONAS van distribuïdes a través d'un decret, efectivament, que es publica cada any, un decret de subvencions i ajudes, s'ha publicat ja el del 86 i, efectivament —tal com ella diu—, en l'article, no el 30, sinó el 32, punt tercer, assevera que les sol·licituds s'hauran de resoldre abans del 30 de novembre de l'any en curs.

El que passa és que, realment, per sobre d'aquest decret hi ha les possibilitats que tenim, és a dir, la Disposició addicional sisena de la Llei 28/84, del 21 de desembre, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 84, diu: «la dotació dels crèdits consignats en el pressupost, relatius a la concessió de subvencions a transferències a favor de tercers, que són conseqüència del traspàs dels serveis de les administracions de l'Estat, han de tenir caràcter estimatiu» —que és el que tenen els pressupostos en aquells capítols— «i llur disponibilitat se supedita a les

transferències de fons corresponents.»

És per això que hi ha hagut realment un retard en l'assignació i en el pagament dels compromisos contrets per a l'any 84, que s'han cobert —almenys pel que fa a les beques a favor dels disminuïts— totes, durant l'any 1985, les del 84, repeteixo, i pel que fa a les de l'any 85 també s'han arribat a pagar, actualment, les corresponents al 30% de les corresponents al 85 a finals del mateix any, però no s'han pogut encara pagar totes.

En aquest sentit, de tota manera, li he de dir que també aquest any s'ha publicat un altre decret amb una disposició transitòria que, com cada any, diu que «s'entenen incloses en la convocatòria les sol·licituds que no hagin pogut ser ateses en les convocatòries anteriors de manteniment», i per això jo espero que si les coses no fallen, i van com sembla ara que van en el tema de serveis socials de les transferències de fons, que vénen —com sap la senyora Ferran— del Ministeri de Treball, i no són retallats els crèdits de l'antic FONAS, ens podrem anar posant progressivament al dia, arrossegant com arrosseguem per a l'any 85, ja hem vist una part de les subvencions de l'any 84, i l'any 86 podrem pagar una part de les subvencions que encara no hem pogut atendre, d'acord amb les nostres disponibilitats pressupostàries, corresponents a l'any 85.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora Diputada vol repreguntar?

La Sra. FERRAN : Molt breument, senyor President, sí. En tot cas, per la resposta del senyor Conseller, dir que he parlat dels ajuntaments i que moltes, també, d'aquestes ajudes, si és cert —com ell diu— que s'alleujaran en aquest moment, pensem que ja les ajudes de tipus individual són, sobretot, per persones que esperen, que han hagut d'avançar la compra de pròtesis, persones minusvàlides, metaudifons, de cadires de rodes, de coses d'aquestes, que estan pendents d'aquest cobrament. Per tant, espero que aquesta paraula del senyor Conseller, alleugerir, per tant, la voluntat que administrativament s'hi doni solució.

També recordo que hi ha pendent la construcció, subvencions per a construcció i dotació d'equipaments pendents encara del 82; en tot cas, que es revisin tots aquests endarreriments, i esperem que, per tant, totes aquestes coses retardades, tots aquests pagaments retardats, no s'esperin el pressupost del 86 per pagar els compromisos del 85.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyora Ferran, molt breument... Ara, em sembla que estem barrejant figures de diferents paners.

El pagament de les pròtesis, de les quals anem molt endarrerits, és un altre tema i un altre capítol totalment diferent, senyora Ferran. Això no és de serveis socials, això és de l'ICS, Institut Català de la Salut.

Jo li he de reconèixer, molt dolgudament i molt amargament, que anem molt excessivament endarrerits en els pagaments de pròtesis dels beneficiaris de la Seguretat Social, via ICS, de l'any 84 i de l'any 85.

Li vull recordar, senyora Ferran, que en aquests moments s'ha tancat un acord, en virtut del qual se'ns paguen endarreriments

corresponents a l'any 1984, de 6.827 milions de pessetes, a les quals encara se n'hi han de sumar moltes més —no vull dir quantes— del 85, i segurament encara algunes quantes més de l'any 84. Jo tindrè una gran satisfacció de deixar de quedar tan malament, si és que arriben aquests diners —com confio que serà així— de poder pagar, tan ràpidament com sigui possible, tots aquests greus endarreriments que té l'Institut Català de la Salut, malgrat la nostra bona voluntat de posar-los al dia.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre la construcció d'una guarderia al Polígon Gornal*

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara a la formulació de la pregunta que a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social fa, sobre la construcció d'una guarderia al Polígon Gornal, l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Codina, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el 7 de març de l'any 1984, en una visita que va girar el President de la Generalitat en el Polígon Gornal de l'Hospitalet, se li va fer una petició per tal que s'hi construís una guarderia, en un barri que —jo ho voldria recordar als membres de la Cambra que no el coneguin— és un barri absolutament necessitat, un barri que va aparèixer en un moment que, una vegada construït, s'hi van anar ubicant, precisament, jo diria gent que les seves necessitats socials i les seves deficiències socials requerien una atenció molt especial; un barri que, en aquests moments, la mateixa Generalitat, a través del Departament d'Ensenyament, ha hagut de fer esforços per tal que els nois i noies que han d'anar a aquestes escoles del polígon puguin, pràcticament, menjar en alguns casos l'únic àpat del dia, el que es fa a la mateixa escola, i que, essent coincident la proposta que hi havia per part de l'aleshores Direcció General de Serveis Socials, reconeixent també en el mapa de serveis socials la necessitat de la creació d'aquesta guarderia, es va comprometre, dic, el President de la Generalitat, el 7 de març, que això tirés endavant.

Tenint en compte que el temps transcorregut d'aleshores ençà pràcticament donaria perquè la guarderia fos ja construïda, i que això realment no ha estat així; que, per altra banda, el procés de confegir el projecte, fins i tot la seva maqueta, va ser en un temps rècord, en el sentit que en menys de dos mesos el projecte estava ja en mans del Departament, i aquesta guarderia no s'ha tirat endavant, em fa plantejar la pregunta a l'Honorable Conseller, per veure quins són els propòsits de capteniment per tal que aquesta obra es pugui tirar endavant.

Jo voldria reconèixer, però, que hi ha hagut un procés administratiu que ha estat molt lent; aquest és un polígon que, fins al mes de juliol, a través de l'IPPV, pertanyia al Ministeri de l'Habitatge, però que, a partir del juliol, aquest ha estat un polígon traspasat, i, per tant, la competència total i absoluta és de la Generalitat. Això ha fet, sobretot aquest últim procés, que les dificultats que podien haver-hi anteriorment en la cessió de terrenys, directament de l'IPPV o a través de l'Ajuntament de l'Hospitalet, fes que realment fos molt lent el procés administratiu, però que, en aquests moments, essent que hi ha la

competència absoluta a través de, com he dit, del traspàs del polígon a la Generalitat, tinc la impressió que està absolutament a mans del Departament que això pugui ser una realitat.

No vull insistir en les necessitats del mateix polígon, i li demano al Conseller que ens pugui informar com està la situació de la construcció d'aquesta guarderia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller doctor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'Illustre Diputat senyor Codina em formula una pregunta, i gairebé m'atreveiria a dir que ell mateix em formula la resposta. Aquesta, com ell ha explicat, és una història llarga, que comença el mes de març de l'any 1984, quan s'encarrega el primer projecte de la guarderia que s'havia decidit construir al Gornal. I, efectivament, el mes de juny del 84 ja hi havia un primer projecte acabat. Aleshores es va preveure que, dins de l'any 1985, el Pla d'Inversions de l'ICASS, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, es preveuria la iniciació d'aquesta llar d'infants, que seria construïda entre el 85 i el 86.

Aleshores va ser quan van començar aquestes dificultats. Es va haver de reformar el projecte, es va haver d'adaptar a un nou terreny, com a conseqüència de converses mantingudes amb l'Ajuntament de l'Hospitalet, i aleshores, per no perdre, amb aquest endarreriment, per no perdre els diners, que eren del Fons de Compensació Interterritorial, es van haver de destinar a una altra construcció. Es va fer una redistribució del Pla d'Inversions de l'ICASS, procedent del Fons de Compensació Interterritorial.

De tota manera, finalment, sembla que hi ha un acord sobre quin ha de ser, finalment, el terreny, els límits exactes del terreny on ha de ser edificada aquesta guarderia, s'ha visitat fa poc aquest terreny, conjuntament amb l'arquitecte-director i amb l'Ajuntament de l'Hospitalet i els seus representants, s'han concretat tota una sèrie de modificacions a introduir en el projecte inicial, i, de tota manera, cal dir que l'Ajuntament de l'Hospitalet ens ha comunicat que, per sota d'aquest últim terreny escollit, passaria el carrilet. Jo espero que el pas del carrilet per sota aquest terreny no torni a endarrerir ni a complicar la construcció d'aquesta guarderia. I, per tant, el que li puc assegurar, al senyor Codina, és que dins dels pressupostos per a l'any 1986, dins de l'avantprojecte de pressupostos —per ser més precisos— que tenim previstos pel que fa a les obres a fer per serveis socials figura, en terme absolutament preferent, aquesta guarderia al polígon Gornal. Jo espero que no hi hagi més canvis d'ubicació ni més modificacions, ni més carrilets, ni més millores, ni més canvis de titularitat, que no ens permetin, que ens impedeixin de fer, com és la nostra voluntat, aquesta guarderia, les obres de la qual s'iniciarien l'any 1986, i espero que estaria acabada l'any que ve, el 1987.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir?

El Sr. CODINA I CASTILLO : Sí, gràcies, senyor President, de l'escó estant, si m'ho permet.

Tal com he explicat, la història de l'elecció del terreny va ser realment complicada, però sí, finalment, en el terreny on

sembla que s'ha d'ubicar hi ha aquestes dificultats que ens anuncia el Conseller —que possiblement hi siguin—, jo li voldria dir, demanar al Conseller que, en el supòsit que aquest fos un terreny que finalment tingués aquestes dificultats que ell anunciava, que hi ha de passar el carrilet per sota, si aquest és el cas, jo li puc demanar a l'Honorable senyor Conseller que altres dos terrenys que havien estat apartats a favor d'aquest tercer, que semblava aparentment que havia de ser el millor, que en tot cas no es demori més la construcció de la guarderia, perquè entenc que és molt millor fer-la en qualsevol dels altres terrenys que no tenen aquest problema, que no pas que l'obra es vagi demorant —hi insisteixo— en un barri on, realment, les necessitats socials són molt urgents.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.) Bé, ara, s'ha rebut un escrit demanant, en virtut de l'article 128 del Reglament de la Cambra, la posposició de les preguntes 7 i 8.

Pregunta

al Consell Executiu sobre la construcció del Centre d'Assistència Primària de Falset

Per tant, passarem a la pregunta 9, que és la que formula al Consell Executiu sobre la construcció del CAP de Falset el Diputat Illustre senyor Francesc Vernet, del Grup de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. VERNET : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, Honorable Conseller, les comarques del Priorat, la Ribera i la fronterera de Terra Alta són, sens dubte, de les més mancades de serveis. En l'aspecte sanitari, el vostre Departament elaborà el programa ALTEBRAT, que, fent una profunda i exhaustiva anàlisi, deixa ben palesa la crítica situació sanitària d'aquelles terres, ensems que li dona una solució adequada. Essent un dels objectius del programa atansar al màxim l'assistència sanitària als malalts —malgrat certs rumors que jo qualificaria de tòrbols i absurds—, el programa ALTEBRAT contempla la ubicació d'un hospital a Móra d'Ebre, que cobreix les tres comarques. Contempla també dos centres d'assistència primària a la Terra Alta, un a Gandesa, l'altre a Batea; tres centres a la Ribera d'Ebre, un a Flix, un a Móra d'Ebre i l'altre a Móra la Nova, i un a la comarca del Priorat, a la vila de Falset?

En l'actualitat, i després de solucionar diversos problemes que han ocasionat algun retard a la construcció de l'hospital de Móra d'Ebre, fa un temps que s'han reiniciat les obres i continuen a bon ritme. Els centres d'assistència primària de Móra i de Gandesa estan pràcticament acabats; el de Flix i el de Batea es troben en fase molt avançada de construcció, i, en el de Móra la Nova, ja s'hi està treballant. En canvi, al de Falset, que és l'únic que hi ha ubicat al Priorat, encara no s'han començat les obres.

Per tot l'exposat, aquest Diputat us fa la pregunta següent : quines són les previsions del Departament de Sanitat i Seguretat Social per a la construcció del centre sanitari de Falset.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, tal com acaba d'explicar l'Il·lustre Diputat senyor Vernet, les obres previstes als diferents centres assistencials, de la xarxa que constitueix el que anomenem programa ALTEBRAT, estan totes, tret la de Falset, que després en parlaré, en marxa en aquests moments. Sense parlar de l'hospital, és ben cert que, tal com ell ha dit, el centre d'assistència primària de Móra d'Ebre i el centre d'assistència primària de Gandesa són acabats, pel que fa a l'obra civil, estan actualment en fase d'equipament, s'estan equipant, estan gairebé equipats del tot, i jo espero que en un termini molt breu podran començar a prestar servei aquests dos centres, dintre de tota la xarxa assistencial del programa ALTEBRAT; que, altrament, ja hi ha certs dispensaris municipals que, integrats en aquest programa, ja han començat a funcionar, com el que vam inaugurar no fa gaires setmanes a Ascó, o com, per exemple, un altre, que hi ha també a Tivissa, o altres municipis que s'han preocupat per tal de fer aquests equipaments, que també són part, repeteixo, d'aquest programa integral, assistencial i de medicina preventiva que es duu a terme en aquelles terres de les tres comarques de la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Priorat.

A part d'aquests dos centres que, com dic, estan pràcticament acabats, n'hi ha dos més, que estan molt a punt d'acabar-se, com deia el senyor Vernet, el de Batea i el de Flix; hi ha el de Móra la Nova, que també està en marxa, encara que en una fase més endarrerida, però segurament s'acabarà, l'obra civil, si no aquest any segurament a començaments de l'any que ve, i quedava el de Falset, que ha estat l'últim, el darrer.

Per una sèrie de circumstàncies, en primer lloc, perquè hi va haver una sèrie de dificultats pel que fa a la cessió d'un solar per part de l'Ajuntament —aquest solar ja està cedit—, el projecte està fet, i el projecte està ja pràcticament adjudicat. No ho està perquè han sorgit unes petites dificultats, que espero que seran solucionades : el projecte, a causa de les presses i la petició de l'Alcalde, no solament de l'Alcalde sinó de la Corporació Municipal de Falset, teníem la intenció de donar-lo per adjudicació directa, sense fer concurs-subhasta, atès l'endarreriment que tenia en relació amb els altres centres, i també l'Ajuntament de Falset ens va demanar que l'adjudicació, a ser possible, fos feta a alguna de les empreses constructores d'aquella zona, desig que ens sembla molt plausible, sempre que, naturalment, es pugui atendre. En aquest cas, hi han concorregut quatre empreses, però estem encara pendents, senyor Vernet, de saber si aquestes empreses tenen totes o almenys alguna d'elles la qualificació necessària perquè se li pugui encarregar una obra d'aquesta envergadura, que és una obra d'uns seixanta milions de pessetes de pressupost, per entendre'ns. I, per tant, les normes de l'Administració pública requereixen uns determinats condicionants per part de les empreses adjudicatàries.

Nosaltres teníem previst fer l'adjudicació, com a màxim, el dia 17 de març. Jo espero que cap d'aquests petits interrogants que li anuncio ens impediran de fer-ho, i que, per tant, el mes de març es podrà fer l'adjudicació, i, aleshores —si no el mes de març, el mes d'abril o a primers de maig—, l'empresa que resulti guanyadora d'aquesta adjudicació directa —que és directa però que és amb una mena de concurs intern entre determinades empreses— pugui començar les obres, i jo espero que,

no l'any 1986, però sí el 1987, estigui acabada la construcció de l'últim, del darrer dels sis centres d'assistència primària que formen part d'aquesta xarxa que constitueix el programa ALTEBRAT.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir?

El Sr. VERNET : Des de l'escó mateix, senyor President. Agrair a l'Honorable Conseller, sobretot, aquell aclariment quant a la cosa d'adjudicacions.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Suposo que el senyor Conseller no vol tornar a intervenir. (Pausa.)

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre les receptes mèdiques i el dret a la intimitat*

Bé, passem ara a la pregunta que també a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social vol formular l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Garriga, del Grup Popular, sobre les noves receptes mèdiques establertes pel Reial Decret 1910/84, de 28 de setembre.

Tinc el gust de donar la paraula, doncs, a l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Garriga.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el que el nostre Grup voldria saber exactament de l'Honorable Conseller són els criteris d'actuació que es pensen seguir al voltant del desenvolupament i la implantació de la recepta mèdica establerta pel Reial Decret 1910/1984, de 28 de setembre, que a nosaltres ens preocupa —com s'han fet ressò certs mitjans de comunicació—, ens preocupa no solament el que estableix el Reial Decret, sinó la forma de desenvolupar-lo, i l'aplicació que aquí a Catalunya tindrà aquest desenvolupament.

Voldríem saber també les garanties que, al voltant del desenvolupament del mencionat Decret, hi ha per mantenir el secret professional dels metges, com també les garanties que es podran oferir, des de la Conselleria, per salvaguardar la intimitat de la persona que garanteix la Constitució.

Dit això, el Diputat que els parla voldria saber exactament quines mesures ha pres el Departament de Sanitat i Seguretat Social, a través del seu Servei d'Ordenació Farmacèutica, a fi que les noves receptes mèdiques, establertes pel Reial Decret 1910/84, del 28 de setembre, s'apliquin a Catalunya tot respectant el dret a la intimitat de l'individu que recull l'article 18.1 de la Constitució espanyola, i evitant els abusos en el tractament informàtic de les dites receptes, tenint en compte també l'article 18.4 de la Constitució espanyola, pel qual es limita l'ús de la informàtica a fi de garantir el dret a l'honor i a la intimitat personal i familiar.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el problema, o la pregunta —perquè no em planteja cap problema, que quedi ben entès— que em planteja l'Il·lustre Diputat

senyor Garriga, té, en el fons, segurament, molta més transcendència del que pot semblar a primera vista.

Efectivament, com el senyor Garriga ha dit, hi ha un decret que cal desplegar, el Decret 1910/84, que cal desplegar en l'àmbit de Catalunya, i el nostre Departament, a través del Servei d'Ordenació Farmacèutica, té per davant la tasca de fer aquest desplegament.

Jo li puc assegurar, al senyor Garriga, que tots aquests principis que ell ha enumerat aquí, i que em semblen molt importants, però de vegades —com ell no ignora, i per això es fa la pregunta, suposo— difícils de conjuminar, dintre de tota la mecànica administrativa; i difícils de conjuminar l'interès particular i el dret al secret professional i personal que té tota persona que és tractada, encara que sigui per un servei públic, amb els interessos generals, té, no cal dir-ho, les seves dificultats.

Jo el que li puc dir, a l'Il·lustre Diputat senyor Garriga, amb tota certesa, és que el Servei d'Ordenació Farmacèutica està fent un estudi aprofundit sobre aquest tema —no li puc donar detalls, perquè no els sé, perquè l'estudi no està acabat—, però sí que li puc dir que s'ha constituït un grup de treball, integrat fonamentalment per persones de l'Administració —no cal dir-ho— que és qui té la responsabilitat primera, i, en definitiva, única, de dur a terme aquest desplegament; però en el qual participen també persones destacades, alienes al Departament, en representació pròpia i individual, a títol personal, o bé en representació d'entitats, com puguin ser el Col·legi Oficial de Metges, o com puguin ser altres entitats de l'àmbit competencial català, el parer de les quals serà molt tingut en compte a l'hora de formular quins han de ser els eixos a través dels quals s'ha de fer aquest desplegament.

Jo li ofereixo, al senyor Garriga, la màxima informació respecte a això i, des d'ara, poso a la seva disposició tots els estudis que es facin i tots els esborranys que fem per tal de procedir, en un termini que espero que no sigui massa llunyà, a la formulació d'aquesta ordenació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? El senyor Garriga té la paraula.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats; agrair, en primer lloc, la resposta de l'Honorable Conseller, i recordar al Conseller que l'Assemblea de Col·legis de Metges, que va tenir lloc a Madrid el 18 de febrer, va acordar impugnar una part d'aquest Decret que obligava a consignar en la recepta el nom dels malalts i el diagnòstic. L'Organització Mèdica Col·legial considerarà que aquesta mesura atemptava contra el secret professional —i així ho va manifestar públicament— i també va rebutjar el model únic de recepta

que s'imposava per a tot tipus de medicaments, perquè això podia suposar informar del diagnòstic del malalt —la qual cosa, com hem dit abans, podia perjudicar la seva imatge i la seva intimitat personal. Només recordar aquests acords que van tenir lloc a Madrid, com he dit abans, el 18 de febrer.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt breument, senyor President, només per insistir en un fet que ja he exposat abans, senyor Garriga, i és que ja li he dit que en aquest grup de treball hi intervenen representants del Col·legi de Metges i d'altres entitats; i jo no sé fins a quin punt aquest acord de recórrer contra el Decret que s'ha adoptat a Madrid —no sé exactament per part de qui, si pel Col·legi de Metges de Madrid, perquè no ho he entès, o bé per l'Organització Mèdica Col·legial— afecta els Col·legis de Metges de Catalunya que, com sap el senyor Garriga, estan units en un Consell dels Col·legis de Metges de Catalunya i que jo sàpiga —més ben dit, les nostres relacions amb ells són continuades i de molt bon to— no ha posat cap recurs en contra d'aquest Decret. No sé si el recurs —és clar el recurs si prospera serà vàlid per a tothom, afectarà tothom— però no sé si el Col·legi de Metges de Barcelona, o els Col·legis de Metges de Catalunya, participen d'aquest recurs que s'ha posat a Madrid, segons diu el senyor Garriga.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, s'ha rebut en aquesta Mesa un altre escrit demanant la posposició de les preguntes 11, 12 i 13, incloses a l'ordre del dia d'avui, i demanant la posposició per a la propinent sessió plenària.

A conseqüència d'això, queda esgotat ja l'ordre del dia i procedeix a aixecar la sessió, tot donant les gràcies... (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) ...Digueu, si us plau.

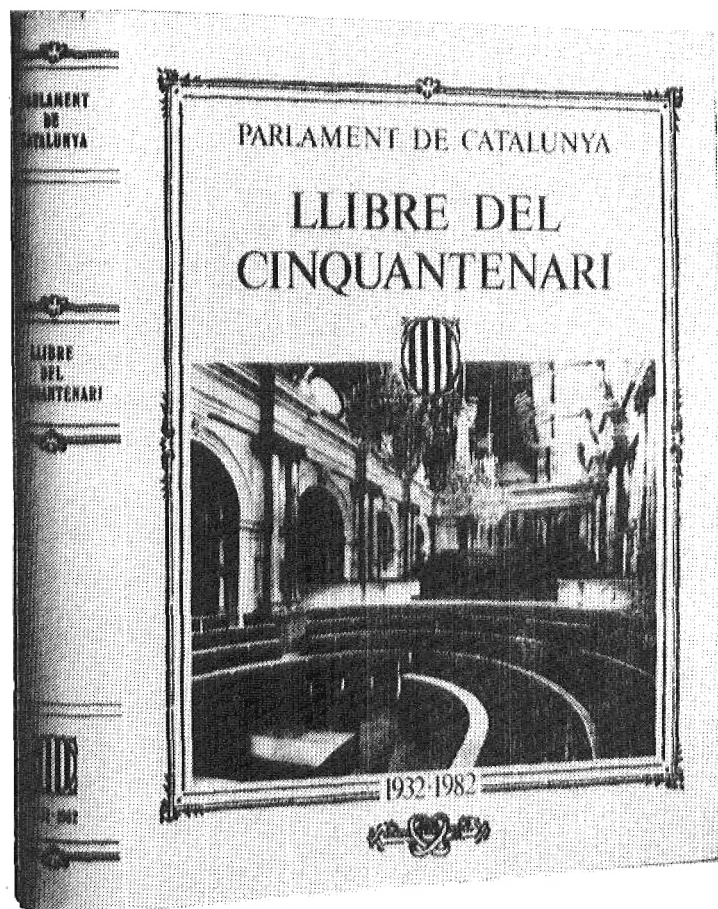
El Sr. CLOTAS : Únicament, el Grup Socialista, que, naturalment, no hi té cap inconvenient, però únicament potser fer constar que aquesta sol·licitud ve a favor del Govern, atès que aquest article preveu que les preguntes es puguin posposar, una vegada pel Conseller interpellat, una vegada pel Diputat; fer constar, en tot cas, senyor President que, totes les preguntes ajornades en la sessió d'avui, han estat a sol·licitud del Govern. Ho dic perquè així no es retreu la possibilitat, encara, que si el Diputat, en la propera sessió plenària volgués fer valer també el seu dret, pogués així fer-ho.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord, perfectament. Bé, doncs, s'aixeca la sessió.

(*La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i vuit minuts.*)

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI



CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per..... (gir / talon al portador) núm. la quantitat de..... pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3